

syryza ve sahte sol

Ağustos 2015

Bu broşürde yer alan makaleler,
Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin yayın organı
*Dünya Sosyalist Web Sitesi'*nden (wsws.org)
ve *Toplumsal Eşitlik'*in web sitesi toplumsalesitlik.org'dan
alınmıştır.

İletişim için: iletisim@toplumsalesitlik.org

İçindekiler

Syriza ve Türkiye sahte solu.....	3
Sahte sol nedir?.....	10
Yunanistan Seçimleri: İşçiler söz sahibi değil.....	12
Syriza'nın programı.....	15
Syriza'nın önderi Tsipras Avrupa turunda bankalara geri ödeme yapacağını taahhüt etti.....	17
Syriza ekonomi programını açıkladı.....	20
Atina'daki metro grevinin siyasi dersleri.....	22
Yunanistan'daki seçimler ve işçi sınıfının siyasi görevleri.....	24
Yunanistan'da Syriza'nın seçilmesinin önemi.....	27
Syriza'nın seçim başarısı ve sahte sol.....	30
Syriza'nın sınıf karakteri açığa çıktı.....	33
Yunan Maliye Bakanı Yanis Varoufakis'in kapitalizmi kurtarma misyonu.....	35
Syriza devlet baskısı ihtiyacını tartışıyor.....	41
Syriza'nın teslimiyetinin dersleri.....	43
Yunanistan'da işçi sınıfı için ileriye giden yol.....	46
Yunanistan borç krizindeki siyasi konular.....	49
Yunanistan'daki kriz doruğa tırmanıyor.....	51
Syriza'nın AB kemer sıkma programı referandumunun siyasi sahtekarlığı.....	54
Syriza'nın Yunan işçi sınıfına ihaneti.....	56
Syriza'nın ihanetinin sonuçları: Teslimiyet koşullarından işgal koşullarına.....	59
Yunan işçilerini savunun! Schäuble ile Merkel'in dayatmasına karşı çıkın!.....	62
Sahte sol, Syriza'nın ihanetini örtbas etmeye çalışıyor.....	66

Syryza ve Türkiye sahte solu

Toplumsal Eşitlik Yayın Kurulu / Ağustos 2015

Yunanistan'daki Syryza iktidarının troyka (Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası ve Uluslararası Para Fonu) tarafından dayatılan kemer sıkma politikalarını, hem de halkın yüzde 62'sinin "hayır" dediği referandumun hemen ardından daha ağır bir paket hazırlayarak kabul etmesi, onun yıllardır vurguladığımız ve iktidara gelmesiyle açık bir şekilde ortaya çıkan karşı-devrimci rolünü ve uluslararası sahte solun kapitalizm yanlısı karakterini bir kez daha gözler önüne serdi.

Yunanistan'daki seçimlerde Syryza'yı Türkiye'de ise HDP'yi destekleyen Almanya'daki Sol Parti'nin önderlerinden Gregor Gysi, 17 Temmuz günü, yeni kemer sıkma paketi konusunda Alman parlamentosunda yapılan oylama öncesinde, "hayır" oyu kullanacağını açıkladı ve ekledi: Atina'da [Yunan parlamentosunda] olsaydım "evet" oyu verirdim.

Gysi Alman ve Yunan işçilerinin zekasıyla dalga geçerken, Syryza'nın Türkiyeli "kardeş parti"leri (ÖDP, HDP ve EMEP), bu açık teslimiyet karşısında sessiz kalmayı tercih ettiler. Bunun nedeni, Syryza'nın AB'nin emperyalist güçlerine ve uluslararası bankalara rezilce teslimiyetinin, onların iktidara gelmesi durumunda yapacaklarını önceden haber veriyor olmasıdır.

Oysa Syryza'nın Ocak ayındaki seçim başarısı karşısında coşkuya kapılmış olan bu partiler, onu örnek alıyor ve benzeri bir "zaferi" Türkiye'de gerçekleştirmenin hayalini kuruyorlardı. Onlar, 5 Temmuz'daki referandumdan bir gün önce, KESK, DİSK, TMMOB ve TTB ile birlikte İstanbul'da düzenledikleri mitingde, "Yunan halkı yalnız değildir" sloganının yanında, "diren Syryza, İstanbul seninle" şiarını haykırmışlardı. Yine, ÖDP, 5 Temmuz'daki referandumun ardından yaptığı açıklamada, Syryza'nın "itibarını geriletme" yönündeki "birçok tanıdık senaryo"dan söz ediyor ve onun, "referandumdan aldığı destekle daha güçlü adımlar atma olanağına da kavuşmuş" olduğunu iddia ediyordu.

HDP önderlerinden Ertuğrul Kürkçü de, referandum öncesinde, 29 Haziran günü TBMM'de düzenlediği basın toplantısında, "Yunanistan'ın ödemesi gereken 1,6 milyar Avroluk borcu Türkiye üstlenebilir. Zor zamanda komşusuna yapılabilecek en büyük yardım budur... Türkiye'nin kaynakları Yunanistan'a bu yardımı yapmaya kafidir. Sıfır faizli borç olarak da bu desteği Yunanistan'a sunabilir." demişti.

Kürkçü'nün, halka ait olmayan, Yunan hükümetinin bankalara ve büyük şirketlere aktığı paranın halk tarafından geri ödenmesini ve AB emperyalizmini meşrulaştıran bu akla ziyan açıklaması, HDP ile Syryza arasındaki "stratejik işbirliği"ne uygundu. Anımsanacağı üzere, HDP'nin eş genel başkanları Selahattin Demirtaş ile Figen Yüksekdağ, Yunanistan'daki seçimlerin hemen ardından, 26 Ocak günü, Syryza'nın başkanı Alexis Tsipras'a gönderdikleri kutlama mesajında, "Tüm dünyada ezilen

Syriza ve sahte sol

halkların eşitliğini ve özgürlüğünü kendisine şiar edinmiş iki kardeş parti olarak, HDP-Syriza dayanışmasını ve stratejik işbirliğini” vurgulamıştı.

Şimdi, Syriza'nın, referandumda reddedilmiş olan kemer sıkma programını daha da ağırlaştırarak meclisten geçirmeye başlamasının ardından, bu coşkulu açıklamaların hepsi “unutuldu”. Syriza'nın bütün seçim vaatlerine ihanet etmesinin ve referandumda “hayır” diyen Yunan işçi sınıfını hiçe saymasının, bu burjuva partisini “solcu” olarak gören işçileri ve gençleri hayal kırıklığına uğrattığını görüyoruz. Ama Syriza'yı “solcu” bir partiymiş gibi göstermek için elinden geleni yapan sahte sol siyasi ve sendikal önderliklerin benzeri bir hayal kırıklığı yaşadıklarını düşünmek, onların siyasi birikimlerine ve becerilerine saygısızlık olur.

HDP'nin tam da Türkiye'ye özgü bir Syriza'ya dönüşme çabası içindeyken karşılaştığı bu durum karşısında sergilediği sessizlik, birkaç nedenden kaynaklanıyor. Bunlardan birincisi, bu burjuva partisinin, AB'nin ateşli bir savunucusu olmasıdır. Bu yüzden, o, ne AB'nin efendilerine ne de Almanya'daki ve Fransa'daki “kardeş” partilerine ve bizzat Syriza'ya karşı çıkabiliyor. İkinci neden ise bu partinin, hala “işçi sınıfı” ve “sosyalizm” söylemini kullanan çok sayıda sahte solcu küçük ortağa sahip olmasıdır. HDP önderliği, onu içeriden veya dışarıdan desteklesin, EMEP'ten ESP'ye ve DİP'e kadar çok sayıda eklentisinin, sahte sol söylemler eşliğinde, kendisi ile Marksizm ve işçi sınıfıyla hiçbir ilişkisi olmayan bir “sosyalizm” perspektifi arasında, çarpık da olsa, iyi-kötü bir bağ oluşturduğunun farkında. O, sosyalizm düşüncesinin işçi sınıfı ve gençlik içinde artan etkisinin farkında olduğu için, Stalinistinden sahte Troçkistine ve her türden küçük burjuva kimlik politikacılarına kadar çok sayıda çevreyi kapsayan bu destekleyicilerinin sağladığı bu “sol” maskeyi yitirmek istemiyor. Bu yüzden, HDP (ve EMEP ile ÖDP), Syriza'nın bu açık işçi sınıfı düşmanlığını, işçi sınıfı ve gençlik karşısında hiçbir şekilde savunamayacakları için, onu görmezden gelerek gerçekleri gizlemeye çalışıyor.

Sahte Troçkistler

Bununla birlikte, sahte solun HDP'nin yörüngesinde dolaşan ve aralarında sahte Troçkistlerin de bulunduğu bileşenleri, Syriza'nın referandumda “hayır” diyen Yunan halkına ihaneti karşısında, HDP'nin önderliği kadar rahat değiller. Zira onlar, bir yandan “sosyalist” maskelerini korurken, aynı zamanda, Syriza ile “stratejik işbirliği” içindeki burjuva bir parti olan HDP'yi ve küçük-burjuva yandaşlarını küstürmemek gibi “zor” bir durumla karşı karşıyalar. Dahası, bunu, Syriza'nın ipliğinin bütünüyle pazara çıktığı bir dönemde yapmak durumundalar.

Syriza'ya daha düne kadar, “ilerici”, “emperyalizm karşıtı” hatta “işçi sınıfı ve emekçiler kampının önderliği” payeleri biçen bu çevreler, şimdi, onun Alman ve Fransız emperyalizminin Yunanistan'daki polisliğine soyunmasının ardından, koro halinde, Syriza'ya, Tsipras'a, “Syriza'nın önderliği”ne ve onun içindeki “evet efendimciler”e saldırıyorlar.

Ama onlar bunu, akıl almaz bir ikiyüzlülük ve çarpıtmalar eşliğinde yapıyor; Syriza'nın işçi sınıfı düşmanı burjuva karakterini gizlemeye çalışıyorlar. Syriza'yı, eleştiriyor

görünürken bile işçi sınıfını ona ve aslında kapitalist düzenin savunucusu bu uluslararası siyasi eğilime yedekleme yönündeki bu çabanın başlıca temsilcisi, Devrimci İşçi Partisi'dir (DİP).

DİP, yayın organı Gerçek gazetesinde 11 Temmuz'da yayımlanan "Hain" başlıklı bir başyazıda, uzun uzun, Tsipras'ın Yunan halkına nasıl ihanet ettiğini anlattı ve kendilerini daha baştan "özeleştirici borcu" olanların arasından kurtarmak için "Türkiye solunda Syriza ve Tsipras'a övgüler düzerek halkı aldatmış olanların bir özeleştirici borcu" olduğunu yazdı. Bu, DİP önderlerinin, "Syriza ve Tsipras'a övgüler düzen" yol arkadaşları ile aralarına mesafe koyma çabasının bir ifadesiydi.

DİP yöneticileri, kendilerinin "halkı aldatmamış" olduklarını göstermek için, "Tsipras'ın hiçbir biçimde bu zaferlerin gerektirdiği siyasi adımları atamayacağını biliyorduk. Onun için aynen Yunanistan'daki kardeş partimiz EEK gibi, bir yandan halkın zaferini kutluyor, bir yandan da onu ve başta Türkiye işçi sınıfı olmak üzere dünya halklarını Tsipras'a karşı uyarıyorduk." iddiasında bulunuyor.

DİP'in "uyarı" dediği şey, Genel Başkanı Sungur Savran'ın, Yunanistan'da Syriza'yı iktidara getiren seçimlerden iki hafta önceki yazısında yer alan "...Ama Syriza'ya karşı büyük bir kuşkuçulukla. İşçi sınıfının saflarında dengelerin değiştirilmesi için mücadele edilmesi gerektiği inancıyla. Syriza'nın önderliğinin ilk fırsatta karşı kampa geçmesi olasılığını hiç unutmadan." ifadeleri olmalı. Savran, aynı yazıda, "Tsipras ve Syriza'dan düzeni zorlayacak bir politika beklemek ciddi bir politik yanlış olur" ve "iş muhtemelen Syriza'nın boyunu aşacaktır" tespitlerini de yapmıştı ("Syriza tuzağı"). Ama bu "çekinceler", Syriza'nın, "işçi sınıfı ve emekçiler kampı"nın önderliği olarak selamlanmasına ve Savran'ın, "Syriza'nın başında olduğu işçi sınıfı ve emekçiler kampı... seçimden ne kadar güçlü çıkarsa o kadar sevineceğiz" demesine engel değildi.

DİP, Syriza'nın iktidara gelmesine gerçekten de sevindi. Gerçek gazetesi, 1 Şubat 2015 tarihli, "Yunanistan'ın Emekçi Halkıyla Dayanışmaya" başlıklı başyazısında, Syriza'nın seçim zaferini, Yunanistan işçi sınıfının, emekçilerinin ve halkının "burjuvazinin hükümetini düşürmesi" olarak selamlıyordu. Peki, düşürülen burjuva hükümetin yerini alan Syriza-Bağımsız Yunanlılar koalisyonu hangi sınıfın hükümetiydi? DİP, bu sorunun yanıtını vermekten kaçındı (hala kaçınıyor). Seçim zaferinin yarattığı sevinç o kadar büyüktü ki, Marksist devlet-devrim teorisi bir anda inkar edilebilmişti.

"Syriza hükümetine güvenimiz yok. Halkın lehine atacağı bütün adımları destekleriz, ama hiç durmaksızın uyarılarımızı yineleriz" diyen DİP, "Syriza'ya... bütün burjuva partilerinden kopması, KKE [Yunanistan Komünist Partisi] ile koalisyon kurması, bir işçi hükümeti oluşturması ve işçi sınıfının emekçi halkla ittifakına dayanan bir işçi iktidarını hedefleyen bir hat benimsemesi çağrısı" yapıyordu. Halk ise, "seçim sonrasında elini kolunu bağlayarak" beklememeliydi; zira bu, "Syriza hükümetinin düzene boyun eğmesine dahi" yol açabilirdi.

syryza ve sahte sol

Bu sözcükler, dünyanın bütün dillerinde, “işçi sınıfı ve emekçiler kampının başında”, “burjuvazinin hükümetini düşürmüş” olan Syriza’nın “düzene boyun eğmesini” engellemek; yani onu emperyalizme ve “burjuva kampa” karşı savunmak için harekete geçme çağrısına işaret eder.

DİP’in, Syriza’ya ve Tsipras’a “övgüler düzmek”ten neyi anladığını bilmiyoruz ama onun bütün bu değerlendirmeleri, “övgü”nün çok ötesinde bir şeye denk düşmektedir: işçi sınıfı ve gençlik içinde sağcı bir burjuva partisi hakkında “solcu” yanılısalar üretmek; işçi sınıfını ona yedeklemek; işçileri, karşı karşıya oldukları tehlikeler karşısında ideolojik ve siyasi olarak silahsızlandırmak.

O kadar ki, işçi sınıfının sosyalist devrimi ihtimalini göz önünde bulundurmamak bir yana, DİP, bir burjuva partisine (Syriza) işçi iktidarını (yani burjuva devleti ortadan kaldıracak bir proleter devrimle kurulacak bir iktidarı) hedefleme çağrısı yapıyor. “Sahte sol” ifadesini bu Marksizm karşıtı yaklaşımından daha iyi ne açıklayabilir? Bunu tamamlayan bir diğer şey, DİP’in orada bir kardeş partisinin (EEK) bulunması ama buna rağmen DİP tarafından hiçbir şekilde adres gösterilmemesidir.

DİP, şimdi, “Hain Tsipras bunu da yaptı!” diye sızlanırken, aslında, kendi örtülü hayal kırıklığını dışa vurmaktadır. Ama sendika bürokrasilerinin ve sahte solcu burjuva önderliklerin hiçbir “ihanesi”, DİP’i onlara “sol” maske takma çabasından alıkoyacak kadar büyük değildir. DİP ve Yunanistan’daki kardeşi EEK, Syriza’nın emperyalizm yanılıs burjuva karakteri bütün çıplaklığıyla gözler önüne serildiğinde bile, hala, onun içinden “devrimci” güçler çıkacağına hayalini yamaktadır.

EEK, 13 Temmuz tarihli bir açıklamasında, “kendilerini seçen halkın çoğunluğunun iradesine hâlâ saygı duyan SYRIZA milletvekillerini Troyka’nın dehşet listesini oylarıyla tereddütsüz biçimde reddetmeye çağırırken”, onun Türkiye’deki kardeşi DİP, “Yunan solu, ancak **Syriza içinde** ve dışında derin bir kabuk değişimi yaşayarak halkın iradesinin taşıyıcısı haline gelebilir.” tespitini yaparak, kurulmasının amacı aslında bugünkü “ihanesi” gerçekleştirmek, Yunan kapitalizmini ve burjuvazisini “sol” söylemlerle kurtarmaya soyunmak olan bir partinin yıllardır bunu açıkça söyleyen önderlerinden yana umudunu yitirmiyor.

DİP’e bu kadar yer ayırmamız, onun, Türkiyeliler sahte Troçkist çevreler içinde, işçi sınıfını ve gençliği Syriza türü sahte sol burjuva partilere yedekleme konusunda başı çekmesinden kaynaklanıyor. Bununla birlikte, DİP’in, bu çabayı onun kadar “usta” biçimde ifade edemeyen başka yol arkadaşları da var.

Bunlardan biri, “ciddi eleştirilerimiz olsa da kendimize en yakın hissettiğimiz” ANTARSYA dese de, “Seçimlerdeyse sağın ve kapitalistlerin zaferine karşı **Syriza’ya şartlı ve eleştirel destek** sunulmalıdır. Bu tutum, kamuoyuna açık olarak deklere edilmeli, patron politikalarına karşı durduğu sürece **Syriza hükümetinin destekleneceği** ilan edilmelidir.” diye yazarak sözüm ona “sekte” davranmayan Marksist Bakış dergisi / Sürekli Devrim Hareketi’dir (SDH).

SDH, Syriza içindeki Sol Platform'dan da büyük umutlar beslediği bu seçim öncesi süreçte, Sol Platform'un ve Enternasyonalist Devrimci Sol'un üyesi Ilias Milonas'ın *"Syriza'nın zaferi durumunda, sahiplenecekleri yeni hükümetten, son yıllarda kemer sıkmanın sıkı para politikalarının sonucu kaybettiklerini geri almayı talep edecek olan mobilize bir işçi sınıfının önünün açılacağına inanıyoruz. ...Syriza'nın yenilmesine izin verilmemelidir, Syriza'nın yenilgisi, bütün bir solun ve işçi sınıfının yenilgisi olacaktır."* diye yazdığı bir yazısını yayımlamıştı.

SDH, Syriza'nın tam teslimiyetinin ardından, 13 Temmuz tarihli bir değerlendirmesinde, şunları yazdı:

Syriza'nın ihaneti karşısında Yunanistanlı emekçilerin alacağı tavır çok önemli. Artık Syriza'nın emekçilere daha fazla yoksulluk dışında hiçbir şey vaat edemeyeceği son derece açık! Tsipras umut dolu açıklamalar yapsa da, Yunanistanlı emekçilerin bu yalanlara artık karnı tok!

SDH, Yunanistanlı emekçilerin nasıl bir tavır alması gerektiği konusunda hiçbir şey söylemiyor ama *"Antarsya gibi aktörlere çok büyük görevler düşüğünü"* belirtiyor. Bu görev ne mi? *"Söz konusu pakete karşı etkili kampanyalar örgütleyerek Syriza'yı köşeye sıkıştırmak ve IMF'nin başını çektiği akbabalara karşı 'gardi düşürmemek'."*

Özetle, SDH, başından itibaren, tüm şartlarına amalarına rağmen, bir burjuva hükümetin emperyalizme ve burjuvaziye karşı sözde mücadele edebileceği yanılması dayanarak, *"daha sol"* gruplarca desteklenmesi çağrısı yaptı. Bunun gerekçesi de, buna, yani ihanete ortak olunmaması halinde Syriza'yı destekleyen kitlelerin kazanılamayacağıydı, aksi yani Bolşevik-Leninist tutum sekterlikti! Bu akıl tutulmasına göre, başından itibaren Syriza'nın ne yapacağını açıkça söyleyen gerçek Marksist, yani Troçkist bir hareket değil de ihanete ortak olup kitleleri ona yedekleyen sahte sol akımlar kitlelerin gözünde güçlenecek!

Morenocu İşçi Demokrasisi Partisi'ne (İDP) gelince; onların da, Syriza'nın iktidarda ne yapacağı konusunda net bir fikri yoktu. İDP'nin yayın organı İşçi Cephesi, *"Syriza iktidara geldiğinde ne yapacağını, en önemlisi de Yunanistan işçi sınıfının ve Syriza tabanının buna ne tepki vereceğini 25 Ocak itibarıyla göreceğiz"* diyordu (Yunanistan erken seçime giderken). İşçi Cephesi, bu tavrıyla, Syriza'nın, seçmenlerinin baskısı sonucunda *"sol"* politikalar uygulayabileceği yanılması zemin hazırlıyordu.

İDP bu tavrını, Syriza'nın göçmen düşmanı aşırı sağcı Bağımsız Yunanlılar (Anel) partisiyle koalisyon kurmasının ve Alman ve Fransız emperyalizmi ile uluslararası bankalara ilk ödünleri vermesinin ardından da sürdürdü. İşçi Cephesi'nde, 15 Mart 2015 tarihli, *"Syriza'dan geri adım"* başlıklı değerlendirmesinde, Yunanistan Komünist Partisi'nin ve anarşistlerin Syriza'ya tepkisini sekterlikle eleştirirken, *"Burada asıl önemli olan SYRIZA'nın uzlaşma tutumu karşısında onu iktidara taşıyan kitlelerin vereceği tepki ve seferberlikler"* dir diyor ve ekliyordu: *"Devrimci Marksistlerin burada görevi bu sekter tutumlardan kendilerini ayırıp emekçi kitlelerin tepkilerinin bir parçası olarak onları devrimci yönelişe itmek"* tir. Doğru söze ne denir!

syryza ve sahte sol

Ama hepsi bu değil. İşçi Cephesi, Syriza'nın, "işçi sınıfı mücadeleyi bırakmadığı sürece... tabanıyla ve kendi içindeki dinamikleriyle olumlu anlamda değişmeye ve dönüşmeye müsait bir parti" olduğunu iddia ediyordu:

Bu inişli çıkışlı süreçte parti içindeki devrimci ve radikal bir kanat partinin denetimini ele geçirebileceği gibi parti bürokrasisi tarafından tasfiye de edilebilirler. Bunları görmek için önümüzde çok değişkenli ve dengesiz bir dönem var. İzlemeye devam edeceğiz.

Yunanistan işçi sınıfı ve gençliği, askeri diktatörlük de dahil olağanüstü tehlikelerle karşı karşıya ve İşçi Cephesi, "izlemeye devam" ediyor.

"Militan" adlı çevre, Syriza'nın referandum sonuçlarını hiçe sayarak troyka ile anlaşması konusunda herhangi bir açıklama yapmadı. Buna karşılık, o, Ocak ayındaki seçim zaferinin hemen ardından yaptığı "SYRİZA'nın Seçim Zaferi – Komşuda Pişer, Bize de Düşer mi?" başlıklı değerlendirmede, Syriza'yı, "2004 yılında reformist taleplerle yola çıkan bir platform" olarak tanımlamıştı. Yazıda, 2011 yılındaki şu tespite gönderme yapıyordu: "Yunanistan'da uzunca süredir devam eden eylemlerin, gösterilerin ve karışıklıkların arkasındaki temel soru budur: Ülkeyi kim yönetecek? Ya işçi sınıfı (ve arkasına taktığı, Yunanistan'da sayıca çok olan ve dikkate alınması gereken küçük mülk sahibi emekçiler) ya da burjuvazi." Militan, bu sorunun yanıtını, "SYRİZA'yı yoktan var eden Yunan işçi ve emekçileri verecek" diyordu.

Bu ifadelerin üzerindeki "radikal" cılayı biraz kazıdığımızda, "solcu" Syriza'nın, kitlelerin basıncı ile yola getirilebileceği varsayımı beliriyor. Zira Militan'a göre, "Yunan işçi sınıfı solu seçmiş"ti ve "SYRİZA'nın seleflerinden [kendisinden önceki Yeni Demokrasi ve PASOK iktidarları kastediliyor] farklı bir yere bakması gerektiği açık" idi.

Militan, Syriza'ya ilişkin son değerlendirmesini, 5 Temmuz'daki referandumun hemen ardından yayımlanan, "Yunanistan krizi üzerine tezler"de yaptı. "Yunanistan'da bir devrimci durum hâkimdir" cümlesiyle başlayıp, Bolşeviklerin 1917 Ekim Devrimi sonrasındaki borçlanma politikaları (bunun Syriza ile ne ilişkisi olduğunu ise anlayabilmiş değiliz) ile devam eden bu "tezler", şu sözlerle bitiyordu:

Biz SYRİZA'yı solcu olduğu için, sosyalizme (lafta da olsa) bağlı olduğu için değil, devrimci olmadığı için, sosyalizmin lafıyla özünü karıştırdığı için eleştiriyoruz. Devrimci tutum kapitalizme ve onun yordakçlarına karşı omuz omuza savaşmayı ve bu birleşik cepheye dâhil olan unsurları bu savaşı yürütmedikleri oranda ve yürütmedikleri yerlerde eleştirmeyi gerektirir. Aksi tutum kapitalizmin değirmenine su taşır.

Militan'ın, "yoldaşça eleştiri" olarak tanımlanabilecek bütün bu laf kalabalığı, özünde, onun Syriza'ya verdiği "taktik" desteği örtmeye yönelikti.

Bu sahte Troçkist çevrelerin Yunanistan'daki Syriza karşısındaki tavırları ile onun Türkiye'deki kardeş partisi HDP'ye ilişkin politikaları arasında tam bir örtüşme söz

konusudur. Onlar, aynı HDP'ye yaptıkları gibi, Syriza'nın sınıfsal kimliğini örtbas etmek için sözcüklere takla attırmakta ve bu sağcı burjuva partisine "sol" bir maske takmaya çalışmaktadırlar.

Oysa Syriza, hiçbir zaman kapitalizme, Yunan devletine ya da AB'ye karşı olmadı; hiçbir zaman toplumun işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda ve onun tarafından sosyalist dönüşümünü savunmadı. Özetle, onun kuruluşundan itibaren gerçek sol ile hiçbir ilişkisi yoktur. Onun kuruluş amacı, orta sınıfın hali vakti yerinde kesimlerinin toplumsal servetten daha fazla pay almasını sağlamak, tam da bugünkü gibi kriz durumlarında, burjuvazinin geleneksel partileri Yeni Demokrasi ve PASOK gibi partilerin iflas ettiği koşullarda Yunan kapitalizmini ve devletini "sol" söylemlerle kurtarmaya soyunmak ve Yunan işçi sınıfını her yolla sisteme yedekleyerek burjuvazinin sömürsünün devamlılığını garantiye almaktır. Dolayısıyla, işçi sınıfı ile düşmanlık dışında bir ilişkisi olmayan Syriza'nın 5 Temmuz referandumunu sonuçlarını hiçe sayarak AB ile anlaşması, bu gerçeğin en son ifadesinden başka bir şey değildir.

Bizler, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin devrimci perspektifinin ışığı altında, en baştan beri, Syriza'nın sağcı bir burjuva partisi olduğunu savunurken, sahte sol, bir koro halinde, "sektekler", "dogmatikler" diye haykırıyordu; bizi "politika" yapmamakla suçluyordu. Bu suçlamalar, Syriza, dışarıda AB'ye ve uluslararası bankalara açık güvenceler verir, içeride polis devleti inşası yönünde ilerlerken bile devam etti.

Sahte solun bu saldırısının arkasında, Syriza'nın programına "eleştirel" destek veren ve ona oy verilmesi çağrısı yapan bu küçük-burjuva çevrelerin kendi yıkıcı politikalarını gizleme çabası yatmaktadır. Bu çevreler, Syriza'nın yükselişinin büyük bir umut olduğunu ve onun işçi sınıfı tarafından "ilerici" politikalar izlemeye zorlanabileceği hayalini yayıyor ve "kitlelerle yürüme" adına bu burjuva partisini desteklemek gerektiğini savunuyorlardı. Bu, küçük-burjuvazinin, düzen kurumlarından (devletten, burjuva ve küçük-burjuva partilerden, sendikalardan vb.) bağımsız devrimci bir işçi hareketi olasılığını aslında daha baştan reddeden ve bunun karşısında dehşete kapılan kesimlerinin toplumsal çıkarlarının ve ruh halinin siyasi ifadesidir.

Syriza'nın iktidara gelmesi eliyle cisimleştirdiği üzere, sahte solun bu politikaları, emekçi kitlelerin değil ama hali vakti yerinde küçük-burjuva kesimlerin çıkarları üzerine kuruludur. Bu çıkarlar, Stalinist ve sosyal demokrat partilerin tüm saygınlıklarını yitirdiği koşullarda Yunanistan işçi sınıfının direnişini ezme görevini üstlenmiş sağcı bir burjuva partisi olan Syriza'yı "sol" bir parti olarak göstermeyi; işçi sınıfını ve gençliği ne pahasına olursa olsun ona yedeklemeyi gerektiriyordu. Öyle ki, onlar, bu uğurda, Syriza'nın Yunan işçi sınıfına yönelik karşı-devrimci rolünü, polis şiddetini ve daha önceki göçmen düşmanı politikayı sürdürmesini gizlemekle yetinmeyip, onun Mısır'daki Sisi diktatörlüğüyle ve İsrail'deki Siyonist rejimle işbirliğini kuvvetlendirmesini de görmezden geldiler.

syryza ve sahte sol

İçlerinden kimilerinin, en “radikal” söylemlerinde devrim ve sosyalizmden bahsetmeleri, dünya kapitalizminin en büyük krizlerinden birini yaşadığı bu emperyalist ve iç savaşlar, toplumsal-karşı devrim ve burjuva demokrasisinin bile ortadan kaldırıldığı bir polis devleti döneminde bile, seçimle, parlamenter yoldan “bir şeylerin” iyileştirilebileceği üzerine kurulu hayallerini, ölümcül bir şekilde düzene bağlılıklarını gizleyememektedir.

Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’nin (DEUK) günlük yayın organı Dünya Sosyalist Web Sitesi’nde ve Toplumsal Eşitlik’te yayınlanmış çok sayıda yazıdan derlediğimiz bu broşürde, Yunanistan’da yaşananların ve Syriza’nın gerici rolünün bir özetini bulacaksınız. DİP, 15 Temmuz tarihli, “Tsipras’ın Düyun-u Umumiyesi!” başlıklı bir değerlendirmesini, “Anlatılan hepimizin hikâyesidir.” sözleriyle bitirmişti. Gerçekten de, Syriza’nın ve sahte solun Yunanistan işçi sınıfını içine sürüklediği felaket, Syriza’nın Türkiye versiyonu olmaya çalışan HDP’nin ve onun içinde ya da çeperinde bulunan Türkiye sahte solunun önümüzdeki aylarda ve yıllarda yapacaklarını önceden haber vermektedir.

Sahte sol nedir?

WSWS Uluslararası Yayın Kurulu / 30.07.2015

Yunanistan’da geçtiğimiz aylarda yaşananlar, Yunan işçi sınıfının ve gençliğinin, tüm dünyada siyasi bilinç üzerinde büyük bir etkisi olan önemli bir stratejik deneyimdir.

“Radikal Sol Koalisyon” (Syriza) adlı parti, kullandığı radikal görünümü söyleme ve kemer sıkmaya yönelik sözde muhalefetine rağmen, Avrupalı bankalara ve kurumlara bütünüyle teslim oldu. Syriza hükümeti, şimdi, toplumsal eşitsizliği çarpıcı biçimde arttıracak ve Yunanistan’ı Alman ve Avrupa emperyalizminin fiili sömürgesine dönüştürecek politikalar uyguluyor.

Bu gelişmeler, *Dünya Sosyalist Web Sitesi*’nin (WSWS) yıllardır yaptığı, Syriza’nın bu yıl Ocak ayında seçilmesinden çok öncesine giden çözümlenmenin çarpıcı bir doğrulanmasıdır. Örneğin, Sosyalist Eşitlik Partisi’nin (ABD) Temmuz 2012’deki Kongresi’nde kabul edilen bir kararda, “Syriza iktidara gelme olasılığıyla karşılaşır karşılaşmaz, onun lideri Alexis Tsipras, bankalara, partisinin avro bölgesinden çekilmeye hiç niyeti olmadığı garantisini vermek için Almanya’ya koştu. O, Avrupa bankalarının kemer sıkma programının yeniden görüşülmesinden daha radikal hiçbir şey istemiyordu.” diye belirtilmişti.

WSWS, bu yılın ilkbaharı boyunca, Syriza’nın doğasının çözümlendiği ve onun, Avrupa bankalarının kemer sıkma taleplerini bütünüyle kabul etme planları hakkında uyarıların yapıldığı bir dizi toplantı örgütledi.

Syriza'nın son teslimiyetinin ardından, birçok okur, WSWs'nin olayların gidişatını nasıl eksiksiz olarak öngörebilmiş olduğunu soruyor. Bu deneyim, siyasi eğilimleri onların kendilerini nasıl adlandırdıklarına bakarak değil; tarihleri, programları ve temsil ettikleri toplumsal çıkarlar temelinde çözümleyen Marksist yöntemin bir doğrulanmasıdır.

WSWS, geçtiğimiz birkaç yıl içinde, Syriza'nın sadece bir örneği olduğu, "sahte sol" olarak tanımladığımız bir uluslararası siyasi eğilim düşüncesini geliştirdi.

Okurlarımızın dikkatini, WSWs Uluslararası Yayın Kurulu Başkanı David North tarafından, yeni yayınlanan *Frankfurt Okulu, Postmodernizm ve Sahte Solun Politikası: Marksist Bir Eleştiri* kitabının önsözünde yapılan çözümlemeye çekmek istiyoruz. North, "sahte sol"un, bu gerici hareketlerin etkisine karşı mücadelede bir yönelim sağlamaya yardımcı olacak özlü ve daha detaylı bir "temel tanımlama"sına yer veriyor. O, şöyle yazıyor:

- Sahte sol, orta sınıfın ayrıcalıklı ve hali vakti yerinde kesimlerinin sosyo-ekonomik çıkarlarını ilerletmek için popülist sloganlar ve demokratik söylemler kullanan partileri ve teorik/ideolojik eğilimleri ifade etmektedir. Yunanistan'daki Syriza, İspanya'daki Podemos Almanya'daki Sol Parti ve çok sayıda eski Troçkist (yani Pablocu uzantı) ve Fransa'daki Yeni Anti-Kapitalist Parti (NPA), Sri Lanka'daki NSSP ve ABD'deki Uluslararası Sosyalist Örgüt gibi devlet kapitalizmi teorisini savunan örgütler, bu tür partilerin ve eğilimlerin örnekleridir. Bu listeye, anarşist ve post-anarşist eğilimlerden etkilenmiş "İşgal et" hareketlerinin kalıntıları ve altsoyları da dahil edilebilir. Tüm dünyadaki küçük-burjuva sahte sol örgütlerin büyük çeşitliliği göz önünde bulundurulduğunda, bu, kesinlikle kapsamlı bir liste değildir.
- Sahte sol, Marksizm karşıtıdır. O, tarihsel maddeciliği reddeder, onun yerine, varoluşçuluk, Frankfurt Okulu ve çağdaş post-modernizm ile ilişkili öznel idealizmin ve felsefi akıldışıcılığın çeşitli biçimlerini benimser.
- Sahte sol, sosyalizm karşıtıdır, sınıf mücadelesine karşı çıkar ve işçi sınıfının merkezi rolü ile toplumun ilerici dönüşümünde devrimin gerekliliğini reddeder. O, işçi sınıfının kapitalist sisteme karşı bağımsız kitlesel seferberliğinin karşısına sınıflar üstü popülistliği çıkarır. Sahte solun ekonomi programı özünde kapitalizm yanlısı ve ulusalcıdır.
- Sahte sol, servetin en zengin yüzde 10'luk kesim içinde daha adil dağılımını gerçekleştirmek için şirketlerde, yüksek okullarda ve üniversitelerde, yüksek maaşlı mesleklerde, sendikalarda ve devlet kurumlarında daha etkili olmak amacıyla milliyet, etnik köken, ırk, cinsiyet ve cinsellik konularına sabitlenmiş "kimlik politikaları"ni teşvik etmektedir. Sahte sol, toplumsal ayrıcalıkların ortadan kaldırılması yerine, ona daha fazla erişim peşinde koşar.
- Sahte sol, Kuzey Amerika'daki, Batı Avrupa'daki ve Avustralasya'daki* emperyalist merkezlerde genel olarak emperyalizm yanlısıdır ve yeni-sömürgeci

syryza ve sahte sol

askeri operasyonlara haklılık kazandırmak, hatta onları doğrudan desteklemek için “insan hakları” sloganlarını kullanır.

North, kitabının önsözünü şunu belirterek bitiriyor:

“Sahte solun gerici teorik düşüncelerinin ve politikasının çözümlenmesi ve teşhiri, Troçkist hareketin işçi sınıfını eğitime, küçük-burjuva hareketlerin etkisinden arındırma ve modern kapitalist toplum içindeki merkezi ilerici ve devrimci güç olarak siyasi bağımsızlığını sağlama mücadelesinde karşı karşıya olduğu özellikle son derece önemli görevlerdir.”

Frankfurt Okulu, Postmodernizm ve Sahte Solun Politikası: Marksist Bir Eleştiri’nin yayımlanması, bu hedefe doğru önemli bir adıma işaret etmektedir ve kitap, yaklaşan sınıf mücadelelerinde değerli bir yardımcı araç olarak hizmet edecektir.

Yunanistan Seçimleri: İşçiler söz sahibi değil

Christoph Dreier / 28.04.2012

Yunanistan’da 6 Mayıs’ta yapılacak seçimler, askeri diktatörlüğün 1974’te sona ermesinden bu yana en fazla sayıda partinin katılımıyla çekişmeli olacak. Yüksek Mahkeme, geçen hafta, 36 kayıtlı örgütten 32’sinin seçimlere katılmasına izin veren bir karar aldı. Ama seçimlere çok sayıda parti katılmasına rağmen, işçiler bu seçimlerde söz sahibi değil.

Geçen hafta, AB Komisyonu Başkanı Barroso, AB’nin bir sonraki Yunan hükümetine dayatma niyetinde olduğu programı açıkladı. Bu “Büyüme ve İstihdam için Avrupa Girişimi”, yalnızca ek bütçe kesintilerini değil ama aynı zamanda, elektrik üretim sektörünü etkileyen yaygın özelleştirmeyi ve piyasaların liberalleşmesini de gerektiriyor. Dahası, Barroso, hükümetin özel sektördeki ücretlerde 2014’e kadar en az yüzde 15 kesinti dayatacağını ilan etti.

İşçi sınıfına yönelik, gerçek ücretlerin yüzde 65’e varan oranlarda düşürülmesine, gençler arasında yüzde 50’nin üzerinde işsizliğe ve aş evlerinin önünde uzun kuyruklara yol açan önceki saldırılar, doğrudan doğruya AB’den, IMF’den ve Avrupa Merkez Bankası’ndan (AMB) oluşan troyka tarafından düzenlenmiş ve örgütlenmişti.

George Papandreou başkanlığındaki sosyal demokrat PASOK hükümeti bu saldırıları yaşama geçirmede giderek daha fazla zorlukla karşılaştığında, yerini, gayri resmi bir şekilde AMB’nin eski başkan yardımcısı Loukas Papadimos’un “teknokrat” yönetimine bırakmıştı. Şimdiki seçim tarihi bile doğrudan troykanın talimatlarıyla belirlendi.

Bu koşullar altında, işçilerin sosyal hakları yalnızca AB kurumlarına ve Yunanistan'daki yönetici seçkinlere karşı mücadele içinde savunulabilir. Ama seçimlere katılan tek bir parti bile, işçi sınıfı için bu tür bağımsız bir perspektifi savunmuyor. Onların hepsi Yunan burjuvazisinin şu ya da bu kesimi adına konuşuyor ve en fazlasından işçi sınıfına yönelik saldırıların en iyi şekilde nasıl sürdürülebileceği hakkında tartışıyor.

Birlikte şimdiki hükümeti oluşturan PASOK ile tutucu Yeni Demokrasi'ye ek olarak, seçimlere Radikal Sol Koalisyon (Syriza) da katılıyor. Syriza, bunu, uzun süre kemer sıkma önlemlerini desteklemiş ve onlara oyları artık önem taşımadığı zaman çok geç şekilde karşı çıkmış olan eski PASOK milletvekilleri ile birlikte "Birleşik Sosyal Cephe"nin bayrağı altında yapıyor.

Syriza, seçim bildirgesinde, sosyal harcamalarda daha fazla kesintiye karşı çıkmakta ve şimdiye kadar yapılmış olan kesintileri geri alacağını vaat etmektedir. Bununla birlikte, o, aynı zamanda, Yunanistan'ın AB ve Avro bölgesi üyeliğini, dolayısıyla da bu kurumların emirlerini savunuyor. Onlar, Yunanistan'ın borçlarının iptal edilmemesi ama yalnızca yeniden görüşülmesi gerektiğini söylüyorlar. Bu koşullar altında, sosyal saldırıları geri çevirmeye yönelik her vaat yalnızca boş bir laftan ibarettir.

Syriza'nın, son seçimlerde PASOK'un oynamış olduğu rolü oynamak istediği açığa çıkıyor. PASOK, o zamanlar, sosyal harcamalarda artış talebiyle bir kampanya sürdürmüştü; seçimlerden sonra da, Yunanistan'ın son üç yıldır yaşadığı eşi görülmedik sosyal kesintileri uygulamak için sendikalarla olan sıkı ilişkilerini kullanmıştı.

Bu yalnızca PASOK milletvekilleriyle ittifakı değil ama bütün "sol"u kapsayan bir koalisyon oluşturmak için Demokratik Sol'a (DIMAR) yapılan çeşitli teklifleri de içermektedir. DIMAR iki yıl önce Syriza'dan kopmuştu ve o zamandan beri PASOK ile bir koalisyon oluşturmaya çalışıyor. Bu partinin amacı Yunanistan'ın Avro bölgesi üyeliğini ne pahasına olursa olsun savunmak; bir başka şekilde ifade edersek, toplumsal karşı-devrimi sürdürmektir.

Syriza'nın başkanı Alexis Tsipras, kısa süre önce, partisinin, parlamentoda bir çoğunluğu garanti altına almak için sağcı ulusalcı "Bağımsız Yunanlılar"ın bir kesimi ile de bir koalisyon oluşturabileceğini söylemişti.

Yunanistan Komünist Partisi (KKE) özel bir rol oynamaktadır. Bu parti, seçim kampanyasında, tekrar tekrar, herhangi bir koalisyon hükümetine katılmayacağını söyledi. O, kampanyasını, AB'den ayrılma, borçların ödenmemesi, hatta bankaların ve büyük şirketlerin devletleştirilmesi gibi son derece radikal taleplerle sürdürüyor.

Gerçekte, bu iddialar, yalnızca, onları güvenli kanallara akıtmak için işçilerin öfkesine hitap etmeye yaramaktadır. KKE Genel Sekreteri Aleka Papariga'ya göre, Yunanistan'da bir toplumsal devrim gündemde değildir. Bu koşullar altında, AB'den çekilme yönündeki doğru çağrı, Drahti'ni kapitalist temelde yeniden devreye sokulması biçimindeki ulusalcı ve gerici perspektife dönüşmektedir.

Syriza ve sahte sol

KKE, hükümetle işbirliği içinde olduğu için iki büyük sendika federasyonuna saldırırken, bizzat kendisi işçilerin sendikalist deli gömleğinden kurtulmasını önlemeye çalışmaktadır.

Bu, ifadesini geçtiğimiz yıllarda sendikalar bir dizi 24 saatlik etkisiz genel grev örgütlediğinde buldu. KKE, çok sayıda işçinin grevlerin yaygınlaştırılması talebini üstlenmedi ama ayrı ve aynı şekilde geçici grevler için çağrı yaptı. Onların görevlileri Atina caddelerindeki göstericilerin yakalanmasına yardımcı oldular. KKE görevlileri, Sintagma Meydanı'nda, parlamentoyu öfkeli işçilere karşı korumak için onun etrafında bir bariyer oluşturdu.

DIMAR, KKE ve Syriza'nın yanı sıra, on yıllardır onların yörüngesinde dolanan küçük gruplar da seçime katılıyor. Bunların en büyüğü, içinde Pablocuların, Maocuların ve KKE'den ayrılanların yer aldığı Antarsya. Onlar, "devrim" ve "kapitalizmden kopma" türü radikal söylemleriyle, olası bir Syriza hükümeti için sol bir incir yaprağıdır. Bu grupların seçim bildirgelerindeki başlıca hedeflerden biri Syriza'nın ile KKE'nin "ortak eylemi" için çağrıdır.

Sahte sol örgütlerin ve sendikaların bütünüyle iflas ettiği ve ciddi bir ilerici alternatifin olmadığı koşullarda, aşırı sağ partiler her zamankinden daha açık şekilde faaliyet gösteriyor. Bağımsız Yunanlılar'ın ve aşırı sağ LAOS partisinin yanı sıra açıkça faşist "Altın Şafak"ın da parlamentoya gireceği tahmin ediliyor.

Daha şimdiden, halen iktidarda olan ve kamuoyu araştırmalarında toplam oy oranları yüzde 77,4'ten yüzde 40'ın altına inmiş olan PASOK'un ve Yeni Demokrasi'nin bu aşırı sağ partileri hükümete katılmaya davet etmeyi düşünceği konuşuluyor. LAOS, bir süre, şimdiki koalisyonun üyesiydi. PASOK ve Yeni Demokrasi, ona benzer sağcı demagojiyi kullanıyor ve göçmenlere yönelik cadı avı sürdürüyor. Onların işçi sınıfına karşı AB tarafından talep edilen ek kesintileri acımasızca uygulamakta kararlı olduklarından kuşku yok.

Yunanistanlı işçiler, bu tür diktatörce eylemlere karşı koymak ve sosyal haklarını savunmak için, bu "sol" partileri ve sendikaları reddetmek zorundalar. Onların, Yunanistan'daki yönetici seçkinlere ve AB kurumlarına karşı olan ve Avrupa'nın bütün işçilerini Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri perspektifiyle birleştiren devrimci internasyonalist bir partiye ihtiyaçları var.

Syriza'nın programı

Christoph Dreier & Peter Schwarz 19.05.2012

Radikal Sol Koalisyon (Syriza), bugünlerde Yunan politikasında anahtar bir rol oynuyor. 6 Mayıs'taki seçimlerde oyların yüzde 17'sini alan bu örgüt, ülkedeki ikinci büyük parti haline geldi. Seçimlerin ardından bir hükümet kurma yönündeki çabalar, Syriza'nın önceki hükümette olan Yeni Demokrasi (ND) ve PASOK ile bir koalisyona girmeyi reddetmesinden dolayı başarısız oldu.

Kamuoyu araştırmalarına göre, Syriza, 17 Haziran'da yapılması kararlaştırılan yeni seçimlerde ilk sırayı alabilir. Yunan seçim yasasına göre, en fazla oy alan parti ek olarak 50 sandalye elde ediyor ki bu durumda, Syriza'nın olmadığı bir hükümet oluşturmak mümkün olmayacak. Syriza'nın önderi 38 yaşındaki Alexis Tsipras, Yunanistan'ın bir sonraki başbakanı olabilir.

Syriza'nın seçim başarısı, onun ülkeyi derin bir ekonomik durgunluğa sürükleyen ve halkı işsizliğe ve yoksulluğa sokan kemer sıkma önlemlerini reddetmesine dayanmaktadır. Bu parti, AB ve IMF ile üzerinde anlaşılmış olan emekli maaşlarındaki ve ücretlerdeki kesintilerin, devlet mülkiyetinin satılmasının ve devlet borçlarının geri ödemesinin geçici olarak durdurulmasını ve yeniden görüşülmesini talep ediyor.

Syriza'nın parlamentodaki temsilcisi Despoina Charalambidou, Spiegel Online'a şunları söyledi: "Troyka (AB, IMF ve AB Merkez Bankası) ile varılan anlaşma derhal iptal edilmeli. Kurtarma planı Yunan halkını yoksulluğa ve işsizliğe mahkum etmekte, onu göçe zorlamaktadır. Borçlar sıradan işçilerden kaynaklanmadı; dolayısıyla onlar tarafından ödenmemeli."

Bununla birlikte, Syriza, Avrupa Birliği'ni ve onun kurumlarını ya da Yunan devletini ve onun kapitalist temellerini sorgulamamaktadır. Syriza'nın amacı, toplumun işçi sınıfı yararına sosyalist dönüşümü değil; üst orta sınıflar ve Yunan burjuvazisinin kemer sıkma önlemlerinden özellikle zarar görmüş kesimleri için daha iyi koşullar yaratmaktır.

Tsipras, her fırsatta, hiçbir koşul altında AB'den ve Avrodan kopmak istemediğini vurgulamaktadır. O, Perşembe günü, CNN'e, "Yunanistan'ı Avro bölgesinde ve Avrupa'nın içinde tutmak için elimizden geleni yapacağız" dedi.

Ancak Tsipras, AB ve Avro bölgesi içinde kalmaya istekli olan PASOK ile ND'nin, bu yüzden ağır bir bedel ödediğine inanmaktadır. O, Atina'nın Brüksel ve Berlin ile daha iyi bir anlaşma elde etmek için kimi ek kartlara sahip olduğunu düşünmektedir.

O, öncelikle, asıl olarak Almanya'nın ısrar ettiği deflasyonist mali politikaların yerine enflasyonist bir politikanın geçmesi için mali bakımdan güçsüz AB ülkelerinin ve sosyal demokrat politikacıların (özellikle yeni seçilmiş Fransa Devlet Başkanı François Hollande'in) desteğine güveniyor. İkinci olarak, o, Yunanistan'ın diğer ülkeleri ve Avroyu uçuruma sürükleyebilecek ulusal iflası tehdidini kullanarak AB'yi baskı altına almaya kalkışmaktadır.

syryza ve sahte sol

Tsipras, CNN'in önde gelen uluslararası muhabiri Christiane Amanpour ile yukarıda alıntı yaptığımız görüşmede ve *Wall Street Journal* ile BBC ile sonraki konuşmalarında bu stratejiyi ayrıntılandırdı.

O, CNN'e, bu krizin yalnızca Yunanistan'ın olmadığını ve Avrupa'nın bir sorununu yansıttığını söyledi. Bu yüzden, protokolün iptal edilmesi ve Avrupa düzeyinde yeniden görüşülmesi gerekiyor. O, bu amaca ulaşmak için, "güney ve orta Avrupa'da ortaklar arayışı" içinde olacak. O, Almanya Başbakanı Angela Merkel'i, "insanların yaşamıyla poker oynamakla" ve "Avro bölgesini riske sokmakla" suçladı.

Tsipras, *Wall Street Journal*'a şunları söyledi: "Bizim ilk tercihimiz Avrupalı ortakları, onların kendi yararına, para akışının durdurulmaması gerektiği konusunda ikna etmektir. Ama para akışı kesilirse Yunanistan borçlarını artık ödemeyecek. Yunanistan'daki mali bir çöküş, Avro bölgesinin geri kalanını da birlikte sürükleyecektir.

Tsipras, BBC'de de, "eğer kemer sıkma illeti Yunanistan'ı yerle bir ederse, o bütün Avrupa'ya yayılacaktır" diyerek tehdit etti.

Tsipras'ın Brüksel'e yönelik tehditler ve ricalar karışımı politikası, boş umutlar ve yanılsamalar üzerine kuruludur. O, her orta sınıf politikacısı gibi, uluslararası kapitalist krizin kapsamını baştan sona küçümsemektedir.

Yunanistan'daki kemer sıkma önlemleri, mali sermayenin işçi sınıfının sosyal kazanımlarına karşı 2008'deki mali krizden bu yana çarpıcı biçimde artmış ve ABD'den İngiltere'ye, İspanya'ya, İtalya'ya, Fransa'ya ve Almanya'ya kadar bütün kapitalist ülkeleri etkilemiş olan uluslararası saldırısının bir parçasıdır.

Şimdi ABD ve Britanya hükümetleri tarafından istenen enflasyonist bir politika, yalnızca bu saldırıları bir başka biçimde sürdürecektir. Şu sıralarda AB içinde tartışılan ve Tsipras'ın açıkça umut bağladığı "büyüme anlaşması", sorunlu bankalara ek fonlar sağlamaktan ve rekabet edebilirliği geliştirmeye yönelik "yapısal reformlar"dan, yani esnek çalışma koşullarından ve daha düşük ücretlerden oluşmaktadır. Kamu harcamalarındaki kesintiler bütün şiddetiyle sürecektir.

Syriza, Yunanistan'daki seçimleri gerçekten kazanması durumunda, bu saldırıların uygulamasında önemli bir rol oynayacaktır. Syriza'nın Avrupa'daki kardeş partilerine (İtalya'da Komünist Yeniden Kuruluş, Almanya'da Sol Parti, Fransa'da Sol Cephe) baktığımızda, hükümete katıldıklarında, hepsinin işçi sınıfına yönelik saldırılarda yer almış olduğunu görüyoruz.

Tsipras da bunu yapabilecek durumda. Reuters, "Tsipras deli fişeklikten sorumlu bir politikacıya geçiş yapabilir" diye belirtti.

Yeşiller Partisi'ne yakın duran ve meseleyi çok iyi kavrayan Alman gazetesi TAZ şu yorumu yaptı: "Tsipras'ın gerçekleştirilemeyecek vaatlerle kampanya sürdürmesi ve Yunanlılara hem Avroya, hem transfer ödemelerine hem de eski alıcı duruma aynı anda sahip olabileceklerini anlatıyor olması bir engel değil. Çünkü o, Yunanlıların

çıkartlarını ve özlemlerini cisimleştirmektedir. O, yeni hükümetin başkanı olarak reformların ne yazık ki gerekli olduğunu kabullenmek durumunda kaldığında, onu onaylayacaklardır.”

Syriza'nın önderi Tsipras Avrupa turunda bankalara geri ödeme yapılacağını taahhüt etti

Alex Lantier / 22.05.2012

Radikal Sol Koalisyon'un (Syriza) önderi Alexis Tsipras, bugün Berlin'e yolculuk etmeden önce, Sol Cephe'nin resmi yetkilileriyle buluşmak için dün Paris'i ziyaret etti. Berlin'de, Tsipras'ın programında Sol Parti'nin önderleri Gregor Gysi ve Klaus Ernst ile görüşme var.

Tsipras, Paris'te, Stalinist Fransız Komünist Partisi'nin (PCF) şefi Pierre Laurent ve Sol Cephe'nin bu bahardaki başkanlık seçimlerindeki adayı Jean-Luc Mélenchon ile görüştü. Tsipras, Laurent ve Mélenchon ile birlikte düzenlediği basın toplantısına ek olarak, Ulusal Meclis binasının önünde toplanan 300 dolayında Sol Cephe üyesine bir konuşma yaptı.

Syriza, Avrupa Birliği tarafından 2009'dan bu yana Yunanistan'a dayatılan kemer sıkma önlemlerine karşı çıkması sayesinde, bu ülkede önümüzdeki ay yapılacak seçimlere ilişkin kamuoyu yoklamalarında önde gidiyor. Pazar günü *Kathimerini* gazetesinde yayımlanan bir anket, Syriza'nın 17 Haziran seçimlerinden sonra çoğunluğu kazanacağını ve muhtemelen bir hükümet kuracağını gösteriyor. Bu seçim kararı, Yunanistan'daki partilerin 6 Mayıs'taki seçimler sonrasında bir koalisyon hükümeti oluşturmayı başaramaması üzerine alınmıştı. SYRİZA, yüzde 28 olduğu tahmin edilen oy oranıyla, hem Yunanistan'ın yüzde 24 oranında oya sahip başlıca sağcı partisi Yeni Demokrasi'nin hem de sosyal demokrat PASOK partisinin önünde.

Tsipras'ın Avrupa turunun amacı, kurtarmalara karşı çıkmasına karşın, Syriza'nın seçimleri kazanması ve bir hükümet kurması durumunda kendisinin güvenilir bir kişi olacağı konusunda bankalara ve başlıca emperyalist devletlere güvence vermektir. Tsipras, Pazar günü Reuters ile yaptığı ve *Guardian* ile Fransa'nın iş çevrelerinin gazetesi *Les Echos*'ta alıntıları yayımlanan uzun bir röportajda, AB'yi desteklediğini ve hem bankalara geri ödeme yapmaya hem de PASOK'un başlatmış olduğu "reformları" sürdürmeye niyetli olduğunu vurguladı.

Tsipras, Reuters'e, yurt dışı gezisinin nedenini, "biz, Fransa ve Almanya gibi önemli Avrupa Birliği üyesi ülkelerin hükümetlerinin bizim neyin savunucusu olduğumuzu görmesini istiyoruz" diyerek açıkladı ve ekledi: "Biz kesinlikle Avrupa karşıtı bir güç değiliz."

Avrupalı vergi mükelleflerinin fonlarının, Yunanistan'ın milyarlarca Avroluk iki banka kurtarmasında "çarçur edildiğini" belirten Tsipras, kendisinin bankalara geri ödemelerin yapılması için daha iyi koşullar yaratma arayışı içinde olduğunu açıkladı.

Tsipras, "uzun vadeli reformlarımıza zemin yaratmak için, Avrupa'nın dayanışmasından yararlanmak ve finansman sağlamasından yararlanmak istiyoruz. Ama bizim, iki-üç yıl içinde bu girdaptan kurtulacağımızı, büyüyeceğimizi ve onların bize verdikleri parayı geri ödeyebilecek durumda olacağımızı bilmeye ihtiyacımız var. [Mevcut koşullar üzerinden kurtarmalarla] devam edersek, onları ödeyebilmemiz mümkün değil."

Tsipras, Reuters ile söyleşisinde, Obama yönetiminin ekonomik politikalarını tartışırken, onları, "ekonomik durgunluğu Avrupa'dan daha az şiddetli" hale getirdiği için övdü. O, Obama'nın ve yeni seçilen Fransız Devlet Başkanı François Hollande'ın, bu hafta sonu Camp David'de toplanan G8 zirvesindeki toplantılarında Yunanistan konusunda görünürde aynı fikirde olduklarını gördüğünü belirtti.

Tsipras, burada, Avrupa'nın Obama yönetiminin ekonomik krize yanıt olarak benimsediği politikaları kabul etmesi gerektiği biçiminde, defalarca öne sürmüştüğü konuma dönmüştür. O, 18 Mayıs'ta *New York Times*'taki bir röportajında, G8'e ilişkin, "biz [Almanya Başbakanı Angela] Merkel'e, borç krizinin kemer sıkma önlemleriyle değil ama genişlemeci bir yaklaşımla ele alındığı ABD örneğini izlemesi gerektiği konusunda baskı yapmalıyız." mesajı verdi.

New York Times, şu yorumu yaptı: "Bay Tsipras'ın düşünceleri Camp David'deki G8 zirvesinde bir araya gelen önderlerin bazılarınıninkilerden çok farklı değil."

Tsipras, Obama'yı ve yeni Fransız hükümetini açıkça müttefik olarak değerlendirmektedir. O, Reuters'e şunları söyledi: "Hollande-Obama görüşmesindeki başlıca konu Yunanistan'a ilişkin olarak ne yapılacağıydı. Düne [yani G8 resmi bildirisini yayımlayana] kadar, Yunanistan'a ne olacağına ilişkin olarak şu düşünülüyordu: Halk ve işçiler ezilecek, işçi hakları ortadan kaldırılacak... Uzun bir süreden sonra ilk kez, bu görüşmenin halkın yararına ve bankalarla sermayenin aleyhine olduğu koşullara sahibiz."

Tsipras'ın son süslü sözleri, Syriza'nın politikalarının köklü samimiyetsizliğinin altını çizmektedir. O, seçmenler karşısında kemer sıkma önlemlerine karşı olduğu ve "halkı" savunduğunu iddia ederken, emperyalist hükümetleri ve Syriza'nın Avrupa'daki dost parlamenterlerini hedefleyen röportajlarda ağız değiştirmektedir. Syriza, Yunanistan'da bir işçi sınıfı hoşnutsuzluğunun patlamasını önlerken, orada, yalnızca küresel mali sermayeye olan "borçların tam olarak ödenmesi" için işçi sınıfının boyunduruk altına alınmasının koşullarını yeniden görüşmeyi amaçlamaktadır.

Syriza, kendi adına, çıkarlarının uluslararası düzeyde o kapitalist hükümetlere bağlı olduğunun bütünüyle farkındadır ve işçi sınıfı içinde yükselen toplumsal muhalefetten korkmaktadır. Tsipras'ın *New York Times*'a söylediği gibi, AB'nin Syriza'nın bir

zaferine misilleme olarak Yunanistan'ı Avro bölgesinden çıkartma yönündeki bir kararı, "hepimizin üzerinde oturduğu dalı kesmek" olacaktır.

Syriza'nın programının işçi sınıfı karşıtı karakterini, hiçbir şey Tsipras'ın Obama'nın politikalarına verdiği destek kadar açık şekilde sergileyemez. Bankalar Washington'dan kamu fonlarının yüz milyarlarca kesimini elde ederken ve ABD Merkez Bankası tarafından 7,7 trilyon Dolar basılırken, Obama, işçilere yönelik sert bir saldırı sürdürmektedir. Milyonlarca işçi işlerini yitirdi, toplumsal koşullar parçalanıyor, eğitim maliyetleri hızla artıyor ve işçiler –otomotiv sektöründe yeni işe alınanların ücretlerinde yüzde 50'ye varan ücret kesintisinde özetlenen- büyük ücret kesintileriyle karşı karşıya.

Bu, *Dünya Sosyalist Web Sitesi*'nin (WSWS) Syriza'ya ve onun, Fransız Sol Cephesi ile Alman Sol Parti'nin de dahil olduğu uluslararası düzeydeki fikirdaşlarına tutarlı şekilde karşı çıkışının doğruluğunu kanıtlamaktadır.

WSWS, Yunanistan'a ve kapitalizmin küresel krizine ilişkin yaklaşımında, Syriza'yı şöyle betimlemişti: "Yunan burjuvazisinin ekonomik çöküşü önlemek için daha uzun süreye yayılmış bir borç geri ödemesi ve yaygın muhalefeti yatıştırmak için bütçe açığını azaltma koşullarında yüzeysel değişiklikler yapmak isteyen bir kesimi adına konuşan bir parti. SYRİZA, kendisini kemer sıkma politikalarının karşıtı gibi gösterirken, kesin olarak Avrupa Birliği'ni ve Avroyu desteklemektedir ama bu mümkün değildir. Kemer sıkma ve işçi sınıfına yönelik her zamankinden yoğun saldırılar bankerlerin AB'sinin ve onun savunduğu kapitalist düzenin tamamlayıcı bir gerekliliğidir."

Syriza kapitalizme karşı sosyalist bir muhalefeti değil ama iktidara gelme olasılığına hazırlanan refah içindeki bir parlamenterler ve kariyeristler tabakasını temsil etmektedir. Bu, belirtmek gerekir ki, söz konusu toplumsal cinsle oldukça fazla deneyim sahibi olan Avrupa medyası tarafından çok iyi anlaşılmaktadır.

Tsipras'ın yardımcılarını "Louis Vuitton çantaları ve son moda güneş gözlükleri" nedeniyle öven *Guardian*, Tsipras'ın Reuters'teki röportajına ilişkin değerlendirmesini, sevinçli bir şekilde, onun "iktidara hazır ve söylemini yumuşatmış gibi görüldüğünü" belirterek tamamladı. Avrupa küçük burjuva "sol"unun kişilik özellikleri açısından, bu değerlendirmeye ekleyecek pek bir şey bulunmuyor.

Syriza ekonomi programını açıkladı

Christoph Dreier / 02.06.2012

Alexis Tsipras, yaklaşan 17 Haziran seçimleri için, Radikal Sol Koalisyon'un (Syriza) ekonomi programını açıkladı.

Tsipras, seçimi kazanmaları durumunda Avrupa Merkez Bankası, Avrupa Birliği ve Uluslararası Para Fonu ile olan borç anlaşmalarını feshetme ve geçtiğimiz yıllarda Yunanistan'a dayatılmış olan sosyal kesintileri kaldırma sözü verdi. Tsipras, Atina'da yaptığı açıklamada, "sol bir hükümetin ilk eylemi, yeni parlamento yemin edip göreve başlar başlamaz, kurtarma paketinin ve onun uygulama yasalarının iptal edilmesi olacak" dedi. Kurtarma anlaşmasıyla ilgili olarak "söz konusu olan, kötü bir memorandumdan başka bir şey değil" diyen Tsipras, sözlerine şöyle devam etti: "Memorandumu ya uygulayacaksınız ya da iptal edeceksiniz... Biz onu iptal etmek istiyoruz... İnsanlar Yunanistan'da hala demokrasi olduğunu bilsinler."

Tsipras bu konuşmanın ardından sunduğu ulusal planda, geçtiğimiz yılların asgari ücrette kesintiler ya da kitlelere yüklenen yüksek vergiler gibi önemli sosyal saldırılarından vazgeçilmesi çağırısı yapıyor. Plan, ayrıca, devlet işletmelerindeki özelleştirmelerin durdurulmasını ve bazı özelleştirmelerin iptalini gerektiriyor. Emekli maaşlarındaki ve ücretlerdeki kesintiler dondurulacak. Dahası, plana göre, devlet yardımı alan bankaların devletleştirilmesi de gerekiyor.

Bu tür talepler, son yıllarda yüzde 60'lara varan ücret kesintilerine maruz kalmış ve binlerce işyerini yitirmiş olan Yunan işçileri arasındaki derin toplumsal öfkeyi hedef almaktadır.

Tsipras, Syriza'nın bir servet vergisini benimseyeceğini ve her Yunanlının mal varlığını kaydetmek zorunda olduğu bir servet kaydını yürürlüğe sokacağını iddia etti. Syriza, aynı zamanda, zenginlerin soruşturulması ve vergilendirilmesi yönündeki her çabaya kesinlikle karşı çıkacak olan yatırımcıların gerçekleştireceği yabancı yatırımları cesaretlendirmeyi amaçlıyor.

6 Mayıs'taki seçimlerde seçmenlerin ezici çoğunluğu AB'nin kemer sıkma önlemlerini eleştirmiş olan partilere oy vermişti. Syriza, oylarını dörde katlayarak yüzde 17'ye çıkarmıştı. O, 17 Haziran'daki seçimlerde, en güçlü parti olarak ortaya çıkabilir ve hükümeti kurabilir.

Tsipras, partisinin, işçi sınıfına değil ama egemen partilere yönelik olduğu için iktidara geldiğinde yerine getiremeyeceği sözler vermektedir.

Tsipras, Cuma günü, AB'nin ve Avrupalı hükümetlerin dayatmalarına karşı başbakan olarak bu sözlerini nasıl yerine getireceği konusunda hiçbir şey söylemedi. Onun stratejisi, ödünler elde etmek için, AB'yi Yunan devletinin olası iflasıyla tehdit etme üzerine kuruludur. Böyle olunca, o, sürekli olarak, Syriza'nın AB'yi benimsediğini ve Avro bölgesinde kalmak için her şeyi yapacağını vurgulamaktadır.

Tsipras, parti programının başlangıcında, partisinin borç anlaşmalarını tek yanlı olarak iptal etmeyeceğinin; yalnızca, faiz ödemelerini askıya alacağını ve bir borç kesintisi için görüşeceğinin altını çizdi. Bunun, borçların daha sonra geri ödenebilmesini güvence altına alması gerekiyordu.

AB temsilcileri, kredi anlaşmalarında herhangi bir yeniden görüşmeyi kabul etmeyeceklerini ve onlara uyulmaması durumunda Yunanistan'ı iflasa sokacaklarını son derece açık bir şekilde ifade ettiler.

Almanya Maliye Bakanı Wolfgang Schäuble, Fransız Devlet Başkanı François Hollande ve IMF Başkanı Christine Lagarde, hepsi, memorandumun yeniden görüşülmesine kategorik olarak karşı çıktıklarını vurgulamışlardı.

Bunun yerine, Yunanistan'ı Avro bölgesinin dışına çıkarma yönünde anlaşmalar yapıyor. Nihayet, Avro bölgesi maliye bakanları toplantısı, üyelerinin, Yunanistan'ın bölge dışına çıkmasını izleyebilecek bütün senaryoları göz önünde bulundurmaları ve onlara hazırlanmaları talimatını verdi. Avrupalı büyük bankalar da [bu yönde] önlemler alıyor.

Geçtiğimiz iki yıl içinde, Avrupalı seçkinler, bankaları kurtarmak ve onlara taze sermaye sağlamak için işçi sınıfına yönelik en acımasız saldırıları uygulamaya hazır olduklarını kanıtlamışlardır. Bu koşullar altında, Syriza tarafından yükseltile talepler, yalnızca Avrupa işçi sınıfının AB kurumlarına karşı sosyalist bir perspektif temelinde seferberliğiyle yerine getirilebilir. Ama Syriza, bu tür bir perspektifi reddetmektedir.

Tsipras, hükümete gelmesi durumunda, Avrupa Birliği'nin temsilcileriyle görüşme masasına oturur oturmaz bu programını unutacaktır. 1981'de, Fransız Devlet Başkanı François Mitterrand'ın, mali piyasaların Fransız para birimine yönelik şiddetli saldırısı altında, seçim kampanyasında verdiği sözlerden vazgeçmesi ve tam bir "u dönüşü" yapması, on sekiz ay sürmüştü. Tsipras'ınki ise yalnızca bir buçuk hafta sürecektir.

Tsipras'ın konuşmasının hemen ardından, Syriza'nın ekonomi politikaları konusundaki sözcüsü George Stathakis, partinin bütün dış borçları kabul edeceğini söyledi: "Uygulanabilir olduğu sürece, her anlaşmayı yapmaya, her uzlaşmaya istekliyiz."

Tsipras, Paris'e ve Berlin'e yaptığı ziyaretlerde, Avrupalı ve Amerikalı gazetelere, AB ile herhangi bir çatışma peşinde olmadığını anlatmıştı. O, Yunanistan'ın, kendi hükümeti altında borçlarını kabul edeceğini ve yalnızca kredi anlaşmalarını yeniden görüşmeye çabalayacağını söylemişti.

Tsipras, Yunanistan'da kitlesel işten çıkartmalara ve ücret kesintilerine yol açmış olan "uzun vadeli reformlara" devam etmeyi de teklif etti. O, kendi politikalarına örnek olarak ABD Başkanı Barack Obama'yı, Almanya'nın eski Başbakanı Helmut Schmidt'i ve Hollande'ı gösterdi.

Avrupalı önderler, Hollande da dahil, Tsipras'ın bir uzlaşma önerisine pek rağbet göstermiyorlar. Onlar, Tsipras'tan koşulsuz teslimiyet talep ediyor ve ülkeyi mali olarak harabeye çevirme tehdidinde bulunuyorlar. Bu olasılık karşısında, toplumsal huzursuzluğu bastırmak için ordunun kullanılması tartışılıyor. Tsipras'ın AB'ye ilişkin yanılısımaları teşvik etmesi, yalnızca, işçi sınıfını bu tehlikelere karşı silahsızlandırmaya hizmet etmektedir.

Atina'daki metro grevinin siyasi dersleri

Christoph Dreier / 29.01.2013

Atina'daki metro işçilerinin grevinin devlet tarafından vahşice bastırılması, uluslararası işçi sınıfına bir uyarıdır.

Yunan hükümeti, 24 Ocak Perşembe günü, grevci metro işçilerini, hapis tehdidi altında işe dönmeye zorlayan sıkıyönetim hukukuna tabi tuttu. 25 Ocak Cuma sabahı erken saatlerde, yüzlerce polis, merkezi metro istasyonunu bastı; en az 10 işçiyi gözaltına alıp birini yaraladı. Pazar günü ise diğer toplu taşıma çalışanlarının dayanışma grevleri yasadışı ilan edildi.

Metro işçilerinin grevi Yunan işçilerinin yaşam standartlarına yönelik olarak Avrupa Birliği (AB) tarafından dayatılan ve Yeni Demokrasi Partisi önderliğindeki hükümet tarafından uygulanan şiddetli saldırılar karşısındaki yoğun halk muhalefeti ifade etmiştir. Kasım ayında benimsenen en son kesinti paketi, kamu sektöründe yüzde 25'e varan yeni ücret kesintileri yapılmasını öngörüyor.

Metro işçilerinin mücadelesi, büyük ölçüde, halkın geniş kesimlerini yoksullaştıran sonu gelmez kemer sıkma önlemleri dizisine yönelik bir meydan okuma olarak görülmektedir. İşçi sınıfı içinde grevcilere olan yaygın desteğin nedeni budur.

Yunan egemen sınıfı, metro işçilerine karşı olağanüstü hal yetkilerine ve devlet şiddetine başvurarak, AB'nin ve bankaların dayatmalarına karşı her türlü muhalefeti zor yoluyla ezmeyi planladığını ortaya koymuştur. Tutucu Başbakan Antonis Samaras, başka grevlere karşı da benzeri adımları atacağını şimdiden ilan etmiş durumda.

Protestolar ve sınırlı grevler yoluyla devletin politikasını değiştirmenin mümkün olduğuna ilişkin bütün iddialar paramparça olmuştur.

Daha 2010'da, AB'nin Avrupa çapındaki kemer sıkma programları başladığında, Yunan kamyon şoförlerinin, İspanyol hava trafik kontrol görevlilerinin ve Fransız petrol rafinerisi işçilerinin gerçekleştirdiği çok sayıda grev, polisin ve ordunun müdahaleleriyle sonlandırılmıştı.

Yaşanmakta olan şey, sınıf ilişkilerinde tarihsel bir dönüşümdür. SSCB'nin çökmesinden yirmi yıl sonra, Avrupalı egemen sınıflar, işçi sınıfını yoksulluk ve toplumsal yoksunlukla damgalanan bir geleceğe mahkûm etmektedir. Devletin baskı aygıtı, giderek artan şekilde, kolektif işçi sınıfı direnişinin bütün biçimlerini yasadışı ilan etmek ve ezmek için seferber edilmektedir.

Sendikaların ve sahte sol güçlerin Atina metrosundaki grevin ezilmesine hemen teslim olması, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin (DEUK) bu örgütleri teşhir etme ve onların işçi sınıfı üzerindeki etkisini kırma mücadelesinin önemini vurgulamaktadır. Sendikalar ve sahte sol işçilerin mücadelelerini etkisiz ve sembolik protestolarla sınırlamaya çalışıyorlar.

İşçi sınıfı, üretimden gelen gücünü, yalnızca, mücadelelerin önderliğini sendikaların ve onların sahte solcu müttefiklerinin elinden alacak yeni örgütlerin ve yeni bir önderliğin inşası yoluyla başarıyla kullanabilir. Grevler ve diğer kitlesel eylemler, hükümeti devirmeyi ve onun yerini sosyalist politikalar üzerinde yükselen işçi hükümetinin almasına yöneltmelidir.

Yunan metro işçilerinin sendikası SELMA, olağanüstü halin ilan edilmesinden hemen sonra, grevlere son verme çağrısı yaptı ve grevci işçilere işlerine dönmeleri talimatını verdi. O, kendi teslimiyetinin üstünü örtme çabası içinde, grev kırıcı önlemlere karşı mahkemede meydan okuma yönündeki planlarını açıkladı.

Taşımacılık sektöründeki diğer sendikalar, bir protesto gösterisi olarak, sınırlı dayanışma grevleri çağrısında bulundular. Başlıca sendika federasyonları ADEDY (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu) ile GSEE (Genel Yunan İşçileri Konfederasyonu) grev kırıcılığını eleştirdi ama buna yönelik tepkilerini Şubat ayı başlarında düzenlenecek 24 saatlik göstermelik bir grevle sınırlandırdı.

Sendikalar işçilerin yaşam standartlarının yıkımında işbirliği yapıyorlar. Onlar, işçi sınıfının, AB'nin sınıf savaşı sosyal gündemini uygulayan ve halk tarafından seilmeyen bir dizi hükümeti devirmeye yönelik siyasi seferberliğine karşı çıkmaktadırlar. Onlar, en fazlasından, işçi sınıfı muhalefetini kontrol altına almak ve etkisizleştirmek için kesintili ve göstermelik grevler örgütlemeye hazırlar.

Hükümet, olağanüstü hal hukukuna başvururken, sendikaların işçi sınıfı muhalefetini dağıtmaya çalışacağına olan güvenle davranmıştır.

Hükümetin bir diğer önemli müttefiki, Yunanistan'daki sahte sol gruplarla birlikte, Radikal Sol Koalisyon'dur (Syriza). Syriza, geçtiğimiz Haziran'da yapılan seçimlerde, toplumsal öfkeyi, sosyal kesintilere yönelik sınırlı eleştirilerle yatıştırmaya çalışmıştı. O, oyların yüzde 27'sini alarak en güçlü muhalefet partisi haline geldi. Bununla birlikte, Syriza, o zamanlar bile, bütçe açığını azaltma politikalarında çok sınırlı değişiklikler önerdiği burjuva devlete ve AB'ye olan desteğini vurgulamıştı.

Syriza, o zamandan beri, daha da sağa kaydı. Tsipras, metro işçilerinin grevi saldırıya uğradığı sırada, ABD'de, "partisinin güvenilir bir ortak olduğu" konusunda Uluslararası Para Fonu'na (IMF) ve Amerikan yönetici seçkinlerine güvence

Syriza ve sahte sol

veriyordu. O, New York'taki bir basın toplantısında, bir yandan krizden metro işçilerinin de sorumlu olduğunu ima ederken, Yunan hükümetinin eylemlerini eleştirdi.

İşçi sınıfının mücadelelerine olan düşmanlığını gösteren Tsipras, "Ülkemizin ihtiyaç duyduğu en son şey, gerilimlerin ve sosyal çatışmaların artmasıdır" dedi.

Onun partideki çalışma arkadaşı ve Syriza'nın meclis başkan vekili Dimitris Papadimoulis, bir radyo görüşmesinde metro işçilerini yıllardır ayrıcalıklardan yararlanmakla suçlarken daha da pervasızdı. O, Syriza'nın bu grevle hiçbir ilişkisinin olmadığını vurguladı.

Sendikaların ve sahte sol grupların düşman tavrı, işçilerin kendi haklarını savunurken yalnızca devlet aygıtıyla değil ama aynı zamanda, onun sendikalar ile onların sahte sol müttefiklerini içeren tamamlayıcı aktörleriyle de karşı karşıya geldiklerini göstermektedir.

Grev ve temel toplumsal gereksinimlerin karşılanması hakkının savunusu, işçi sınıfının, bankaları ve büyük şirketleri çalışanların demokratik denetimi altında kamulaştırmayı taahhüt eden bir işçi hükümetinin kurulmasını amaçlayan bağımsız bir seferberliğini gerektirmektedir.

Böylesi bir mücadele, yalnızca, Avrupa'da ve uluslararası düzeyde kapitalist sisteme, onun devlet aygıtına ve sendika bürokrasisi ile sahte sol örgütler içindeki savunucularına yönelik bir işçi sınıfı hareketinin bir parçası olarak başarıya ulaşabilir. Bu, AB'ye, Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri perspektifiyle karşı çıkan devrimci bir parti olarak DEUK'un inşasını gerektirmektedir.

Yunanistan'daki seçimler ve işçi sınıfının siyasi görevleri

Peter Schwarz / 24.01.2015

Yunanistan'da Pazar günü gerçekleşecek olan parlamento seçimleri, uluslararası işçi sınıfı için önemli dersler içeriyor.

Ülkenin morali, Avrupa Birliği (AB) ile Uluslararası Para Fonu (IMF) tarafından dikte edilen beş yıllık sert kemer sıkma önlemlerinin ardından hem ekonomik hem de toplumsal bakımdan oldukça bozulmuş durumda. Geleneksel partilerden o denli nefret ediliyor ki, "Radikal Sol Koalisyon" Syriza, seçimleri kazanma ve iktidara gelme konusunda büyük bir şansa sahip. Ama bir Syriza hükümeti, emekçiler için krizden çıkış yolunu temsil etmeyecek; tersine, büyük bir tehlike oluşturacak.

Syriza, solcu görünümüne karşın, orta sınıfın hali vakti yerinde kesimlerine yaslanan bir burjuva partisidir. Onun politikaları, toplumsal düzeni koruyarak kendi

ayrıcılıklarını savunma arayışı içinde olan sendika bürokratları, akademisyenler, uzmanlar ve parlamenterler tarafından belirleniyor. Syriza'nın önderi Alexis Tsipras, seçmenlere, Yunanistan'daki berbat kemer sıkma önlemlerini (çok az) gevşetme vaadinde bulunurken, dışarıdaki bankaların ve hükümetlerin temsilcilerine bir Syriza hükümetinden "korkacak bir şey olmadığı" güvencesini vermekten yorulmuyor.

Syriza, Yunan, Avrupa ve dünya kapitalizminin temellerini; özel mülkiyeti, ordusu ve polisiyle burjuva devleti, avroyu, Avrupa Birliği'ni ve NATO'yu kesinlikle kabullenmektedir. O, kendisini, kapitalizmi ve onun kurumlarını toplumsal ayaklanma tehlikesinden koruyabilecek bir parti olarak sunmaktadır.

Syriza'nın "sosyalizm"i zenginlerin vergilerini daha istikrarlı biçimde ödemeleri ve yoksulların az miktarda sadaka alması gerektiği biçiminde taleplerde bulunmanın ötesine geçmiyor. Ama parti, hükümete katıldığında, bu sözler bile tutulmayacaktır.

Tsipras, egemen seçkinleri kendisine güvenebilecekleri konusunda ikna etmek için Washington'ı, Berlin'i, Brüksel'i ve çok sayıda başka emperyalist başkenti ziyaret etti. O, 20 Ocak tarihli *Financial Times*'da yayımlanan bir makalede, bir kez daha, Yunanistan'a dayatılan toplumsal yıkımın başlıca sorumluluğunu taşıyan Avrupa Birliği'ne koşulsuz destek sözü verdi.

Tsipras, bu uluslararası ekonomi gazetesinin okurlarına "Benim partim Syriza siyasi istikrar ve ekonomik güvenlik için yeni bir toplumsal sözleşmeyi garanti etmektedir. Avro bölgesini güçlendirmenin ve Avrupa projesini tüm kıtadaki yurttaşlar için çekici kılmanın tek yolu budur." güvencesini verdi.

O, açıkça, Yunanistan'ın borçlarını ödemeyi ve AB'nin mali kriterlerine uyum sağlamayı görev edinmektedir: "Bir Syriza hükümeti, Yunanistan'ın, bir Avro bölgesi üyesi olarak, denk bir bütçeyi koruma yükümlülüğüne uyacak ve sayısal hedeflere bağlı kalacaktır."

Avrupa'nın egemen seçkinlerinin azımsanmayacak bir kesimi, AB'nin ekonomik, toplumsal ve siyasal krizi karşısında, şimdi, Tsipras'ı Avrupa kapitalizminin olası bir kurtarıcısı olarak görüyor. O, küçük-burjuva sol örgütlerden çeşitli Avrupalı hükümetlere ve bankalara, *Financial Times*'a ve Fransa'daki aşırı sağcı Ulusal Cephe'ye (FN) kadar uzanan bir "birleşik cephe" tarafından destekleniyor.

FN'nin önderi Marine Le Pen, Fransa'da yayımlanan *Le Monde* gazetesinde, "katı-solcu" Syriza'nın Yunanistan'daki yaklaşan seçimleri kazanmasına sevineceğini açıkladı. Le Pen, "Onların tüm programına katılmıyoruz ama onların zaferini memnuniyetle karşılıyoruz." diye yazdı.

Troçki, 1938'de, Avrupa faşizme ve savaşa kapıldığında şunları yazmıştı: "Bir yanda 'Halk Cephesi', öte yanda faşizm... Bunlar, emperyalizmin proleter devrime karşı mücadelede başvurduğu son siyasi güçlerdir."

syryza ve sahte sol

Halk Cephesi, etkili Stalinist ve sosyal demokrat partilere, işçi sınıfını burjuvaziye tabi kılma ve devrimci hareketleri ezme mekanizması işlevini görmüştü. Halk Cephesi, Fransa’da ve İspanya’da, devrimleri boğazladı ve faşizmin yolunu açtı.

Stalinist ve sosyal demokrat partilerin tüm saygınlıklarını yitirdiği ve kitlesel etkiye sahip olmadığı günümüzde, işçi sınıfının direnişini ezme görevini Syriza gibi küçük-burjuva partiler üstleniyor. Bir Tsipras hükümeti, yalnızca AB’nin ve IMF’nin pis işini üstlenmeye değil; ama aynı zamanda, onun “avro bölgesini güçlendirme” ve “denk bütçeyi koruma” vaadine karşı çıkan işçi sınıfına karşı hızla harekete geçmeye de hazır olacaktır.

Tsipras, NATO’yu kayıtsız koşulsuz kabullenmektedir. O, geçtiğimiz yıllarda, ellerinde hala 1967-1974 askeri diktatörlüğünün kanı olan Yunan polisiyle ve ordusuyla yakın ilişkiler kurdu.

1973’te, Şili’deki Allende yönetimi, orduya karşı mücadeleye hazırlanan işçileri silahsızlandırarak şekilde, ordunun “*üniformalı halk*” olduğunu ilan etmişti. Sonuç, on binlerce cana mal olan kanlı bir askeri darbe ve Pinochet diktatörlüğüydü. Bir Tsipras hükümeti altında, Yunan işçi sınıfı benzeri tehlikelerle karşılaşacaktır.

Solculuk kisvesi altında işçi sınıfına saldıran bir Syriza hükümeti, ezilen toplumsal kesimlerin hayal kırıklığını ve öfkesini gerici bir yöne akıtmaya çalışacak olan Altın Şafak ile diğer faşist örgütlerin değirmenine su taşıyacaktır.

Dünya Sosyalist Web Sitesi, Yunanistanlı işçileri, Syriza’ya herhangi bir siyasi destek vermemeye çağırır. Bu seçimlerde, işçi sınıfının siyasi çıkarlarını temsil eden herhangi bir parti yoktur.

Syriza’nın programının şu ya da bu maddesini eleştiren ama ona oy verme çağrısı yapan sahte solcu küçük-burjuva örgütler, canice bir rol oynuyorlar. Onlar, işçileri silahsızlandırmakta ve artan tehlikenin sorumluluğunu paylaşmaktadırlar.

Onlar, Syriza’nın, kitlelerin sola dönüşünü yansıttığını söyleyerek ve işçi sınıfı tarafından ilerici politikalar uygulamaya zorlanabileceğini iddia ederek, yanılsamaları teşvik ediyorlar. Onlar, ayrıca, kendi yaratmış oldukları yanılsamalara rağmen, kitlelerle birlikte yürümek ve Syriza’yı desteklemek gerektiğini iddia ediyorlar. Böylesi oportünist ve hain politikalara karşı çıkanlar, “*sektekler*” olarak suçlanıyor.

Burada, taktiksel değil ama ilkesel meseleler söz konusudur. Syriza, sermayenin çıkarlarını temsil etmektedir. O, kapitalizm yanlısı bu tür örgütlerin kriz dönemlerinde her zaman yapmış olduğu gibi, işçi sınıfının baskısına, ödünlerle değil ama acımasız saldırılarla tepki gösterecektir.

Yunanistan’daki durum (ilerlemiş toplumsal ve siyasal kriz ile işçi sınıfının bağımsız bir perspektifinin olmaması), Yunanistan’da ve tüm Avrupa’da Dördüncü Enternasyonal’in Uluslararası Komitesi’nin şubelerini inşa etmenin önemini vurgulamaktadır.

Uluslararası Komite, işçi sınıfının devrimci sosyalist bir program temelinde uluslararası birliği uğruna mücadele eden tek partidir. Biz, ulusalcılığın her biçimine karşı olduğumuz gibi, Avrupa Birliği'ne de karşıyız.

Hedefimiz, işçi hükümetlerinin bankaları ve şirketleri kamulaştırdığı, istihbarat örgütlerini ve orduyu lağvettiği ve üretimi kapitalistlerin kar çıkarları için değil ama toplumsal ihtiyaç doğrultusunda örgütlediği bir Avrupa; Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri'dir.

Yunanistan'da Syriza'nın seçilmesinin önemi

Chris Marsden / 27.01.2015

Syriza ile önderi Alexis Tsipras, 2010'dan bu yana Yunanistan halkına dayatılan sert kemer sıkma önlemlerinin yol açtığı kitlesel hoşnutsuzluktan yararlanabildi. Ama Syriza'nın seçim zaferi, işçi sınıfı için siyasi bir gelişmeyi, ileriye atılmış bir adımı, bir ilerlemeyi ya da benzeri bir şeyi ifade etmiyor.

Syriza, kökeni, siyasi bileşimi ve politikalarıyla, "umut" ve "değişim" vaat ederek iktidara gelip ardından kemer sıkma ve savaş politikaları uygulayan, aralarında ABD Başkanı Barack Obama'nın yönetimindeki Demokratların da olduğu çok sayıda burjuva partiden biridir. O, sinik bir şekilde kullandığı toplumsal sıkıntılara ve zorluklara son verilmesine yönelik özlere er ya da geç, kaçınılmaz olarak ihanet edecektir.

Hiçbir şey, Syriza'nın siyasi karakterini, seçmiş olduğu koalisyon ortağından daha iyi anlatamaz. Bağımsız Yunanlılar, denizcilik eski bakanının yardımcısı ve muhafazakar Yeni Demokrasi Partisi'nin üyesi, Fransa'nın De Gaullecü Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy tarafından -Yeni Demokrasi Partili başka 10 milletvekili ile birlikte-onurlandırılmış olan Panos Kammenos'un 2012 yılında kurduğu bir partidir.

Bağımsız Yunanlılar, Ortodoks Hıristiyan bir eğitim sistemini ve yurtsever bir "Demokratik Cephe"nin oluşturulmasını savunurken göç ve çok kültürlülük karşıtı ajitasyon yapıyor. Kammenos, "dışarıdan ödünç para alınması"ndan yakınıyor. O, kısa süre önce, Musevi Yunanlıların diğerlerinden daha az vergi ödediğini ve onlara ayrıcalıklı davranıldığını iddia etmişti.

Medya, Tsipras'ın Bağımsız Yunanlılar tercihi "sürpriz" bir eşleşme olarak gösteriyor ama Syriza'nın önderi, seçim kampanyasını asıl olarak kafasında bu koalisyon olarak sürdürmüştü. Onun son seçim toplantısına, Alman karşıtı sovenist söylemlerin yanında, "yeni toplumsal ve yurtsever ittifak" ve "ulusal aşağılanma"ya son verme çağrıları egemen olmuştu. Tsipras'ın seçimlerin ardından halka açık ilk eylemlerinden

syryza ve sahte sol

biri, kendi isteğiyle, Atina ve tüm Yunanistan Başpiskoposu II. Ieronymos tarafından kabul edilmesi oldu.

Tsipras ve Syriza, aşırı sağda, göze çarpan başka dostlara da sahip. Onların zaferi, Fransa'daki Ulusal Cephe'nin önderi Marine Le Pen tarafından, "Yunan halkının" Avrupa Birliği'ne attığı "büyük bir demokratik tokat" olarak selamlandı.

New York Times Syriza'nın zaferini, Yunan kapitalizmini ve Avrupa Birliği'ni kurtarmanın tek yolu olarak destekledi. *New York Times*, web sitesinde Pazartesi günü yayımlanan bir başyazıda, Tsipras'ın "Avrupalılara, göreve geldiğinde tutkularını yumuşatmaya hazır olduğu işaretini verdiğini," olumluyarak belirtti.

"Yunanistan'ın, yalnızca Tsipras'a ülkeyi düzlüğe çıkarma şansı vermek için değil ama Avrupa'nın geri kalanı yararına da soluklanmaya ihtiyacı var." diye yazan gazete, Almanya Başbakanı Angela Merkel'e, Yunanistan'ın borçlarını yeniden görüşme ve Syriza ile birlikte çalışma çağrısı yaptı. "Bay Tsipras, elbette, halktan aldığı yetkiyi, önceli Antonis Samaras'ın başlatmış olduğu temel iç reformları ilerletmek için kullanmalı" ifadesini kullanan gazete, başyazısını, yeni başbakana yol göstererek sürdürüyordu.

Bütün bunlar, Syriza'nın küçük-burjuva sahte sol gruplar içindeki çok sayıda savunucusu tarafından ilgisiz bulunacaktır. Onlar, Syriza'yı "sol", "sosyalist", hatta Britanya'daki Sol Birlik'e göre, ABD'deki Uluslararası Sosyalist Örgüt'ün kullandığı sözcüklerle, "tüm Avrupa'daki işçilerin ve toplumsal hareketlerin desteğine ihtiyaç duyan" bir "işçi hareketi"nin başı olarak selamlıyorlar.

Syriza, kendi adına bu tür iddialarda bulunmuyor. Tsipras, seçimlerden önce, "Syriza, avronun çökmesini değil ama kurtarılmasını istiyor... ve üye devletlerin borçlarının kontrolden çıkması durumunda Avro'nun kurtarılması mümkün değildir." açıklamasını yapmıştı. Tsipras'ın o zamanki gölge kalkınma bakanı George Stathakis, *Financial Times*'a, "Biz, hayatı iş adamları için kolaylaştırmak, bürokrasi ile olan ve onların yakındıkları sorunları ortadan kaldırmak istiyoruz" demişti.

Eğer Syriza sosyalist ise, bu kesinlikle mali oligarşinin dikkatinden kaçmış. Onun seçimleri kazandığı gün, avro, dolar karşısındaki 11 yıllık en düşük düzeyden kurtuldu ve dünyanın önde gelen borsalarının tamamı yükseldi. Küresel yatırımcılar, düpedüz, Tsipras'ın, bir zamanlar Margaret Thatcher'ın Mikhail Gorbacov hakkında söylemiş olduğu gibi, alışveriş yapılabilecek biri olduğuna inanıyorlar.

Syriza, Yunan burjuvazisinin güçlü bir kesiminin ve üst-orta sınıfın ayrıcalıklı kesimlerinin çıkarlarını ifade eden bir program üzerinde iktidara geldi. O, hala daha etkili güçlere, Avrupalı emperyalistlere ve ABD'ye başvuruyor.

Öncelikle Almanya tarafından talep edilen kemer sıkma önlemleri, 2008'de patlamış olan ekonomik krizi çözmedi ama şiddetlendirdi. Paranın büyük bankalar ve küresel yatırımcılar tarafından istiflenmesi ile birlikte işçilerin yaşam standartlarının yıkımı Avrupa'yı ve onunla birlikte dünya ekonomisini deflasyonist bir sarmala ve çok daha derin bir krize sürüklenmekle tehdit ediyor.

Bu ayın başlarında, *New York Times*, 2009'daki küresel krizin derinliklerinden bu yana ilk kezeksi enflasyona sapslanan Avrupa ekonomisinin bir "psikolojik bükölme noktası"na ulaşmış olduğu uyarısında bulunmuştu. *New York Times*, "son veriler, Avrupa'nın yeni bir mali ve ekonomik krize doğru ilerlediği yönündeki kaygıları artırıyor" uyarısında bulunuyordu.

Avrupa Merkez Bankası'nın (ECB), Almanya'nın muhalefetine karşın, 22 Ocak'ta, her ay bileşik kamu ve özel sektör tahvillerinin alınmasını kapsayan ve 2016'ya kadar en az 1,1 trilyon avroyu bulacak olan bir parasal genişleme (QE) programı açıklamasına yol açan şey budur.

Tsipras tarafından savunulan ve memnuniyetle karşılanan bu hamlenin, kemer sıkma programına son verme ile bir ilişkisi bulunmuyor. Onun mimarı olan ECB Başkanı Mario Draghi, QE'nin, özellikle yüksek borçlara sahip Güney Avrupa ülkelerinde "önemli yapısal reformlarda (daha esnek iş piyasası, daha az bürokrasi, daha düşük vergiler) ilerleme" ile birleştirilmesi çağrısını yaptı. Draghi, oralarda, "Reformlar fazlasıyla uzun süre bekletilmiş durumda. Şimdi onları uygulamanın zamanı. Benim mesajım bu." dedi.

Daha önceki kurtarma önlemlerinde olduğu gibi, ekonomiye pompalanan para, asıl olarak bankalara ve büyük şirketlere gidecek ve bedeli işçi sınıfı tarafından ödenecektir. Syriza'ya, Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası ve Uluslararası Para Fonu tarafından gerekli görölen saldırıları gerçekleştirme talimatı verilecektir.

Yunanistan'ın borçlarını geri ödeme koşullarını belirten "memorandum" konusunda herhangi bir yeniden görüşme söz konusu olursa, bu, Syriza'ya, gerici önlemleri siyasi olarak huzursuz ve toplumsal bakımdan çaresiz durumdaki çalışanlara kabullendirmek için biraz daha zaman tanımakla sınırlı olacaktır.

Avro bölgesi maliye bakanları adına konuşan Jeroen Dijsselbloem, "Toparlanma yolunda devam etmek için yeni Yunan hükümeti ile birlikte çalışmaya çok istekliyiz." dedi ve ekledi: "Hem biz hem de Yunan halkı, Yunan ekonomisindeki başlıca sorunların, yalnızca seçimler gerçekleştiği için ortadan kalkmadığının ve bir gecede değişmediğinin farkına varmalı."

Tsipras, başlangıçta, halktaki duyarlılığa kimi küçük ve sembolik ödünler verebilir. Bununla birlikte, bu ödünler, daha belirleyici bir saldırıyı başlatmadan önce, burjuvazinin politikalarına yeniden yön vermek, devleti yeniden örgütlemek ve işçi sınıfının kafasını karıştırıp moralini bozmak için gerekli zamanı kazanmak üzere tasarlanacaklar.

CIA, Tsipras'ın ABD'ye ziyareti sırasında ve Amerikalı yetkililerle tartışmalarında, ondan, Yunanistan'ın ABD burjuvazisinin temel çıkarlarına bütünüyle uygun bir dış politika izleyeceği konusunda güvence almaya çalışacak. Yunanistan'ın Akdeniz'deki konumu ve Ortadoğu'ya yakınlığı, onu Çin ve Rusya ile karşı karşıya gelişte ABD için jeopolitik olarak son derece önemli kılmaktadır.

syryza ve sahte sol

Tsyrpras, Syriza'nın Yunanistan'daki artan Çin yatırımları, Ukrayna'daki kriz ve NATO'nun Rusya'yı kuşatması konularındaki tutumu hakkında sorgulanacak. Önümüzdeki aylar, onun kuşkusuz vereceği güvencelerin tehlikeli sonuçlarını ortaya koyacak.

Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi, küçük-burjuva sahte solun Syriza'ya ve onun kapitalizm yanlısı gündemine olan desteği haklı göstermek için ortaya attığı, Tsyrpras hükümetinin işçi sınıfı için gerekli bir "deneyim" olduğu ve işçi sınıfının bu deneyimden hareketle bir şekilde gerçek sosyalist politikalara olan gereksinimi anlayacağı biçimindeki siyasi gerekçeyi nefretle reddeder.

Bu tür safsatalar, yalnızca devrimci bir işçi sınıfı hareketinin ortaya çıkmasına karşı koymak için ileri sürülmektedir -ki böylesi bir hareketin doğması, yalnızca Syriza'nın acımasız siyasi teşhiriyle mümkündür. Bu görev, işçileri ve gençleri Yunanistan'da ve uluslararası ölçekte karşı karşıya oldukları belirleyici mücadelelere hazırlamak amacıyla, *Dünya Sosyalist Web Sitesi* tarafından üstlenilmiştir.

Syriza'nın seçim başarısı ve sahte sol

Peter Schwarz / 28.01.2015

Alexis Tsyrpras'ın kurduğu yeni Yunan hükümeti, Syriza'nın içinde ya da yörüngesinde yer alan çok sayıda sahte sol grupta ve onun kardeş örgütlerinde bir coşku dalgasına yol açtı. Onlar, abartılı bir şekilde, "Avrupa politikasında büyük bir değişim" olduğundan söz ediyorlar.

Fransız Yeni Anti-Kapitalist Parti'nin (NPA) yaptığı bir açıklamada, "Syriza'nın seçim zaferi harika bir haber. O, Avrupa'da kemer sıkma politikalarına karşı mücadele eden herkese umut verdi." deniliyor.

Almanya'daki Sol Parti'nin yürütme komitesi, yaptığı bir basın açıklamasında şöyle dedi: "Yunanistan'daki seçim yalnızca Yunanistan değil ama tüm Avrupa için bir dönüm noktasıdır. O, Avrupa Birliği'nin yöneliminde demokratik bir yenilik ve önemli bir değişim için fırsat sağlamaktadır."

Syriza'nın Panos Kammenos'un aşırı sağcı Bağımsız Yunanlılar partisi ile koalisyon kurması ya da onun seçim başarısının Fransa'daki Ulusal Cephe, İtalya'daki Kuzey Birliği ve Britanya Bağımsızlık Partisi gibi sağcı partiler tarafından memnuniyetle karşılanması bile bu coşkuyu azaltmadı.

Almanya'daki Sol Parti'ye yakın *Junge Welt* gazetesi, bu "oldukça ilginç" ittifakı, Bağımsız Yunanlılar'ın yabancı düşmanı ve şovenist düşüncelerinin "oy pusulasında solcu Syriza'yı işaretlemiş olan halk kitleleri için tali önemde" olduğu savıyla haklı gösteriyor.

Junge Welt, “Kemer sıkma önlemlerinden etkilenmiş milyonlar, daha çok, toplumsal koşullarındaki bir iyileşmeyle ilgileniyor.” diyor ve ekliyor: “Tsipras ile Kammenos’un düşünceleri bu konuda büyük ölçüde örtüşüyor.”

Bir an için, Syriza’nın seçmenlerinin Bağımsız Yunanlılar’ın saldırgan şovenizmine (ki bu, partinin ve destekleyicilerinin ne olduğunu gösteriyor) bütünüyle ilgisiz olduğunu kabul etsek bile, onlarla koalisyon anlamsız değil. Kammenos, ülkedeki gericiğin temel dayanakları olan denizcilik sektöründeki oligarklar, Ortodoks Kilisesi ve ordu ile sıkı ilişkilere sahip. Bağımsız Yunanlılar, Syriza’nın yürütme kurulu üyesi Stathis Kouvelakis’in itiraf ettiği gibi, “devlet aygıtının ‘çekirdeği’ni korumakla özel olarak ilgilenen sağcı bir parti.”

Syriza’nın Bağımsız Yunanlılar ile ittifakı, yalnızca Tsipras’a gerekli parlamenter çoğunluğu sağlamakla kalmıyor; aynı zamanda, devlet aygıtının çekirdeği, polisteki ve ordudaki kötü ünlü sağcı güçler ile bir bağlantı işlevini de görüyor. Tsipras, işçilerin hükümete karşı toplumsal protestolara ve isyanlara başlaması durumunda bunları işçi sınıfına karşı harekete geçirmekte tereddüt etmeyecektir.

Aşırı milliyetçi bir parti ile ittifak, aynı zamanda, Syriza’nın Berlin ile Brüksel’in “kemer sıkma politikalarına” yönelik muhalefetinin sınıfsal temelini de açığa çıkartmaktadır.

Syriza, yalnızca Yunanistan’da değil ama Almanya dahil tüm Avrupa’da, mali sektör seçkinleri ile onların siyasi temsilcilerinin saldırısı altında olan işçi sınıfının çıkarlarını temsil etmiyor. Syriza, Yunan ve Avrupa burjuvazisinin, kendisini Berlin tarafından kenara itilmiş hisseden ve çıkarlarına daha çok denk düşen farklı bir kapitalist maliye politikasını savunan kesimleri adına konuşmaktadır.

Tsipras’ın bütün konuşmaları bu doğrultuda. O, burjuvazinin bir temsilcisi olarak konuşuyor; işçilerin sınıf bilincine değil ama ulusal birliğe ve Yunanlıların saygınlığına sesleniyor. Tsipras, Berlin’e karşı bir ittifak için Paris ile Roma’nın desteğini elde etmeye çalışıyor ve bu ülkelerdeki hükümetlerin kendi işçi sınıflarına karşı yoğun saldırılar gerçekleştiriyor olmasından rahatsızlık duymuyor.

Tsipras, İtalyan gazetesi *Il Messaggero* ile görüşmesinde, işçi sınıfı karşıtı politikalarından dolayı nefret edilen Başbakan Matteo Renzi’yi göklere çıkarttı. Tsipras, “Ben Renzi gibiyim. Avrupa’yı değiştirmek istiyorum. Kısa süre içinde bir araya geleceğiz, çünkü konuşacak çok şeyimiz var. Büyümenin gerekliliği ve Almanya’nın Avrupa’daki tüm yurttaşlara zarar veren sert politikalarından vazgeçme konularında aynı şekilde düşünüyoruz.” dedi.

Renzi, Tsipras’ın ilanı aşkına henüz yanıt vermemişken, Fransız Cumhurbaşkanı François Hollande onu Elysée Sarayı’na davet etti. Fransız Sosyalist Partisi, yaptığı bir açıklamada, “Yunanistan’daki sol güçlerin zaferi”ni memnuniyetle karşıladı ve bunun kendi “kemer sıkma karşıtı” yönelimini güçlendirdiğini söyledi.

Sağcı Ulusal Cephe’den iktidardaki Sosyalist Parti’ye, solda Sol Parti’ye ve NPA’ya kadar, kendilerini ekonomik olarak güçlü komşuları Almanya’nın baskısı altında

syryza ve sahte sol

hisseden Fransa'daki hemen hemen bütün partiler, Tsipras'ın seçim zaferini memnuniyetle karşıladılar.

Bu politikanın mantığı yıkıcıdır. Bu politika, Avrupa'daki ulusal çatışmaları yoğunlaştıracak, işçi sınıfını egemen seçkinlerin ulusal çıkarlarına tabi kılacak ve son tahlilde savaşa götürecektir. Bu, işçi sınıfını Avrupa'da ve uluslararası ölçekte kapitalizme karşı mücadelede birleştirmeye çalışan sosyalist politikanın tam tersidir.

Tsipras sağcı politikalarını her zamankinden daha açık bir şekilde sergilediği halde, sahte sol gruplar bunu örtbas etmeye çalışıyorlar. Onlar, Tsipras'ın daha sağcı aşırılıklarını eleştirmekten kaçınmazken, çaresizce, ona ve Syriza'ya vermeye devam ettikleri desteği haklı göstermek ve işçi sınıfının kafasını karıştırmak için savlar üretiyorlar.

Onların savlarından biri, Tsipras hükümetinin, baskı altına alınması durumunda işçilerin çıkarına politikalar izleyeceğidir.

Alman Sol Partisi içinde faaliyet gösteren ve Syriza'ya oy verilmesi çağrısı yapmış olan Sosyalist Alternatif (SAV), bu doğrultuda, "Seçim sonuçları Yunanistan'daki işçileri, işsizleri ve gençliği sokaklara çıkıp mücadele etmeleri için cesaretlendirecektir. Bu çok önemli; çünkü Tsipras, hükümetinin ilk gününden itibaren baskı altına alınmalı."

SAV, Tsipras hükümetinin bu baskıya boyun eğeceğine işaret ediyor. Ama geçtiğimiz 170 yılın bütün uluslararası deneyimleri tam tersini kanıtıyor. Burjuvazi (ki Syriza bir burjuva partisidir) işçi sınıfının baskısı altında sola değil; sağa kayar.

1848'de, Avrupa'daki demokratik devrimler, Paris'teki işçi sınıfının bağımsız bir devrimci güç olarak Haziran ayında ayağa kalkmasının ardından, kendi burjuva ve demokratik önderlerinin ihanetine uğramıştı. Onların mülkiyetlerini ve ayrıcalıklarını tehdit eden bu yeni toplumsal güçten korkan burjuva ve küçük-burjuva önderler, tüm Avrupa'da, feodal gericilik ile uzlaşmayı tercih etmişlerdi.

Marx ve Engels tarafından titizlikle çözümlenen bu deneyim, Marksist hareketin, merkezinde işçi sınıfının siyasi bağımsızlığının yer aldığı stratejisinin geliştirilmesinde belirleyici bir rol oynadı.

Bu örnek, o zamandan beri, birçok kez ve en farklı tarihsel ve toplumsal koşullar altında (1917'de, Kerenski hükümetinin, Ekim Devrimi eliyle alaşağı edilmeden önce gerici ordu ile yakın işbirliği yaptığı Rusya'da; 1927'de, Çan Kay-şek'in Komünist Parti'deki müttefiklerini katlettiği Çin'de; 1930'larda, Halk Cephesi'nin işçi sınıfını felç ettiği ve Franco'nun zaferini mümkün kıldığı İspanya'da ya da 1973'te, Allende'nin işçi sınıfını ordu karşısında silahsızlandığı Şili'de) yinelenmiştir.

Onların bir diğer savı, işçi sınıfının bu deneyimleri yaşayabilmesi ve onlardan öğrenebilmesi için Syriza'nın desteklenmesi gerektiğidir. Bu tam bir siniklik. Syriza hükümetinin oluşturduğu tehlikeler göz önünde tutulursa, Marksist bir partinin görevi, Syriza'nın temsil ettiği sınıfsal çıkarları teşhir etmek, işçi sınıfını onun sonuçları konusunda uyarmak ve işçi sınıfına açık bir sosyalist yönelim sağlamaktır.

Dünya Sosyalist Web Sitesi ve Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi, Yunanistan'daki "deneyimler"e bu şekilde katılmaktadır. Çok sayıda sahte sol grup Syriza'ya yapışıyor; çünkü onlar, bu parti ile aynı sınıfsal çıkarları temsil ediyorlar. Onlar, orta sınıfın, bağımsız bir işçi sınıfı hareketinden korkan ve burjuva düzen içindeki toplumsal yükselişlerini güvenceye almakla ilgilenen hali vakti yerinde kesimleri adına konuşuyorlar.

Syriza'nın sınıf karakteri açığa çıktı

Robert Stevens / 30.01.2015

Yunanistan'da devlet yönetimini üstlenmesinin ardından, Syriza'nın radikal görünümünün açığa çıkması uzun sürmedi.

Syriza'nın destekleyicileri, yıllardır bu örgütü kemer sıkma önlemlerine karşı mücadelede bir yol gösterici ve uluslararası ölçekte işçiler için parlak bir örnek olarak göklere çıkartıyorlardı. Bununla birlikte, ABD'nin ikinci Başkanı John Adams'ın herkesçe bilinen sözünde olduğu gibi, "Gerçekler inatçı şeylerdir. Bizim isteklerimiz, eğilimlerimiz ne olursa olsun ya da tutkularımız neyi dikte ederse etsinler, durumu ve olguları değiştiremezler."

Syriza'nın bütünüyle düzen yanlısı burjuva karakteri, öncelikle, muhafazakar Yeni Demokrasi'den (ND) sağcı, yabancı düşmanı bir ayrılmanın ürünü olan Bağımsız Yunanlılar (ANEL) ile oluşturduğu siyasi ittifakta açığa çıkmaktadır. Syriza'nın önderi Alexis Tsipras'ın ANEL ile koalisyon kurma kararı, bütünüyle bir tercih meselesidir. O, önemli girişimlerinde, pekala, Yunan Komünist Partisi'nin (KKE) ve başkalarının desteğine güvenen bir azınlık hükümeti kurabilirdi.

Syriza, ANEL ile işbirliğine girerek, Yunanistanlı ve uluslararası burjuvaziye hükümetinin onların temel çıkarlarına yönelik bir tehdit olmadığı işaretini verirken, politikasını sağa kaydırmanın en iyi koşullarını yaratmaya çalışıyordu.

Savunma Bakanlığı'nın kontrolü, Bağımsız Yunanlılar'ın önderi ve ordu ile sıkı bağlantılara sahip olan Panos Kammenos'a verildi. Kammenos, bakan olarak yaptığı ilk açıklamada, mevcut silahlanma programını sürdürmek ve yenilerini uygulamak için fonlar bulma ve yeni güvenlik tehditlerini gözden geçirme sözü verdi.

Syriza ve Tsipras, bu tür bir siyasi görevin etkilerinin bütünüyle farkındadır. Yunanistan, 1967 ile 1974 yılları arasında askeri bir cuntanın demir yumruğu ile yönetilmişti. Ordu, iktidarı aldıktan sonraki bir hafta içinde, önceden titizlikle hazırlanmış olan listelere dayanarak 8.000'den fazla insanı tutuklamıştı. Binlerce insan, askeri yönetimin elinde, özel olarak kurulmuş kamplarda dehşet verici işkencelere maruz kalmıştı.

20 yıldır ND'nin milletvekili olan Kammenos, kısa süre önce görevden ayrılmış ND'li başbakan Antonis Samaras'ın eski kabine sekreteri Panayiotis Baltakos ile sıkı ilişkilere sahip. Baltakos, geçtiğimiz yıl, "Ortodoks Kilisesi, İstihbarat Örgütü ve Silahlı Kuvvetler"e dayanan aşırı sağcı bir parti olarak Rizes'i (Kökler) kurmaya kalkışmıştı.

Syriza, bu güçlere başvuruyor. Müstakbel içişleri bakanı Nikos Voutsis, seçim sandıkları kapanır kapanmaz, ordunun ve polis örgütünün başındakilere telefon etti. BBC'den Paul Mason, Voutsis'in onlara, "Size güveniyoruz" dediğini haber yaptı. Mason, bu sözlerin, "Yunan ordusunun ve polis güçlerinin Soğuk Savaş'tan beri solculuğu ezmek için yapılandırılmış olmasına ve memurlarına Marksizm tehlikesi hakkında siyasi eğitim vermelerine" rağmen söylendiğini belirtti.

Syriza, seçimlerden önce, çevik kuvvet birimlerini dağıtmayı ve onları genel polis güçlerine katmayı planladığını söylemişti. Bu vaat, Syrızalı içişleri bakan yardımcısının "Polis protestolarda silahlı olacak" açıklamasıyla birlikte, bir gün bile sürmedi.

Yunanistan'daki polis güçlerinin faşizmin destekleyicileri ile doldurulmuş olduğu herkesçe biliniyor. Geçen hafta yapılan seçimlerde, aynı 2012 seçimlerinde olduğu gibi, polislerin yüzde 40 ile 50'si faşist Altın Şafak'a oy verdi.

Voutsis'in açıklaması, siyasi bir saflik ifadesi değildir. O, polise ve orduya, Syriza'nın, derinleşen ekonomik ve toplumsal kriz koşullarında kendi kemer sıkma versiyonunu uygular uygulamaz hükümet karşıtı kitlesel protestolarla karşı karşıya kaldığında, muhalefeti ezmek için devlet güçlerine güveneceği ve onları kullanacağı bilgisini veriyor.

Uluslararası politikada, Syriza, çünkü Avrupa Birliği dışişleri bakanları toplantısında Rusya'ya yönelik yaptırımları destekleyerek, Avrupalı emperyalistler ile genel ittifakına işaret etti. Tsipras'ın, eski bir KKE üyesi olan ve 1980'lerde Polonya'daki Dayanışma hareketinin Stalinist rejim tarafından ezilmesini destekleyen Dışişleri Bakanı Nikos Kotzias, "Hakim düşünceye katılıyoruz. Biz kötü çocuk değiliz." dedi.

İç politikaya gelince, Syriza'lı bakanlar, görevdeki ilk günlerinde halkın hoşuna gidecek bir şeyler yapmak için, bir sürü kemer sıkma karşıtı laf ettiler. Ama Tsipras'ın hükümetinin bir "ulusal kurtuluş" hükümeti olacağını açıkladığı ve tüm hakaretlerin yalnızca bir emperyalist güce, Almanya'ya ayrıldığı bu kemer sıkma karşıtlığı, öncelikle milliyetçi kavramlarla ifade edildi.

Syriza, Yunanistan işçi sınıfına yönelik saldırılara son vermekle ilgilenmiyor. O, Almanya'daki Angela Merkel hükümetinin savunduğu kemer sıkma önlemlerinin hem Yunanistan hem de Avrupa kapitalizmi için zararlı olduğundan şikayet ediyor.

Syriza hükümeti, yeniden küresel durgunluğa sürüklenmeyi önlemek için Avrupa Merkez Bankası (ECB) tarafından ilan edilmiş olan bir tür reflasyonist parasal genişleme stratejisini teşvik etmeleri için İtalya ve Fransa gibi Avrupa ülkelerine, öncelikle de ABD'ye çağrı yapıyor. Syriza'nın açıklanmış programı, denk bütçeği koruma ve borçların bütünüyle ödenmesi için zemin yaratma sözü verirken,

uluslararası alacaklılara, Yunanistan'ın 300 milyon avroluk borcunu geçici olarak dondurmaya kabul etmeleri yönünde bir başvuru üzerine kuruludur.

Syriza'nın kapitalist sömürü için en iyi koşulları yaratmayı amaçlayan bir ekonomi politikası geliştirme niyetini ifade eden Başbakan Yardımcısı Giorgos Dragasakis, dün, "Yunan ekonomisi birçok imkana sahip; hükümetimiz yeni yatırımları çekmekle ilgileniyor... Uzun bir projeler ve yatırım imkanları listesi hazırlıyoruz." dedi.

Aynı gün, ABD Başkanı Barack Obama, seçim başarısından dolayı Tsipras'ı kutladı ve ABD, "uzun süreli bir dost ve müttefik olarak, Yunanistan'ın uzun vadeli refah yoluna geri dönmesine yardımcı olmak için yeni Yunan hükümeti ile yakın çalışma içinde olmayı iple çekiyor." dedi.

Syriza'nın kapitalizm ve emperyalizm yanlısı politikaları, onun yakın gelecekte işçi sınıfı ile doğrudan çatışmaya girmesini kesinleştirmektedir. Devlet içindeki en gerici kesimler bu tür bir çatışmaya hazırlanırken, Syriza'nın, onu uluslararası düzeyde destekleyen siyasi sahtekarların ve sahte sosyalistlerin arka çıktığı rolü, bağımsız bir işçi sınıfı hareketinin doğmasını engellemek, işçilerle gençlerin kafasını karıştırmak ve onların yönünü şaşkırtmaktır.

Yunanistan işçi sınıfı, Syriza önderliğindeki hükümetin ve onun siyasi savunucularının aksine, dikkatini kendi devrimci partisini, Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin şubelerini inşa etmeye vermelidir.

Yunan Maliye Bakanı Yanis Varoufakis'in kapitalizmi kurtarma misyonu

Chris Marsden / 21.02.2015

Britanya'daki *Guardian* gazetesi, Yunanistan Maliye Bakanı Yanis Varoufakis'in "Nasil sapkın bir Marksist oldum" başlıklı bir makalesini yayımladı.

Varoufakis, Başbakan Alexis Tsipras ile birlikte, Avrupa Birliği tarafından Yunanistan'a dayatılan kemer sıkma programına karşı mücadelenin başını çeken kişi olarak sunuluyor. Bunun, Syriza'nın, tüm Avrupa'da ve uluslararası ölçekte öykünülecek örnek bir "sol" parti olduğunun kanıtı olduğu söyleniyor.

Varoufakis'in siyasi inançlarına, dürtülerine ve tarihine ilişkin samimiyeti, bu tür iddiaları yalanlamaktadır.

Onunki, kendisini açıklama ve bunu belirli bir samimiyetle yapma ihtiyacını hissettiği, son derece açıklayıcı bir makaledir. Varoufakis, bunu yaparken, yalnızca kendisinin değil, bütün bir toplumsal tabakanın siyasi bakış açısını açığa vurmaktadır.

Varoufakis, 2013 yılında verdiği bir konferanstan uyarlanmış makalesinde, politikaları Marksist ya da devrimci olmayıp, en fazlasından belirsiz bir şekilde reformist olarak betimlenebilecek biri olduğunu ortaya koyuyor. O Syriza'nın üyesi değil ama tam da bu düşüncelerinden dolayı hükümeti temsil etmek için seçildi. O, egemen seçkinleri, kıtayı ekonomik ve siyasi bir felakete sürüklenme tehlikesine attıkları konusunda ikna etmekten ve onlara alternatif bir yol öğütlemekten başka bir şey istemiyor.

Varoufakis, yazısına, 2008 krizinin basitçe bir "çevrimsel düşme" olmayıp "bildiğimiz haliyle uygarlığı tehdit eden" bir kriz olduğunu belirterek başlıyor.

"Radikallerin önündeki soru şu: Avrupa kapitalizminin krizini onun yerine daha iyi bir sistemi geçirmenin fırsatı olarak memnuniyetle karşılamamız mı gerekiyor? Yoksa ondan, Avrupa kapitalizmini istikrara kavuşturmak için bir mücadeleye girişecek denli kaygılanmalı mıyız?"

Varoufakis, "Bana göre, yanıt açık" diyor ve ekliyor: "Avrupa'nın krizinin kapitalizme daha iyi bir alternatif sağlaması, gelecek kuşaklar için herhangi bir ilerici hamle umudunu söndürürken, insani bir kıyımaya yol açma kapasitesine sahip tehlikeli bir şekilde geriletici güçleri serbest bırakmasından çok daha az mümkün görünüyor."

"Bu bakışa göre", diyor Varoufakis, "ben, iyi niyetli radikaller tarafından, 'bozguncu' olmakla ve Avrupa'nın savunulamaz sosyo-ekonomik sistemini savunmaya çalışmakla suçlandım. Bu eleştiri, itiraf edeyim ki incitiyor. İncitiyor, çünkü bir doğruluk zerresinden daha fazlasını içeriyor."

Varoufakis, "solun düpedüz yenilmiş olduğu ve böyle olmaya devam ettiği varsayımı üzerine kurulu bir gündem üzerinde mücadele etmiş" olduğunu söylüyor. O artık, kendileri de "bütün hastalıklarına rağmen, içe doğru patlaması ne pahasına olursa olsun önlenmesi gereken iğrenç bir Avrupa kapitalizmi"ni savunmak için çalışmak zorunda olan "radikalleri ikna etme"yi umuyor.

Varoufakis kimdir?

Varoufakis, 1982'de, "kasıtlı olarak odaklanmış" ve böylece "Marx'ın düşüncesi konu dışı kalan" bir doktora tezi yazdığını ve ardından, "Marx'a hiç yer bırakmayan bir ekonomi kuramını öğreteceğim... bir örtülü sözleşme" temelinde öğretim üyesi olduğunu yazıyor.

O, 2000 yılında, "geleceğin başbakanı George Papandreou'nun, yeniden dirilen sağın iktidara dönmesini önlemeye yardımcı olmayı uman" danışmanı olarak Yunanistan siyasi arenasına ilk adımını attı.

Buna karşılık, Varoufakis, "Şimdi bütün dünyanın bildiği gibi, Papandreou'nun partisi, yabancı düşmanlığını önlemekte başarısız olmakla kalmadı; sonunda, Avro Bölgesi'nin kurtarmalarının başını çeken ve dolayısıyla, farkında olmadan, neo-Nazilerin Atina sokaklarına geri dönmesine neden olan en kötücül neo-liberal makro ekonomik politikaları yönetti" itirafında bulunmak zorunda kalıyor.

Varoufakis'in bu sonuca ulaşması altı yıl almış. O, sonunda 2006'da Papandreou ile ilişkilerini kopardıktan sonraki konumunu, "Benim Yunanistan ve Avrupa üzerine tartışmaya yönelik açık müdahalelerim Marksizmin kokusunu taşııyordu." sözleriyle anlatıyor.

Bununla birlikte, o, "Karl Marx, benim içinde yaşadığımız dünyaya ilişkin perspektifimin oluşmasından sorumluydu" iddiasını ileri sürüyor.

Varoufakis, bunu, "Yunanistan'ın 1967-74 neo-faşist askeri diktatörlüğü kabusunu yaşadığı, benim büyüdüğüm ilginç zamanlar"ın etkisi ile birlikte, "metalürji uzmanı baba"sının etkisine bağlıyor.

Varoufakis, babası 1946-49 iç savaşında partizanlarla birlikte savaşmış olan Yunanlıların kapatıldığı bir ada esir kampında kalmış olmasına rağmen, Stalinist Komünist Parti tarafından oynanmış rol de dahil, o trajik olaylar sırasında iş başında olan siyasi güçlere ilişkin herhangi bir kavrayış sergilemiyor. Onun annesi de, PASOK üyeleri tarafından kurulmuş olan Yunanistan Kadınlar Sendikası'nda aktif bir feministti.

Varoufakis'in siyasi bakış açısı, PASOK etrafında yer alan ve partinin kurucusu Andreas Papandreou ile karşılaştıktan sonra ekonomi eğitimi görmeye esinlenmiş "sol" çevrelere özgüdür. Onun görüşlerinin temel konformizmi ile ilgili olarak, Marksizme ilişkin çeşitli eleştirilerinin, "şiarlar ve örgütleyici düşünceler olarak özgürlüğün ve akılcılığın yerine... eşitliği ve adaleti tercih etmiş..." olduğu söylenebilir. [vurgular sonradan]

Varoufakis'in "sapkın Maksist" olduğu iddiasıyla, başka bir yerde daha uzun bir şekilde ilgilenilecek. Şimdilik, onun teorik olarak kafası karışık betimlemelerinin Marksizm açısından varoluşçu idealizm aşılınmış, post-modernizmin prizmasında kırılmış olduğunu söylemek yeter. O, örneğin, "Marx'ın, insan tarihine; gerçekte aynı zamanda kurtuluş ve gerçek maneviyat olanağı eklenmiş insan lanetlenmesine yönelik, dramatik bir senaryo yazmaya uygun büyüleyici yazma yeteneği"nden söz ediyor.

Varoufakis'e göre, Marx, kapitalist üretim biçiminin nesnel işleyişine yön veren gerçek yasaları keşfetmemiş. Bunun yerine, "Marx, tarihin oyununda rol alan işçilerin, kapitalistlerin, memurların ve bilim insanlarının yer aldığı bir öykü yaratmıştır."

Thatcherçilik zafer kazanmakla kalmıyor, ikna ediyor

Varoufakis, 1978'den itibaren Essex Üniversitesi'nde eğitim görmüş ve ardından Britanya'da akademik kariyerine başlamıştı. O, "Thatcher'ın dersleri" başlığı altında, 1980'lerdeki deneyimlerini ufuk açıcı olarak betimliyor.

"Thatcher'ın bana uzun süreli durgunluğun ilerici politikaların altını oyma kapasitesi konusunda verdiği dersi, kendimle birlikte günümüz Avrupa krizine taşıdım. O, gerçekte, benim ilişkin duruşumdaki en önemli belirleyici etkendi. Benim soldaki bazı eleştirmenlerimin beni suçladığı günahı; krizden Avrupa kapitalizmini devirme,

syryza ve sahte sol

korkunç Avro Bölgesi'ni dağıtma ve kartellerle müflis bankerlerin Avrupa Birliği'nin altını oyma fırsatı olarak yararlanmaya çalışan radikal siyasi programlar önermeyi tercih etmeme günahını itiraf etmekten mutluluk duymamın nedeni budur."

Britanya'daki deneyimlerinden söz eden Varoufakis, başlangıçta, "Thatcher'ın zaferinin, Britanya işçi sınıfına ve orta sınıflarına, ilerici politikaları tekrar canlandırmak ve sola yeni türde etkili, ilerici politikalara yönelik taze, radikal bir gündem yaratma şansı vermek için gerekli kısa, keskin bir şok uygulayan, iyi bir şey olabileceğini düşünmüş" olduğunu anlatıyor.

Buna karşılık, "Yaşam daha kötü, daha kaba, çoğu insan için daha kısa hale gelirken, benim trajik biçimde yanlış olduğumu gördüm: gidişat, hiçbir zaman düzelmeksizin sürekli olarak kötüleşebiliyordu."

"Sol", diye ekliyor Varoufakis, "daha içedönük, inandırıcı ilerici bir gündem oluşturma konusunda daha az yeterli bir hale geldi. Bu arada işçi sınıfı, toplumdan ayrılmış olanlar ile yeni liberal zihniyeti seçmiş olanlar arasında bölünüyordu."

O, sonuç olarak, Thatcher'lığın "radikal, ilerici politikalar olasılığını kalıcı olarak ortadan kaldırdı"ğını iddia ediyor (ki yalnızca Britanya'da değil).

Varoufakis şu soruları soruyor: "1980'lerin başlarında Britanya'da, Thatcher'ın neo liberal tuzağına kafa üstü düşerken toplumun aşağıladığı sosyalist değişim gündemini ilerleterek iyi olan ne elde ettik? Kesinlikle hiçbir şey. Bugün, Avrupa ve dünya kapitalizmi gerçekte kendisi Avro Bölgesi'nin ve bizzat Avrupa Birliği'nin altını oymak için elinden geleni yaparken, onların dağılması çağrısı yapmanın ne yararı olacak?"

Varoufakis, bu deneyimlerden, "sol"un başarısızlığı göz önünde bulundurulduğunda, Avrupa ve dünya kapitalizminin şimdiki krizinin olası tek sonucunun faşist gericilik olduğu sonucunu çıkartıyor. Eğer bunu önlemek "Avrupa kapitalizmini kendisinden kurtarması gereken bizlerin, uygun şekilde sapkın Marksistler olduğumuz anlamına geliyorsa, öyle olsun."

"Bugün ne kendi yönettikleri krizin doğasını ne de onun Avrupa uygarlığının geleceğine olan etkilerini anlamış gibi davranan..." Avrupa'nın seçkinleri ile birlikte, "sol, Avrupa kapitalizminin çökmesinin açacağı gediği, işleyen bir sosyalist sistemle kapatmaya hazır olmadığını kabul etmelidir."

Tarihsel bir hesap

Varoufakis'in aşırı morali bozuk bakış açısı, Granthamly bir bakkalın kızına [Thatcher'a] bütün bir sosyalist projenin mezar kazıcısı gibi dünya tarihsel rol atfediyor. Bu, hem tarih dışı hem de siyasi gerçekliği ters yüz eden bir iddiadır.

Varoufakis, 1968 ile 1975 yılları arasındaki dönemde küresel ölçekte yaşanan yoğun ve potansiyel olarak devrimci mücadeleler dönemini bütünüyle dışta bırakmaktadır. Bu dönem Fransa'daki Mayıs-Haziran 1968 genel grevi ile başlamış ve Şili'deki 1973 askeri darbesini, Portekiz'deki faşist diktatörlüğün Nisan 1974'te yıkılmasını kapsamıştı. Bunları, aynı yılın Temmuz ayında Yunan askeri cuntasının yıkılması,

Nixon yönetiminin çökmesi ve ABD'nin Vietnam'da yenilgiye uğraması izledi. Britanya'da, maden işçilerinin başını çektiği yaygın grev hareketi, aynı yılın Şubat ayında, Edward Heath'ın Muhafazakar Parti hükümetini devirdi.

Milyonlarca işçiyi kapsayan kitle hareketleri, Stalinist ve sosyal demokrat partilerin ihanetine uğradılar ve onların kapitalizme yönelik devrimci bir meydan okuma haline gelmesi engellendi. Dahası, işçi sınıfının bu ihanetlere siyasi karşı çıkış yükseltememesindeki önemli bir etmen, Pablocu ve SSCB'de devlet kapitalizmi olduğunu savunan eğilimlerin bu [Stalinist ve sosyal demokrat] örgütlerle yaşanması gereken kopuşa karşı çıkarken oynadıkları roldü.

Burjuvazinin işçi sınıfına yönelik karşı saldırıya geçebilmesi, ancak, siyasi olarak Thatcher ve Reagan ile ilişkilendirilmiş arz yanlı ekonominin yoksul çorbasında kodlanmış bu yenilgilerin ardından mümkün oldu. Egemen sınıf, o zamanlar bile, işçi sınıfını yenilgiye uğratmak için, 1984-85 madenciler grevinde görüldüğü gibi, İşçi Partisi'ne ve sendika bürokrasisine bel bağlamaya devam etti.

Varoufakis, "bir toplumsal değişim gündemi"ni destekleyenlerin neler elde ettiğini sorduğunda, kendileri sağa kaymış olan İşçi Partisi'nin ve sendikaların yörüngesinde dönen bir sürü küçük-burjuva gruba gönderme yapmaktadır. Bu, onun, Syriza'nın sonradan içinden çıktığı Komünist Parti'nin avro-komünist kanadındaki fikirdaşlarının Thatcherclığı herkesi yenen radikal bir güç ve işçi sınıfının artık bir toplumsal dönüşümün aracı olmadığına kanıtı olduğunu ilan ettiği bir dönemdi.

Varoufakis, "bırakmış" ya da "yeni liberal zihniyete ikna edilmiş" olduğu için işçi sınıfını suçlarken, yalnızca İşçi Partisi ve sendika bürokrasisinin ihanetine ilişkin bu siyasi savunmayı tekrarlamaktadır.

O, Avrupa kapitalizmin krizinin yalnızca "Altın Şafak Nazilerine, çeşitli neo-faşistlere, yabancı düşmanlarına ve dolandırıcılara" yarayabileceğini iddia ederken, gerçekte, her türlü sosyalizm olasılığını inkar etmektedir. Eğer küresel kapitalizmin sistemsel krizi onun devrimci yoldan alaşağı edilmesi gerekliliğini ortaya koymuyorsa, bunu hiçbir şey yapmayacaktır. Böylece onun varlık nedeni, egemen sınıfa, süper zenginleri toplumsal bir patlamaya yol açabilecek politikalar uygulayarak berbat bir yanlış yaptıklarına ikna etmeye çalışan, siyasi olarak umutsuz bir çağrıda bulunma haline geliyor.

Bu yaklaşımın siyasi mantığı, Syriza'nın kapitalizmi ne pahasına olursa olsun kurtarması gerektiğidir. Bu durumda, Varoufakis, bu mesajı algılamayan işçilere ya da bu tür bir gündeme karşı çıkan ve devrimi savunan solcu "sektekler"e nasıl yaklaşacak? Onlara karşı konulması; gerektiğinde onların bastırılması gerekiyor.

Bir toplumsal tip olarak Varoufakis

Varoufakis, uzun sunumunu bir "son itiraf" ile kapatıyor. Tüm sahte solun politikalarının arkasında yatan toplumsal dürtüyü açığa vurduğu için, onu yinelemekte yarar var.

Varoufakis, "bir kibar topluluklara uygun gelmişlik duygusuna teslim olmaktan" söz ediyor. "... Kendini beğenmişlik eliyle beslenen kişisel tatmin duygusu, zaman zaman farkına varmadan üstüme çökmeye başladı..."

"Kişisel olarak en düşük noktam bir havaalanında yaşandı. Oldukça paralı bir grup beni Avrupa'daki kriz üzerine bir açış konuşması yapmaya davet etmiş ve bana birinci sınıf bir bilet almak için gerekli saçma bir miktarda para ödemişti. Yorgun bir şekilde ve çok sayıda uçuşun ardından eve dönerken, kendi çıkışıma ulaşmak için uzun ekonomi sınıfı yolcuları kuyruğunu geçmeye çalışıyordum. Aniden, dehşet içinde, ayak takımının yanından geçme hakkına sahip olma duygusuna bulaşmış olmanın aklım için ne kadar kolay olduğunu fark ettim."

Şimdi sağcı milliyetçi Bağımsız Yunanlılar ile koalisyonda olan parti adına konuşan ve AB liderleri ile Başkan Obama'ya bir çağrı yapan Varoufakis, şöyle diyor: "*Gerici güçler ile -bana göre bugün Avrupa'yı istikrara kavuşturmak için yapmamız gerektiği üzere- ittifaklar kurmak, bizi üyeliğe kabul edilme, iktidar koridorlarına 'ulaşmış' olmanın iç ısıtıcı coşkusu dolayımıyla radikalliğimizi çıkarıp atma riskiyle karşı karşıya getiriyor...*" [vurgular sonradan]

Bu açıklama, bir öz teşhir olarak her şeyi içeriyor. Ama Varoufakis yalnızca kendi yörüngesini değil, geniş bir toplumsal tabakanıinkini de betimliyor. Syriza, gerçekten iktidar koridorlarına "ulaşmış" durumda ve benzeri siyasi oluşumlar onlar kadar başarılı olmaya çalışmaktan başka bir şey istemiyorlar.

Varoufakis'in yaşam öyküsünde özellikle dikkat çekici bir şey yok. Onun karşılıkları, Almanya'daki Sol Parti'de, Fransa'daki Yeni Anti-Kapitalist Parti'de, ABD'deki Uluslararası Sosyalist Örgüt'te ya da Britanya'daki Sosyalist İşçi Partisi'nde bulunabilir. Bu tür partiler, burjuvazi yararına siyasi hizmetleri karşılığında servetin nüfusun en zengin yüzde beşlik ya da onluk kesimi içinde daha uygun dağılımından başka bir şey istemeyen hali vakti yerinde orta sınıftan çıkmış olan ve onun çıkarlarını ifade eden belirli bir toplumsal eğilimi oluşturmaktadır.

Varoufakis, son öneri kırıntısını onlara sunuyor:

"İşin püf noktası, yeni liberallerin sonuçta kendi kendini başarısızlığa uğratan politikalarına yönelik her türlü muhalefeti aşmasına yardımcı olan devrimci aşırılığı önlemek ve kapitalizmi stratejik amaçlarla kendisinden korumaya çalışırken onun özünde var olan bozuklukları göz önünde tutmak."

Syriza devlet baskısı ihtiyacını tartışıyor

Chris Marsden / 08.04.2015

Yunanistan'ın Kamu Düzeni ve Koruma Bakan Yardımcısı'nın protestoların polis zoruyla önlenmesi yönündeki talepleri, Başbakan Alexis Tsipras'ın, Syriza hükümetinin "yasa ve düzen"i korumak için ne gerekiyorsa yapacağına ilişkin bir güvence vermesine yol açtı.

Yiannis Panousis, geçtiğimiz Cuma günü To Vima gazetesinin ilk sayfasında yayımlanan bir makalesinde, üniversitelerin, Syriza merkezlerinin ve parlamentonun bulunduğu alanın "saf kan solcu" eylemler için anarşist gruplar tarafından işgal edilmesine atıfta bulundu.

Bir "sol hükümetin, korumasız (kişisel, toplumsal, ulusal güvenliğin; bir ordunun, polisin ve belki de hakimlerin ve hapishanelerin olmadığı) bir ülke ve kent anlamına geldiğini" düşünenleri kınayan Panousis, "Yunanistan'da sol dönem, geleceği olmayan ideolojiler ve yüzeysel sloganlar değil ama kurumsal sağlamaştırma, siyasi meşruluk ve toplumsal uyum dönemidir." diye yazdı.

Panousis'in ifadeleri, şimdiye dek hükümet politikası üzerine bir iç tartışmanın açığa çıkmasını ifade etmektedir.

Kriminoloji uzmanı ve eski bir Demokratik Sol (Syriza'dan kopan sağcıların oluşturduğu parti. 2012'de kurulan koalisyon hükümetinin parçası olarak kemer sıkma önlemlerinin dayatılmasına yardım etti) üyesinin kamu düzeni bakanı olarak atanması, tam da, Yunanistan'daki ve dünyadaki egemen seçkinlerin Syriza önderliğindeki hükümetin "yasa ve düzen"i koruma kararlılığına ilişkin kaygılarını gidermek için gerçekleşmişti.

Bu karar, Syriza'nın yabancı düşmanı Bağımsız Yunanlılar ile ittifakını ve bu partinin lideri Panos Kammenos'un, daha çok gündeme gelen, silahlı kuvvetlerden sorumlu Savunma Bakanı olarak atanmasını yansıtıyordu.

25 Ocak seçimlerinden sonra, Syriza'nın çevik kuvveti lağvedeceği yönündeki önceki vadini reddederek, "Polis, protestolarda silahlı olacak" açıklamasını yapan kişi Panousis idi.

O, son haftalarda, önceki Yunan hükümeti tarafından lağvedilen belediye zabıtasının, Toplum Arabuluculuk Kurumu olarak yeniden adlandırılmasını önererek, yeniden yapılandırılması çağrısı yapıyor. Panousis, Mora Yarımadası'ndaki Bölgesel Polis Müdürlüğü'nde, faşizan düşüncelere sahip izleyicilerine, "Herkese, Yunan polisinin yeni kimliğini açıklamaya çalışıyoruz. Bizler, sadece suç ile mücadelede değil ama aynı zamanda, polisin yeni toplumsal ve önleyici rolünde de fikir birliği istiyoruz." dedi.

Panousis, "Yunanistan daha fazla göçmenle başa çıkamaz" vurgusu yaptı.

Panousis'in To Vima'da yayımlanan makalesi, Eğitim Bakanı Aristides Baltas ve onun görüşlerini "apaçık" gerçekler olarak tanımlayan Adalet Bakanı Nikos Paraskevopoulos gibi partinin önde gelenleri tarafından desteklendi. Tsipras'ın ofisi, yalnızca, Panousis'in "hükümetin politikasını, kabinedeki bakanları ya da [hükümeti] destekleyen siyasi güçleri" eleştirmedeğini ve Syriza'nın "hukuk devletine, haklara ve düzeni koruma vaadine sıkı sıkıya bağlı olduğu"nu açıklamak istiyordu.

Syriza'nın en üst kademeleri içinde polis baskısının açıkça savunusu, ciddi bir uyarı işlevi görmeli.

Syriza'nın Ocak ayındaki genel seçim zaferinin öncesinde, troyka (Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası ve Uluslararası Para Fonu) tarafından dikte edilen kemer sıkma gündemine yönelik muhalefet, PASOK'un sosyal demokratları ile 2012'de kurulan koalisyon dahil, muhafazakar Yeni Demokrasi önderliğindeki hükümetlere karşı 30'dan fazla genel greve yol açmıştı.

Protestolar, defalarca, faşist Altın Şafak ile derin bağlantıları olan çevik kuvvet gücünün sert engellemesi ile karşılaştı. Bu tür bağlantılara yönelik resmi bir soruşturma, Aralık 2013'te, 10'u polis yetkilisi olan 50 kişinin tutuklanması sonucunu doğurdu. Bu, polis şiddetini durdurmada hiçbir işe yaramadı. Uluslararası Af Örgütü, "çoktandır devam eden bir dokunulmazlık kültürü, köklü ırkçılık ve protestoculara karşı aşırı güç kullanımı ile göçmenlere ve sığınmacılara yönelik kötü muameleyi içeren yaygın şiddet" olduğunu belirten bir rapor yayınlamıştı.

Atina'daki kemer sıkma politikası karşıtı protestolar, 2013 ve 2014 yılları boyunca defalarca yasaklandı, protestocular ve gazeteciler kötü bir şekilde dövüldü.

Kırılma noktasındaki toplumsal gerilimlerle birlikte, Syriza, Yunan medyası tarafından, Yunanistan'ın Avrupa Birliği üyeliğini sürdürür ve Yunan sermayesinin egemenliğine çatmak için hiçbir şey yapmazken, kemer sıkma önlemlerine karşı çıkabileceği varsayılan bir siyasi alternatif olarak göklere çıkarıldı.

Fransa'daki Yeni Anti-Kapitalist Parti, Britanya'daki Sosyalist İşçi Partisi ve ABD'deki Uluslararası Sosyalist Örgüt dahil sahte sol gruplar, bu tür iddiaları desteklemede önemli bir rol oynadılar. Onlar, Syriza'yı yeni modelleri; kemer sıkma politikalarına karşı mücadelenin, Yunanistan'da kapitalizme karşı -Avrupa işçi sınıfının sosyalist bir Avrupa uğruna birleşik saldırısının parçası olarak- devrimci bir mücadeleyi gerektirmediğinin kanıtı olarak göklere çıkardılar.

Onların, Syriza'ya yönelik "sekte" eleştirilere yönelik sonu gelmez suçlamaları, öncelikle ve en fazla, Syriza'nın burjuva sınıf karakterini ve sağcı politikalarını çözümleyip teşhir etmiş olan *Dünya Sosyalist Web Sitesi*'ne ve Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'ne yöneltildi. Onların hepsi, Syriza'nın Bağımsız Yunanlılar ile ittifakının "reel politika"nın gerekli bir uygulaması olduğunu iddia ederek onayladılar.

Syriza, troykanın kemer sıkma önlemlerinin çok büyük kısmını uygulamayı ve tüm kredileri geri ödemesi taahhüt etmiş, emeklilik fonunu yağmalamış ve özelleştirme

programını yeniden yürürlüğe koymuşken bile, Yunan işçilerinin iyi niyetinden ve Yunanistan'a kredi verenlerle devam eden müzakerelerden muhalif bir duruş sergiliyor izlenimi yaratmak için yararlanmayı becerdi. Ama bu dönem sona eriyor.

Syriza'nın, Yunanistan'ın alacaklılarını tatmin edecek bir kesintiler listesini sunmak için sadece iki haftalık bir süresi var. İster Syriza başarılı olsun ve Yunanistan avro bölgesi içinde kalsın, isterse başarısız olsun ve Yunanistan avro bölgesinden çıksın, yaşamını zaten zar zor sürdüren milyonlarca emekçiye yönelik yeni acımasız saldırılar gerçekleşecek.

Syriza, savunucularının sağladığı sis perdesinin arkasında, söz sanatının onun kemer sıkma politikası uygulamasını gizlemeye artık yetmeyeceği günlere hazırlık yapıyor.

Tsipras, "ülkenin toprak bütünlüğünü ve ulusal bağımsızlığını" korumaya hazır olduğunu açıklamak için, Haziran 2012'de, Yunanistan Savunma Bakanlığı ve ordunun üst düzey komutanları ile görüşmeler yapmıştı. O, Ekim 2014'te, Yunanistan'ın jeostratejik hedeflerini görüşmek üzere Savunma Bakanlığı ile bir araya geldi ve askeri personelin "özverili duruşu"nu övdü. Tsipras, Ocak ayındaki seçimlerin ardından iktidara gelmeden önce, Yunanistan Ordusu Genelkurmay Başkanı'na ve polis şefine, hiçbir "iktidar boşluğu" olmayacağına güvencesini verdi.

Her zaman Yunan burjuvazisinin sadık bir savunucusu; Panousis, Paraskevopoulos ve Maliye Bakanı Yanis Varoufakis'in somut örneğini oluşturduğu ayrıcalık bir küçük-burjuva tabakanın siyasi aracı işlevini gören Syriza, daha şimdiden, ikiyüzlülüğün ve ihanetin sembolü haline gelmiş durumda. Syriza şimdi, Panousis'in yönlendirmesiyle, işçi sınıfından gelen toplumsal muhalefetin ezilmesi için devlet şiddeti kullanmaya fazlasıyla hazır olacağını açıklıyor.

Bunun olması durumunda, Syriza'nın sahte soldaki savunucularının ellerine kan bulaşacaktır. Çoğu Syriza'nın içinde kendi hiziplerine sahip olan sahte solcu savunucuları, işçi sınıfının siyasi olarak silahsızlandırılmasında ve egemen sınıfa devletin baskı aygıtını karşı-devrim için hazırlamasına izin verilmesinde doğrudan rol oynadılar.

Syriza'nın teslimiyetinin dersleri

Christoph Dreier / 01.05.2015

Kemer sıkıma son verme sözü veren Radikal Sol Koalisyon (Syriza), 25 Ocak'ta Yunanistan hükümeti olarak seçilmişti. Parti, üç ay sonra, mali sermaye için işçi sınıfına yönelik sosyal kesintiler uygulamasını sürdürmenin başlıca aracı haline gelmiş durumda. Bu teslimiyetin önemi, Yunanistan sınırlarını aşmaktadır.

Dünya Sosyalist Web Sitesi, seçimlerden bir gün önce, Syriza'nın kemer sıkmaya alternatif hiçbir şey sunmadığı; tersine, Avrupa Birliği'nin (AB) borç rejimini savunduğu konusunda uyarıda bulunmuştu. Şöyle yazmıştı:

“Syriza, solcu görünümüne karşın, orta sınıfın hali vakti yerinde kesimlerine yaslanan bir burjuva partisidir. Onun politikaları, toplumsal düzeni koruyarak kendi ayrıcalıklarını savunma arayışı içinde olan sendika bürokratları, akademisyenler, uzmanlar ve parlamenterler tarafından belirleniyor. ... Bir Tsipras hükümeti, yalnızca AB'nin ve IMF'nin pis işini üstlenmeye değil; ama aynı zamanda, onun 'avro bölgesini güçlendirme' ve 'denk bütçeyi koruma' vaadine karşı çıkan işçi sınıfına karşı hızla harekete geçmeye de hazır olacaktır.”

Bu değerlendirme bütünüyle doğrulandı. Başbakan ve Syriza başkanı Alexis Tsipras, Pazartesi günü, şüphe götürmez bir şekilde, AB'nin talep ettiği neredeyse tüm kesintileri uygulayacağını açıkladı. Toplam 7,2 milyar avroluk kurtarma paketi fonu edinmek için müzakere ekibini yeniden düzenledi ve geniş kapsamlı ödünler verdi.

Tsipras, bu süreçte, içerik ve personel açısından, önceki muhafazakar hükümetin nefret edilen politikalarını pürüzsüzce sürdürdü. Yeni atanan baş müzakereci Giorgos Chouliarakis, daha önce, eski Başbakan Antonis Samaras'ın müzakere ekibinin parçasıydı ve o, AB kurumlarının güvenine sahip.

Tsipras, aynı zamanda, hükümetinin görüşmelerde ortaya koymuş olduğu son kırmızı çizgileri de terk etti. Emeklilik maaşlarında kesinti yapmaya, katma değer vergisini arttırmaya ve asgari ücrette herhangi bir artışı ertelemeye hazır olduğunu ilan etti. Tsipras, bu temelde, troyka ile Pazar günü geçici bir anlaşmaya varmayı umuyor.

Tsipras'ın kesintiler üzerine bir referandum yapılması teklifi, izini kaybettirmeyi ve kendi saflarındaki birliği sürdürmeyi amaçlamaktadır. Gerçekte, Syriza hükümeti, IMF'ye 2 milyar dolar ödemek için, emeklilik fonlarının, sağlık sigortasının ve kamu kuruluşlarının finansmanını yağmalayarak, zaten AB'nin kemer sıkma talimatları yararına bir karar almıştı.

İlan edilen reformlar Yunanistan'daki toplumsal krizi yoğunlaştıracaktır. Halihazırda, Yunanların yüzde 25'i işsiz. Bir işi olanların yüzde 40'ı ayda 630 avrodan az kazanıyor. Genellikle, tüm aileler çok düşük bir maaşa bağımlı durumda.

Zaten kanı emilmiş olan Yunan toplumunun sürmekte olan yağması, tüm Avrupa kıtasındaki kapsamlı kesintiler için bir örnek işlevi görme amacına yöneliktir. Bu toplumsal saldırı hazırlıklarının Syriza önderliğinde yürütülüyor olması, işçiler için keskin bir uyarıdır. Bu gerçek, bu örgütün gerici sınıf karakterini sergilemektedir.

Syriza, en başından beri uluslararası bir olguydu. Parti, dünya çapındaki küçük-burjuva güçler tarafından alkışlandı ve bir rol model olarak ilan edildi. İspanya'daki Podemos ya da Almanya'daki Sol Parti gibi partiler, artık Yunanistan'da iktidarda olan müttefikleri Syriza'nın seçim zaferini kutladılar.

Bu eğilimler, aynı Syriza gibi, devlet aygıtına ve AB kurumlarına sıkı sıkıya bağlı olan ve işçi sınıfının toplumsal taleplerine son derece düşmanca bakan küçük-burjuvazinin ayrıcalıklı tabakalarına dayanmaktadır.

Onların, AB'nin toplumsal olarak daha kabul edilebilir politikalar uygulamak üzere yeniden düzenlenebileceği ve kapitalist krizin reformlarla çözülebileceği iddiaları, sadece, mevcut yapıyı savunmaya ve işçi sınıfını siyasi olarak silahsızlandırmaya hizmet etmektedir. Bu güçler, olağanüstü toplumsal çatışmalar karşısında, giderek artan bir şekilde resmi politikaya uyarlanıyorlar. Syriza'nın kardeş partileri, onun örneğini izlemek için hevesle sıraya giriyorlar.

Özellikle rezil bir rol, Syriza ile aynı hizaya girmiş çeşitli sahte sol örgütler tarafından oynanıyor. Onlar, Syriza tarafından süslü "sol" liberal lafabeliği yardımıyla alınan bir kararı eleştirirken, partinin ana toplumsal ve siyasi yönelimini savunuyorlar.

Syriza'nın "sol" kanadının önderi Panagiotis Lafazanis, Çarşamba günü, AB'ye önemli tavizler verilmesini reddeden bir açıklama yayınladı. Açıklamada, "Syriza, emekçi sınıflar zararına yeni kemer sıkma önlemlerini asla imzalamayacaktır." deniyordu. [Açıklamaya göre,] Syriza hükümeti, Yunanistan'ı "kölelik ve bağımlılık zincirinden" kurtaracak.

Yapısal Reform Bakanı Lafazanis, tüm milliyetçi duygulandırma yeteneğiyle, başbakanın açıklamalarına yönelik somut saldırıları engelliyor. Gerçekte, onun parti hizbi [Sol Platform], geçtiğimiz Cuma günü, parlamentoda, oybirliğiyle kamu maliyesinin yağmalanması yönünde oy kullandı ve böylece Yunanistan'ın troykaya bağımlılığını arttırdı.

İkiyüzlü solcu ifadeler, hükümetin büyük çatışmalara hazırlandığı bir durumda, işçilerin harekete geçmesini önlemeyi amaçlamaktadır. Syriza, işçilerin sosyal saldırılara direnmeye çalışması halinde, acımasız önlemlere başvurmaya hazırlandığı konusunda şüpheye yer bırakmıyor.

Tsipras, iki hafta önce, on kadar eylemcinin sürdürdüğü işgalin ardından Atina'daki Teknik Üniversite'nin temizlenmesi emri verdi. Albaylar yönetimi [1967-1974 yılları arasındaki cunta] tarafından işlenen katliamın ardından, Yunanistan'da, bu üniversiteye polis konuşlandırılması son derece simgesel.

Tsipras, Çarşamba günü Mısır diktatörü Abdül Fettah El Sisi ile görüştü; güvenlik ve "terörle mücadele" (askeri müdahalelerin ve demokratik haklara yönelik yeni saldırıları örtme ifadesi) alanlarında işbirliğini genişletmekte anlaştı.

İşçilerin bunu ciddi bir uyarı olarak görmesi gerekiyor. İşçiler, kemer sıkmaya karşı mücadelelerinde, yalnızca mali seçkinler ve AB kurumları ile değil ama aynı zamanda onların sahte solcu savunucuları ile de karşı karşıyalar.

Bu ciddi tehlikelerle mücadele etmenin tek yolu, tüm Avrupa işçi sınıfının bankalara ve şirketlere karşı bağımsız siyasi seferberliğidir. Syriza hükümeti deneyiminden çıkarılan en önemli ders budur. Böylesi bir mücadele, sosyalist bir perspektifi ve

syryza ve sahte sol

uluslararası bir parti olarak Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin (DEUK) inşasını gerektirmektedir. Tüm okurlarımızı, bu mücadeleye katılmaya ve Uluslararası Çevrimiçi 1 Mayıs Toplantısı'na bugün kayıt olmaya çağırıyoruz.

Yunanistan'da işçi sınıfı için ileriye giden yol

Alex Lantier / 16.06.2015

Yunanistan'da ve aslında bir bütün olarak Avrupa'da yaşanan kriz, Yunanistan ile Avrupa Birliği yetkilileri arasındaki görüşmelerin hafta sonu çökmesiyle birlikte kritik bir aşamaya girmiş durumda.

Hem AB hem de Yunanistan'ın Syriza önderliğindeki hükümeti, daha fazla kemer sıkma önlemleri dayatma karşılığında Atina'nın krediye erişimine izin verecek bir anlaşmaya varma yönündeki arzusunun açıklanmıştı. Bununla birlikte, bu tür bir anlaşmaya varma yönündeki beklentiler hızla ortadan kalkıyor.

Dün [15 Haziran'da] Atina borsasının çökmesi ve Avrupa piyasalarındaki düşüşler, Yunanistan'daki durumun sonuçları konusunda mali seçkinler içindeki artan belirsizliği yansıtıyor. Eğer hızla bir anlaşmaya varılamazsa, bu, Yunan devletinin iflasına, Yunan ve uluslararası bankaların batmasına, Yunanistan'ın avro bölgesinden çıkarak bir ulusal para birimine dönmesine ve hatta, bizzat AB'nin dağılmasına yol açabilir.

En önemlisi, *Financial Times*'in yazdığı gibi, egemen sınıf, "devasa kalabalıklar"ın "şiddetli gösterileri"nden, yani, AB'nin kemer sıkma gündemine karşı işçi sınıfından gelen bir meydan okumadan korkmaktadır.

AB'nin Yunanistan'da uygulanmasını talep ettiği program yıkıcıdır. Mali seçkinler, son altı yılın saldırılarının -ortalama ücretlerde yüzde 30-40 kesinti, emlak vergisinin artırılması, milyonlarca insana sağlık yardımı yapılmaması, kitlesel işsizliğin yükselmesi, işsizlik ve evsizlik- ötesinde, emekli maaşlarında yüzde 20'lik bir kesinti ve enerji fiyatlarında bir artış peşinde koşuyor.

Yunan işçilerinin yoksullaştırılması, AB'nin tüm Avrupa işçi sınıfına yönelik savaşının -Almanya'daki Hartz IV yasalarından Britanya, Fransa ve güney Avrupa çapındaki nefret edilen kemer sıkma programlarına kadar- yalnızca en vahşi ifadesidir.

Alexis Tsipras önderliğindeki Yunan hükümeti, bu yılın başlarında iktidara geldiğinde, Avrupa bankalarının ve AB, Avrupa Merkez Bankası ve Uluslararası Para Fonu'ndan oluşan "troyka"nın tüm kemer sıkma gündemine desteğini açıkça ortaya koymuştu. Hükümet, milyarlarca avroluk sosyal kesintileri haklı göstermek için bazı asgari tavizler peşinde koştu.

Ancak AB yetkilileri tam teslimiyet talep ediyorlar. AB, Syriza'yı hizaya çekme girişimi içinde, Yunan devletini ve Yunanistan'ın bankalarını iflasa sürükleyecek şekilde krediyi kesmeye hazırlanırken, bunun her zamankinden daha şiddetli sonuçları olması mümkün.

Avrupalı "kurumlar"ın katı tutumu, hükümetin nasıl devam edileceği üzerine iç çelişkiler eliyle parçalanmasıyla birlikte, Yunanistan'da bir siyasi krize yol açmış durumda. Tsipras, kitlelerin duyarlılıklarını önemsemiyor görülemeyeceğinin oldukça farkında. O, iktidara gelmesinden sadece birkaç hafta sonra AB'nin kemer sıkma memorandumunu sürdürme yönünde bir taahhüt imzalayarak, Syriza'nın kemer sıkmaya son verme yönündeki seçim vaatlerinden vazgeçme kararının, hükümetinin güvenilirliğine ağır bir şekilde zarar verdiğini biliyor.

Tsipras, tam teslimiyetin, şimdi, hükümetinin kontrol edemeyeceği bir kitlesel toplumsal huzursuzluğa yol açabileceğinden korkuyor. O, Yunanistan içindeki burjuvazinin, borç ödemelerinin iptal edilmesi, döviz kontrollerinin ve diğer önlemlerin uygulanması şöyle dursun, avro bölgesinden çıkmayı kabul etmeye hazır olmayan önemli ve güçlü kesimleri olduğunu da bilmektedir. Tsipras, her iki sonucun da (AB diktasınının kabulü ya da borcu ödememe) toplumsal ve siyasi krizi yoğunlaştıracağı ve ordunun Yunanistan'da bir iç savaşı tetikleyecek askeri müdahalesine yol açabileceğinin farkına varıyor.

Tsipras, bu nedenle, kendisine bir çıkış yolu sağlayacak bir uzlaşma arayışı içinde. O, Avrupa burjuvazisinin, Almanya'nın ısrar ettiği katı tutumun beklenmedik ve onarılamaz sonuçları olabileceğini ve siyasi güvenilirliğini sürdürebilmesi için Syriza'ya bir şeyler vermenin ve Yunanistan'daki burjuva egemenliğinin bir aracı işlevini görürken ona yardım etmenin daha iyi olacağına inanan kesimlerine başvurmaya bel bağlıyor.

Syriza'nın Yunan kapitalistleri ve orta sınıfların varlıklı kesimleri içindeki tabanını yansıtan politikası, en fazlasından, kemer sıkma programının biraz değiştirilmesini hedeflemektedir. Bu çerçeve içindeki her sonuç, işçi sınıfına yönelik saldırının temelini; kapitalizmi ve bankaların ekonomik ve siyasi diktatörlüğünü dokunulmamış bırakacaktır.

İşçi sınıfının karşı karşıya olduğu ivedi siyasi sorun, en iyi kemer sıkma politikasını bulmak değil; gereğinden fazla yaşamış bir toplumsal düzen tarafından dayatılan eşit görülmedik geriye gidişin üstesinden gelme kapasitesine sahip bağımsız bir program geliştirmektir. Bu program, Yunanistan içinde, şunları içermelidir:

- **Yunan devlet borçlarının tek taraflı reddi:** Yunanistan'ın devasa ve sürdürülemez devlet borçları, işçi sınıfının en temel sosyal haklarına karşıttır. Bu borçlar, "troyka"nın mali korsanlarına, şantaj yapmaları için yeterli alan sağlamıştır. Onlar, borçların geri ödemesi için ihtiyaç duyulan fonlar karşılığında barbarca kesintiler talep ediyorlar.
- **Sermaye kısıtlamaları uygulanması:** Yunan kapitalistleri ve Yunanistan'da faaliyet gösteren ulus-ötesi şirketler, fonları şimdiden Yunanistan'dan çıkartıyorlar. Onlar,

sermaye kaçışını hızlandırma yoluyla, emekçiler lehine girişimlere karşı servetlerini ve ayrıcalıklarını korumaya çalışacaktır. İşçilerin emeğiyle yaratılan servetten oluşan bu sermaye, zor yoluyla Yunanistan içinde alıkonulmalı ve toplumun temel iş ve sosyal hizmet haklarını güvence altına almak için kullanılmalıdır. Bununla birlikte, bu tür denetimler, yalnızca, bankaların bizzat işçi sınıfı tarafından kontrol edilmesi durumunda uygulanabilir.

• **Bankaların ve büyük sanayilerin işçi denetimi altında ulusallaştırılması:** Ekonominin yönetimi, toplumun sosyal ihtiyaçlarına tabi kılınmalıdır. Onlar emekçilerin demokratik kontrolü altına alındığında, AB'nin iş kesintilerini ve sosyal saldırılarını tersine çevirmek için gereken kaynakları sağlamaya yardımcı olacaklardır.

En önemlisi, Avrupa işçilerine doğrudan bir çağrı yapılması gerekmektedir. Yunanistan'daki krize, Yunanistan sınırları içinde bir çözüm yoktur.

Gelişen çatışma, mali sermayeyi, yalnızca Yunanistan'da değil ama tüm Avrupa'da işçi sınıfı ile karşı karşıya getiriyor. AB Komisyonu üyesi Maria Damanaki, iki yıl önce, AB'nin Kıbrıs'ı kurtarma paketini açıklarken, "Avrupa Komisyonu'nun geçtiğimiz bir buçuk ya da iki yıl boyunca izlediği strateji, Avrupalı şirketlerin Doğu Avrupa ve Asya'daki rakiplerine karşı rekabetçiliğini geliştirmek amacıyla tüm Avrupa ülkelerindeki emek maliyetlerini azaltmak oldu." demişti. Mali sermayenin stratejisi budur: işçilerin yaşam standartlarını dünya çapında en düşük noktaya indirme yönünde bir yarış dayatarak kendi servetlerini arttırmak.

Yunan işçilerine yönelik saldırı nasıl ki kıta çapında ve aslında küresel bir saldırıysa, bu saldırıya karşı başarılı bir mücadele de, aynı şekilde, işçi sınıfının Avrupa genelinde ve uluslararası ölçekte bağımsız siyasi seferberliğini gerektirmektedir.

Yunanistan işçi sınıfı, kendisini, yalnızca, Yunan işçilerini savunmak ve AB'ye karşı koymak için birleşmiş kitlesel bir Avrupa işçi sınıfı hareketinin inşasını isteyerek savunabilir. Tüm Avrupa'daki işçilerin, egemen sınıfın avroyu ya da AB'yi koruma adına onlardan istediği bütün fedakarlıkları reddetmesi gerekiyor. Onların, kendi ülkelerinde kemer sıkma politikalarına karşı mücadeledeki sloganları, "Yunan işçilerini savunun!" olacaktır.

Böylesi bir program uğruna mücadele, Syriza'dan ve burjuva egemenliğinin Yunanistan'daki ve Avrupa genelindeki tüm araçlarından siyasi bir kopuşu gerektirmektedir. Acil sorun, devrimci önderlik ve siyasi perspektif sorunu olmaya devam ediyor.

Yunanistan borç krizindeki siyasi konular

Alex Lantier / 26.06.2015

Dün Brüksel’de, Yunanistan’ın Syriza önderliğindeki hükümeti ile kısa ve öz bir biçimde yapılan ve duraksayan görüşmelerden en fazla bir saat sonra, Avrupa Birliği (AB), Yunanistan’ı hizaya çekme ve hükümeti, Avrupa bankalarının talep ettiği kemer sıkma önlemlerine karşı herhangi bir bahane tanınamaya zorlama niyetinde olduğunu açıkça ortaya koydu.

Syriza, Pazartesi günü, emeklilik maaşlarında kesintilerden ve diğer önlemlerden oluşan 7,9 milyar avroluk bir paketle, Yunanistan’a kredi musluğunun yeniden açılmasının önkoşulu olarak ve Yunan devletinin iflasını engellemek için AB’nin geçtiğimiz Aralık’ta talep ettiği kesintilerin ötesine geçerek, yeni ödünler vermişti. Başlangıçta, AB bu teklifi bir anlaşmanın zemini olarak uygun bulmuştu. Bununla birlikte, dün, Yunanistan’ın Uluslararası Para Fonu’na (IMF) yapacağı milyarlarca avroluk geri ödeme için ihtiyaç duyduğu AB yardımını alması için son gün olan 30 Haziran’dan sadece birkaç gün önce, AB yetkilileri, bir anlaşmanın her zamankinden daha uzak olduğunu söylediler.

AB yeni kesintiler talep etti ve Yunan yetkililere, görüşmelere Cumartesi günü yeniden başlayacağını bildirdi. *Financial Times*’a sızdırılan AB belgelerine göre, AB ve IMF daha fazla emeklilik maaşı kesintisi ve emeklilik yaşının Syriza’nın planladığından daha hızlı bir şekilde 62’den 67’ye yükseltilmesini talep ediyor. Onlar, hükümetten, ayrıca, önerdiği şirket vergisi artışlarını azaltmasını istiyorlar.

Yunanistan’ın alacaklıları yanlış anlaşılması mümkün olmayan bir işaret veriyorlar: Onlar, Syriza AB’nin kemer sıkma önlemlerine son verme vaatlerine dayanarak iktidara geldiği için, onu, bir dizi aşağılayıcı bir geri çekilmeye ve teslimiyete zorlamaya kararlılar. Yunanistan Başbakanı Alexis Tsipras, dün, AB Komisyonu Başkanı Donald Tusk’a, AB’nin Yunanistan’da Ocak ayında yapılan seçime saygı duyması gerektiğini söylediğinde, Tusk, açıkça, “oyun bitti” yanıtını verdi ve görüşmeler kesildi.

AB’nin katı tutumu, Yunan devleti ve Syriza ile aşırı-sağcı Bağımsız Yunanlılar’ın (Anel) koalisyon hükümeti içinde derin bir siyasi krizi kışkırtıyor. Ocak ayında seçilmesinden beri Yunan hükümetinin tüm politikası, onun AB’nin kemer sıkma politikalarına ilkesel olarak karşı olmadığını açıkça ortaya koymaktadır. Ayrıca, bizzat Tsipras, her zaman, Syriza’nın AB ile bir anlaşmaya varacağını umduğunda ısrar etti. Tsipras, aynı zamanda, tam ve açık bir teslimiyetin devasa muhalefeti ve toplumsal huzursuzluğu kışkırtacağını farkında.

Yunan burjuvazisi içinde, Yunanistan’ın Avro Bölgesi’nden çıkmasını kabul etmeye hazır olmayan güçlü kesimler var. Yunanistan merkez bankası, geçtiğimiz hafta, AB ile bir anlaşmanın, her ne pahasına olursa olsun devletin iflasını engellemeyi ve krediye erişimi sürdürmeyi sağlaması gerektiğini söyledi. Devletin iflas etmesi ve

Yunanistan bankalarının avro cinsinden acil kredi kullanamaması durumunda, Yunanistan avrodan vazgeçmez ve bankalarını büyük çapta Yunan ulusal para birimi, Drahmi akıtarak kurtarmazsa, Yunanistan mali sistemi çökecektir. Bununla birlikte, yalnızca Yunan ekonomisi eliyle desteklenen bu para biriminin, avro karşısında darmadağın olması beklenir.

Syriza'nın Sol Platform hizbi ve Anel partisinden Savunma Bakanı Panos Kammenos, egemen sınıfın daha ulusalcı bir duruşa sahip olan diğer kesimlerini temsil ediyor ve AB ile bir kopuş ve drahmiye geri dönüş üzerine düşünüyor. Onlar, Yunanistan'ın, AB kemer sıkmaları ekonomisini daraltırken, 300 milyar avroluk borcunu geri ödemesinin olanaksızlığına işaret ediyorlar. Drahmi'nin değerinin düşmesi fiyatları hızla arttırır ve işçileri yoksullaştırırken, Yunanistan'a, borçlarını daha ucuz bir para birimi üzerinden geri ödeme ve reel ücretleri indirme yoluyla küresel rekabet yeteneğini arttırma olanağı sağlayabilir.

Yunanistan egemen seçkinleri içinde, mevcut hükümeti devirmeye ve yalnızca AB ile bir anlaşmayı yaşama geçirme üzerine odaklanacak yeni bir hükümet kurmaya yönelik manevralar da yapılıyor. Yunanistan'ın Ocak'ta iktidarı kaybetmiş olan ana muhalefet partisi sağcı Yeni Demokrasi'den (ND) eski başbakanı Antonis Samaras, dün, Tsipras'ın, bir "geçici ulusal uzlaşma hükümeti" oluşturması gerektiğini söyledi. O, bu hükümetin, "Avrupa ile bir anlaşma konusunda onunla [Tsipras'la] hemfikir olanları, bizim [ND'nin] yardımımızla" bir araya getireceğini belirtti.

İşçi sınıfı büyük risklerle, özellikle Yunan ordusunun bir müdahalesi riski ile karşı karşıya. Bir Syriza-ND yönetimi, Ocak ayında kemer sıkmaya karşı oy vermiş muhalif bir halka AB kemer sıkma önlemlerini dayatmak için güvenlik güçlerine ve orduya dayanan bir parlamenter diktatörlük olacaktır. Drahmi'ye dönüş planlarına gelince; Yunanistan basını, daha şimdiden, bu planların, Yunanistan'ın sınırlarını kapatmak ve para biriminin çöküşüne karşı protestoları bastırmak için orduyu seferber etmeyi kapsadığına işaret ediyor.

Yunanistan ve Mısır silahlı kuvvetlerinin kısa süre önceki ortak askeri tatbikatları ve Mısırlı darbe lideri, askeri diktatör General Abdül Fettah el-Sisi'nin Berlin ve Paris tarafından davet edilmesi, kuşkusuz, rastlantı değil. Bunlar, Syriza'nın ya da onu izleyen hükümetin, küresel mali sermayenin çıkarlarına karşı gelmesi durumunda, kendisini, Mısır Cumhurbaşkanı Muhammed Mursi gibi başlıca emperyalist güçler tarafından desteklenen bir darbenin hedefi konumunda bulabileceği yönünde bir tehdittir.

Syriza hükümetinin iktidara gelmesi, uluslararası işçi sınıfı için, acı bir bedele mal olan, muazzam bir deneyimi temsil etmektedir. Syriza ve destekçileri, kendilerini, AB'nin kemer sıkma önlemleri konusunda görüşmeler yoluyla bir anlaşmaya varabileceklerine inandırmışlardı. Onlar iktidara geldiklerinde, AB'ye karşı savunulacak temel önlemleri; borçların reddedilmesini, sermaye denetimleri uygulanmasını ve bankalar ile önemli sanayilerin ulusallaştırılmasını açıkça reddettiler.

En önemlisi, Yunan burjuvazisinin ve hali vakti yerinde orta sınıf tabakalarının temsilcileri olarak, onların en son düşünebilecekleri şey, AB'ye karşı mücadelede, Yunanistan ve Avrupa çapında işçi sınıfı içindeki kemer sıkma önlemleri karşısı yaygın öfkeyi seferber etmektir. Onlar, bunun yerine, Yunanistan'a dayatılan kemer sıkma politikalarını hafifletmek için, başlıca AB güçleri (Almanya, Britanya, Fransa ve İtalya) arasındaki bölünmelerden yararlanmaya çalıştılar. Bu politika, söz konusu yönetimler tamami Yunanistan'a kemer sıkma önlemlerinin dayatılmasını desteklediği için çöktü.

Son tahlilde, Syriza'nın tüm politikası, uluslararası işçi sınıfı eliyle bir sosyalist devrim olasılığının inkarı ve ona aktif karşı çıkış üzerine kuruluydu. Şimdi o durumu olduğu gibi kabul ederken, iktidarı aldığı anda son vereceğini iddia ettiği barbar kemer sıkma politikalarını dayatarak, kendisini aşağılayıcı bir siyasi striptiz yapmaya zorlanmış buluyor.

İşçilerin, Syriza'nın iflasının siyasi sonuçlarını çıkarması gerekiyor. Yunanistan'da ve Avrupa çapında ortaya çıkan şey, kapitalizmin ve mevcut siyasi sistemin başarısızlığıdır. İşçi sınıfının karşı karşıya olduğu görev, devlet iktidarı ve sosyalizm uğruna devrimci mücadelede harekete geçmektir.

Syriza'nın destekçileri, hiç kuşkusuz, devrimci bir politikanın gerçekçi olmadığı konusunda ısrar edecekler. Gerçekte, [günü kurtarmaya yönelik] faydacı geçici önlemleri ve medya numaraları ile bütünüyle gerçekçi olmayan bir politikaya sahip olduğunu kanıtlamış olan, Tsipras ile Syriza'dır. Yunanistan deneyimi, kriz gerçekçi bir değerlendirilmesini sağlayan şeyin, sınıfsal güçlerin uzlaşmaz çatışmasına ilişkin Marksist değerlendirme üzerine kurulu devrimci politika olduğunu göstermiştir.

Acil ihtiyaç, Yunanistan'da ve Avrupa çapında devrimci partileri, Uluslararası Komite'nin şubelerini inşa etmek ve işçi sınıfı içinde devrimci bir perspektif uğruna mücadele etmektir.

Yunanistan'daki kriz doruğa tırmanıyor

Alex Lantier / 29.06.2015

Avrupalı mali otoritelerin, Avrupa Birliği'nin (AB) Yunanistan'ı kurtarma paketine son verme ve Yunan bankalarına kredi akışını sınırlama kararı, ülkeyi ekonomik ve mali bir iflasın eşğine getirdi. Bu, ülke ekonomisini mahveden beş yıllık acımasız kemer sıkma önlemleri saldırısında en son aşamadır.

AB'nin kurtarma programının sona erdiğini ilan etmesinin ardından, Avrupa Merkez Bankası (AMB), Yunan bankalarına acil likidite akışına devam edeceğini ama çoğu zaten kullanılmış olan 89 milyar avroluk üst sınırı arttırmayacağını duyurdu. Atina,

Syriza ve sahte sol

bankacılık sisteminin olası bir çöküşü karşısında, sermaye kontrolleri uygulamaya koydu ve bankalarda bir hafta tatil ilan etti.

AB, AMB ve Uluslararası Para Fonu tarafından sunulan program, zaten kanı emilmiş olan Yunanistan için ekonomik ve sosyal intihar anlamına geliyor.

Program, yeni büyük emeklilik maaşı kesintileri, Katma Değer Vergisi'nde işçilerin alım gücünü büyük ölçüde azaltacak oranda artış ve enerji, liman ve ulaşım altyapısının özelleştirilmesini gerektiriyor. *Financial Times*'ın köşe yazarı Wolfgang Münchau, paketi, "Dante'nin cehenneminin ekonomik bir versiyonu" olarak adlandırdı ve "O, Yunanistan'ın toptan ekonomik imhasına yol açacaktır." dedi.

Avrupalı mali sektör ve siyaset seçkinleri, bu cehennemi dayatırken, sermayenin diktatörlüğünü dayatmak için tüm demokratik kuralları ve ilkeleri parçalarken hiçbir engel tanımayacağını açıkça ortaya koymuşlardır. İşçi sınıfı, son beş ayın acı deneyimlerinin siyasi bir bilançosunu çıkarmalı ve bu ölüm kalım kavgasında kendi bağımsız mücadelesini geliştirmelidir.

Asıl siyasi ders, Syriza'nın, sosyalizm ve siyasi iktidarın işçi sınıfı tarafından alınması uğruna herhangi bir mücadelenin gerçekçi olmadığı için reddedilmesi gerektiği iddiasının gelişmeler eliyle çürütülmüş olmasıdır. Bütünüyle iflas ettiği kanıtlanmış olan şey, Syriza tarafından izlenen politikalarıdır.

Bu politikalar, AB'nin en son önlemlerinin kabul edilip edilmeyeceği üzerine 5 Temmuz'da yapılacak bir referandum çağrısıyla sürdürülüyor. Syriza önderliğindeki hükümet, sinik bir siyasi uygulamaya başvurmaktadır. Onun başlıca amacı, yeni bir acımasız kemer sıkma saldırısını kabul etmenin siyasi sorumluluğunu Yunan halkının üzerine yığılmaktır.

Yunan hükümeti, siyasi olarak, kemer sıkma taleplerini reddetmek için zaten açık bir yetkiye sahiptir. O, halkın Avrupalı bankaların emirlerine yönelik derin öfkesine seslenerek seçildi. Bununla birlikte, Syriza, baştan itibaren, kurtarma paketine bağlılığında ve Avrupalı kurumlar ile bir anlaşmaya varma arzusunda ısrar etti.

Bu noktada, referandumdan hangi sonucun çıkacağı bile belli değildir. Avrupalı kurumlar, Yunanistan'ın kredi ödeme planını Salı gününe kadar yerine getirmemesi durumunda, bütün anlaşmanın rafa kalkacağına işaret ettiler. Dahası, Syriza, referandumda "hayır" oyu çıkması durumunda ne yapacağını açıklamış ya da avro bölgesinde kalmaya ve Yunanistan'ın alacaklıları ile bir anlaşmaya varmaya çalışma politikasında nasıl bir değişiklik yapacağına dair herhangi bir işaret vermiş değil.

Syriza'nın politikası, üst orta sınıf kesimlerinin toplumsal çıkarları üzerine kuruludur. En önemlisi, Syriza, işçi sınıfının sosyalist ve devrimci bir program temelinde bağımsız seferberliğine karşıdır. O, Yunanistan işçi sınıfının kitlesel yoksullaşmasına yönelik taleplere, kemer sıkmayı halka yutturmak için kullanabileceği yatıştırıcı umutlarla karşılık verdi.

Syriza hala bazı uzlaşmalar önermeye devam ediyor. Pazar günü, Almanya'nın katı tutumunun Avrupa piyasaları üzerindeki etkisine ilişkin artan kaygıyla, açmazdan bir çıkış yolu bulunması yönünde çağrılar yapıldı. Yunan krizinin hem mali hem jeopolitik sonuçlarından kaygılanan Obama, dün, "Yunanistan'ın reformlara ve Avro Bölgesi içinde büyümeye devam etmesi" gerekliliğini görüşmek için Merkel'i aradı.

Avrupalı kurumlar, kendi paylarına, hükümet değişikliği olasılığını yedekte tutuyorlar. Pazar günü Syriza'yı kınayan bir başyazıda, *Financial Times*, bu olasılık hakkında uyarıda bulundu: "George Papandreou, başbakan olduğu 2011 yılında benzeri bir [referandum] manevrası yapmaya kalkışmıştı. Sert kurtarma paketi anlaşması hayatta kaldı; Bay Papandreou işini kaybetti." İşçi sınıfı içindeki kitlesel muhalefetin üstesinden gelmek için, üst düzey generallerin, şu anda, kapalı kapılar arkasında, doğrudan müdahale etmek ve protestoları şiddet ve baskıyla karşılamak amacıyla orduyu kullanma olasılığını değerlendiren planlar yaptıklarından kuşku duyulamaz.

İşçi sınıfının karşı karşı olduğu durum son derece ciddidir. Söz konusu olan, yalnızca Yunanistan'daki değil, Avrupa'nın tamamındaki işçilerin geleceğidir. Avrupalı bankalar, Syriza'yı küçük düşürmeye çalışarak, onu iktidara getiren Ocak ayındaki kemer sıkma karşıtı seçimler gibi halk oylamalarının, uygulanmakta olan mevcut politikalar üzerinde hiçbir etkisi olmayacağı yönünde bir işaret vermek istiyorlar. Yunanistan, kemer sıkmaya yönelik hiçbir muhalefetin hoş görülmeceğinin bir örneği haline getiriliyor.

Dünya Sosyalist Web Sitesi, Yunanistan'da AB'nin kemer sıkma önlemlerinin devam etmesi üzerine referandumun yapılması durumunda, işçilere, "hayır" oyu vermeleri çağrısı yapar. Bununla birlikte, AB'nin kemer sıkmayı dayatma yönelimi ve acı Syriza hükümeti deneyimini, işçi sınıfının kendisini basit bir "hayır" oyuyla sınırlayamayacağını ortaya koymaktadır. İşçi sınıfı, en az Avrupalı kurumlar kadar, Syriza'nın kabul ettiği tüm çerçevenin reddedilmesine de karşı çıkma üzerine kurulu kendi programını ileri sürmelidir. Yunanistan'daki krize, kapitalist sistem altında hiçbir çözüm yoktur.

En önemlisi, Yunanistan'daki işçilerin, bir bütün olarak Avrupa işçi sınıfı içindeki kemer sıkmaya yönelik şiddetli muhalefeti harekete geçirmek için, destek ve protesto eylemi çağrısı yapması gerekiyor. Eğer AB Yunanistan'ı bir örnek haline getirmede başarılı olursa, kısa süre içinde, Yunanistan'da uygulanan vahşi önlemleri tüm Avrupa işçi sınıfına dayatmaya yönelecektir. Bu saldırılara karşı başarılı bir mücadele, işçi sınıfının, Yunanistan'da ve tüm Avrupa'da sosyalizm uğruna devrimci bir mücadelede siyasi seferberliğini gerektirmektedir.

Syriza'nın AB kemer sıkma programı referandumunun siyasi sahtekarlığı

Alex Lantier / 03.07.2015

Yunanistan Başbakanı Alexis Tsipras'ın geçtiğimiz Cumartesi günü Avrupa Birliği (AB) kemer sıkma önlemleri üzerine bir referandum çağrısı yapmasından beri, tüm girişim bir siyasi sahtekarlık olarak açığa çıkmış durumda. Bu referandum, oylama sonucu ne olursa olsun, AB'nin taleplerine daha ileri bir teslimiyet düzenlemek için tasarlanmıştır.

Syriza hükümeti, referandumun öngününde, büyük çaplı geri çekilme içinde. Eğer "evet" oyu başarı kazanırsa, Tsipras hükümeti istifa etmeye ve AB'nin talep ettiği her şeyi uygulamaya adanmış daha açık bir sağcı rejime yol vermeye hazırlanıyor. Tsipras, Pazartesi günü "hayır" oyu çağrısı yaptığı konuşmasında, "buna [oylama sonucuna] saygı duyacağız ama bu tür bir göreve hizmet edemeyiz." diyerek, hükümetinin "evet" sonucunun ardından istifa edeceğinin işaretini verdi.

Tsipras, Çarşamba günü bir ulusal televizyon kanalında yayınlanan konuşmasında, "hayır" oyunun kazanması durumunda, bunu, yalnızca, AB ile kemer sıkma önlemleri üzerine müzakerelerde kendi pozisyonlarını desteklemek için kullanacağını beyan etti. Bununla birlikte, Tsipras, daha önce, 30 milyar avroluk bir kurtarma paketi karşılığında, AB taleplerinin neredeyse tamamını uygulamaya koymaya istekli olduğunu açıkça belirtmişti. O, yalnızca, ağır emeklilik maaşı kesintilerinin aşama aşama uygulanmasını ve geriletici katma değer vergisi (KDV) artışlarında Yunan adaları için kısmi bir muafiyet istiyor.

Tsipras, referandumun içeriğini işçi sınıfına kısa ve öz biçimde açıklasaydı, şunu söyleyebilirdi: Yazı gelirse AB kazanacak, tura gelirse siz kaybedeceksiniz. Syriza'nın beş yıllık kemer sıkma programını sona erdirmeye vaadiyle seçimi kazanmasından sadece beş ay sonra gerçekleşen bu referandum, AB'ye bir teslimiyete siyasi kılıf hazırlamak için düzenlenmektedir. Syriza'nın mücadeleye niyeti olsaydı, Yunanistan halkı tarafından zaten reddedilmiş olan AB kemer sıkma önlemleri üzerine bir referandum çağrısına ihtiyaç duymazdı.

Yunanistan işçi sınıfına yönelik tırmanan saldırıya sahte demokratik bir maske sağlayan referandum, kemer sıkma programı yönünde bir oy elde etmenin koşullarını yaratmak amacıyla ileri sürüldü. Yıllar süren acımasız kemer sıkma programına yönelik yaygın bir nefret söz konusuysa, hem Syriza hem de AB, halk muhalefetine kafasını karıştırmak ve ona son vermek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

AB, tahmin edildiği gibi, Yunanistan'da sert kemer sıkma önlemleri ve yönetim değişikliği için bastırıyor. İsmi açıklanmayan üst düzey bir Alman muhafazakar, Çarşamba günü, Londra'da yayımlanan *Times*'a, "evet" oyu kazanmaz ve hem Tsipras hem de Yunan Maliye Bakanı Yanis Varoufakis istifa etmezse, Berlin'in,

Yunanistan ile AB arasında herhangi bir anlaşmayı engelleyeceğini ve Yunanistan'ı avrodan çıkartacağını söyledi.

Varoufakis de, dün, "evet" oyu çıkması halinde istifa edeceği sözü vererek karşılık verdi. O, kendisinden sonra gelecek kişiye, AB'nin talep ettiği her tür kemer sıkma paketinin uygulanmasında yardımcı olacağını ekledi. Varoufakis hala "hayır" oyu çağrısı yaptığını iddia ederken, önceki gün, Maliye Bakanlığı'na asılan, üzerinde "Kemer sıkmaya ve şantaaja hayır" yazan bir pankartı indirmeleri için korumalara emir vererek, bu duruşu açıkça inkar etmişti.

Varoufakis'in, referandumun öngününde, yavaş yavaş masasını topladığını duyurması, Syriza'nın karamsarlığını ve umutsuzluğunu alenen yaymak anlamına gelmektedir. Syriza yetkililerini dinleyen ve buradan elde edilecek fazlasıyla para olduğunu bilen biri, onların yalnızca bir kayıp beklemediğini, yenilgiyi az çok hoş karşılayacakları sonucuna varır. Bu, bu tür kapitalizm yanlısı sahte sol bir partinin ikiyüzlülüğünün ve çürümesinin açık bir örneğidir.

Syriza'nın gönderdiği çelişkili sinyaller, onun temsil ettiği sınıfsal çıkarları yansıtmaktadır. O, AB'nin kemer sıkma programına yönelik geniş halk muhalefeti dile getiren solcu bir parti olarak görünmek için demokratik dili kullanan burjuva bir ektiptir. Bununla birlikte o, avro para birimi ve AB dahil olmak üzere, Avrupa kapitalizminin temellerine derin bir şekilde bağlıdır. AB, kendi payına, kemer sıkma gündemine yönelik herhangi bir muhalefeti hoş görmeyecektir. Dahası, Syriza'nın kemer sıkma karşıtı duruşu, defalarca, boş bir siyasi tiyatro olarak sergilenmiştir.

Syriza, göreve gelmesinin ardından, Yunan ve Avrupa işçi sınıfı içindeki kemer sıkma programına yönelik muhalefeti boğmak için elinden gelen herşeyi yapmıştır. Tsipras ve Varoufakis, sonuçsuz bir şekilde AB ile bir anlaşma umarak, birkaç hafta boyunca Avrupa başkentlerine jetle yolculuklar yaptılar ve ardından, Şubat ayında, Syriza'nın karşı kampanya yürütmüş olduğu kemer sıkma memorandumunu uzatan bir anlaşma imzaladılar. Syriza, AB'nin Yunanistan'a kredi akışını yenilemeyi yine de reddetmesinden sonra, bu baharda, alacaklılara geri ödeme yapmak için halkın parasından milyarlarca avro yağmaladı.

Bu fonlar geçtiğimiz hafta sonu tükenirken, Syriza, Yunan bankaları kapandığı ve devlet eli kulağında bir iflasla (büyük olasılıkla AB'ye panik içinde bir teslimiyeti sağlayacak ekonomik çöküş koşulları) karşı karşıya kaldığı için kemer sıkma programı üzerine referandum kararı aldı. Bazı Yunanlı yetkililer, hedeflerinin bu olduğunu bile belirttiler. Avrupalı yetkililerin Yunanistan'ı kurtarma paketlerine son verme ve Yunanistan'ı avrodan çıkarmakla tehdit etme biçimindeki resmi tepkilerinin ardından bir şok geçiren Varoufakis, buna, Syriza'nın AB ile referandumdan önce bir anlaşma sağlamaya kararlı olduğunu söyleyerek ve nihayetinde, "evet" oyu için kampanya yaparak yanıt verdi.

Syriza'nın korkaklığı ve sahtekarlığı, onun temsil ettiği varlıklı orta sınıf ve burjuva kesimlerin bakış açısına siyasi ifade kazandırmaktadır. Avrodan çıkarılmanın ve daha

syryza ve sahte sol

zayıf bir Yunan ulusal para birimine dönmenin, onların banka varlıklarına ve hisse portföylerine değer kaybettiireceğinden korkan bu tabakalar, AB'yi ve avroyu coşkuyla savunmaktadır. Bu ruh hali, ayrıcalık parlamenterler, akademisyenler ve bizzat Syriza içindeki sendika yöneticileri tarafından paylaşılıyor.

Syriza hükümeti ve Yunan referandumu çağırısı, Yunanistan ve uluslararası işçi sınıfı için muazzam bir deneyimdir. Avrupa'daki ve dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca işçi, varlıklı orta sınıfın ihtiyacını karşılayan Syriza ve onun uluslararası müttefiklerinin (İspanya'da Podemos, Amerika Birleşik Devletleri'nde Uluslararası Sosyalist Örgüt, Fransa'da Yeni Anti-kapitalist Parti, Almanya'da Sol Parti) siyasi iflasına tanık oluyor.

AB kafalarına bir silah doğrulturken, Yunanistan'daki işçilerin geniş kesimleri "hayır" oyu vermeye kararlı. Bu tür bir oy, yalnızca, aynı zamanda Syriza'ya karşı da mücadele edildiğinde, AB'nin kemer sıkma politikalarına gerçek bir darbe anlamına gelebilir. Referandumun sonucu ne olursa olsun, Yunanistan'daki ve Avrupa çapındaki egemen seçkinlerin onu işçi sınıfına yönelik saldırıları tırmandırmakta bir bahane olarak kullanacakları bellidir.

İşçi sınıfı, Avrupa kapitalizmine ve onun Syriza gibi sahte sol savunucularına karşı bir mücadele ile karşı karşıyadır. Böylesi bir mücadele yürütmenin temel önkoşulu, işçi sınıfı içinde yeni bir devrimci siyasi önderliğin inşasıdır. Varlıklı orta sınıfının Syriza gibi gerici araçları, işçi sınıfına felaketten başka bir şey getiremez.

Syriza'nın Yunan işçi sınıfına ihaneti

Alex Lantier / 11.07.2015

Yunanistan'daki Syriza önderliğindeki hükümet, Avrupa Birliği'nin (AB) kemer sıkma önlemlerine ilişkin Pazar günü referandumda çıkan "hayır" oyu zaferini olağanüstü bir hızla reddetti.

Hükümet, Yunan işçilerinin ve gençliğin AB'nin direktiflerini ezici bir şekilde reddetmesinden yalnızca dört gün sonra, Avrupalı maliye bakanları ile hükümet başkanlarının bu haftaki toplantısında değerlendirilmek üzere, 13 milyar avroluk bir kemer sıkma önlemleri önerisi sundu.

Cuma sabahı Yunan parlamentosunda ezici çoğunlukla onaylanan öneri, Yunan seçmenlerin referandumda reddetmiş olduğu 9 milyar avroluk kemer sıkma paketinden bile daha acımasız. Öneri şunları içeriyor:

* Emeklilik yaşınının, 2022'de tamamlanacak şekilde, aşamalı olarak 62'den 67'ye çıkartılması ve erken emekliliği "caydırıcı önlemler" alınması.

* Yoksul emeklilere yönelik dayanışma yardımının kaldırılması ve emeklilerin sağlık harcamalarında yüzde 50'lik bir artış.

* Katma değer vergisinde, çoğu mallarda yüzde 23'e varan toplumsal olarak geriletici bir artış ki bu, Yunanistan'ın çok sayıda uzak ve yoksullaştırılmış adasına da uygulanacak.

* Çalışma yasalarına yönelik başka saldırılarla birlikte, kamu sektörü işçilerinin ücret sistemini "tektipleştirme" yoluyla kamu sektöründeki ücretlerde kesintiler.

* Halihazırda planlanmış olan, bölgesel hava alanları ile Pire, Selanik ve Hellinikon limanları dahil, bütün özelleştirmelerin tamamlanması.

* Vergi yasalarının küçük işletmeler, gayrimenkul sahipleri ve bağımsız çalışanlar üzerindeki vergi yükünü arttıracak şekilde daha sıkı uygulanmasının yanı sıra çiftçilere yönelik yakıt sübvansiyonlarında kesintiler.

Syriza ve Yunanistan Başbakanı Alexis Tsipras, tam bir siniklikle, Yunan halkının iradesine yönelik bu inkarı, demokrasinin zaferi olarak sunmaya çalışmaktadır. Bu sonuç, gerçekte, *Dünya Sosyalist Web Sitesi*'nin, referandum çağrısı yapma kararının "Yunanistan'ın bankalar tarafından yağmalanmasına demokratik meşruiyet maskesi sağlamak üzere tasarlanmış gerici bir sahtekarlık" olduğu biçimindeki ilk değerlendirmesini bütünüyle doğrulamaktadır.

Syriza'nın AB'nin talepleri önünde utanmazca yerlere kapanması, onun Ocak ayında iktidara gelmesinden bu yana izlediği yolun kaçınılmaz sonucudur. O, en baştan itibaren, AB politikasında son derece küçük değişikliklerden başka bir şey peşinde koşmadı. Syriza, hemen, Yunanistan'ın 300 milyar avroluk borcunu reddetme yönünde tek yanlı önlemler almama ve Yunan bankalarından sermaye kaçışını önlemek için denetimler uygulamama sözü verdi.

Syriza, Avrupa işçi sınıfı içindeki AB'nin kemer sıkma önlemlerine yönelik kitlesel muhalefete başvurmayı reddetti. Yunan hükümeti, bunun yerine, büyük bankaların, Avrupa'nın emperyalist güçlerinin ve Obama yönetiminin gözüne girmeye çalıştı. Syriza'nın önderinden korkacak hiçbir şey olmadığını bilen Berlin'in önderliğindeki Avrupalı hükümetler, Tsipras'a, tamamen hak ettiği bir küçümseme ile davrandılar.

AB Yunanistan'a fon tahsisatını durdurduğunda, Syriza önderliğindeki hükümet, borçlarını ödemek için, yerel yönetimlerin, hastanelerin ve üniversitelerin milyarlarca avroluk nakit rezervlerini yağmalamaya başladı. Tsipras, bu fonlar tükendiğinde ve AB Yunanistan'a kredi vermeyi kesme ve onu Avro Bölgesi'nden çıkarma tehdidinde bulunduğu, referandum çağrısı yaptı. Syriza'nın tartışmalarının, *Daily Telegraph*'tan Ambrose Evans-Pritchard tarafından yapılan bir içeriden değerlendirmesine göre, Tsipras, "eve" oylarının kazanacağını ve bunun, onun istifaya etmesine, yeni seçime gitmesine ve kesintilerin yeni bir hükümet tarafından yapılmasına izin vereceğini varsayıyordu.

Syriza, Yunanlı kitlelerin “hayır” oyu vermesine afalladı. O anda yalnızca iki olasılık vardı: oylamayı geçtiğimiz hafta patlamış olan kemer sıkma karşıtı kitlesel bir seferberliğin başlangıç noktası olarak kullanmak ya da tam teslimiyet. Syriza, tahmin edildiği gibi, teslimiyeti seçti.

Avrupalı bankalardan ve hükümetlerden gelen tehditler bir rol oynarken, Syriza’yı güdüleyen şey, daha çok, onun Yunan işçi sınıfının radikalleşmesi karşısındaki korkusuydu. Tsipras ve onun hükümet yetkililerinden oluşan seçkin çevresi, referandum öncesindeki kitlesel gösteriyi ve “hayır” oylarının ezici zaferini bir felaket olarak gördüler.

Syriza’nın daha önce görülmedik bir AB kemer sıkma paketini uygulama hamlesi, işçi sınıfı için ciddi bir yenilgidir. O, yalnızca Yunan halkını AB’nin insafına bırakmamaktadır; Syriza’nın alçakça eylemleri “sol” politika olarak anlaşıldığı ölçüde, Neo-Nazi Altın Şafak gibi en gerici siyasi güçler güçlenecektir.

Yunanistan’daki gelişmeler, uluslararası işçi sınıfı için büyük bir stratejik deneyimdir. Bu gelişmeler, Syriza’nın ve dünyanın dört bir yanındaki, hali vakti yerinde orta sınıflara dayanan ve post-modernizm eğitilmiş benzeri sahte-sol partilerin rolünü açıkça ortaya koymaktadır. Bu örgütlere önderlik eden profesörlere ve parlamenterlere göre, sınıf mücadelesinin ve Marksizmin devri bitmiştir.

Gerçekte, işçi sınıfı, Marksizm tarafından ortaya konduğu gibi, kapitalizmin gerçeklikleri; egemen sınıfın acımasızlığı, mali sermayenin egemenliği, işçiler ile kapitalistlerin çıkarları arasındaki uzlaşmaz çatışma üzerine şiddetli bir eğitim alıyor.

İşçi sınıfı, sahte-sol bir partinin iktidara geldiğinde ne yapacağını görüyor. Avrupa sermayesinin kemer sıkma talepleri ve işçi sınıfı içindeki toplumsal öfke arasındaki çatışma ile karşılaşan Syriza, bankaların kucağına kaçmıştır.

Kemer sıkmaya karşı direniş, AB’ye ve Yunan burjuvazisine karşı, Yunanistan’ın borç ödemelerinin durdurulması, döviz kontrolleri, bankalar ile başlıca sanayilerin işçilerin denetimi altında ulusallaştırılması, Avrupa ve uluslararası işçi sınıfından ortak eylem ve destek talebi gibi doğrudan eylemi gerektiriyordu. Syriza’nın sınıf karakterinden ve yöneliminden dolayı, bu önlemlerin hiçbiri alınamadı.

Syriza milletvekili Dimitris Tsoukalas (2013 yılındaki beyan edilmiş kişisel birikimi 1 milyon avronun üzerinde), Maliye Bakanı Tsakalotos (hisse senedi portföyü 500.000 avro değerinde), Ekonomi Bakanı Giorgios Stathakis (JP Morgan’a 426.000 avro bağlamış), Syriza’nın önceki önderi Alekos Alavanos (350.000 avro birikimi, bir hisse senedi portföyü ve 11 taşınmaz mülk) ve eski Maliye Bakanı Yanis Varoufakis (eşi Danae Stratou bir milyoner), AB ile ilişkilerin kesilmesini hayal edemez ya da hoş karşılayamaz. Çünkü onlar, aynı Yunan yönetici seçkinlerinin geri kalanı gibi, Yunanistan’ın avrodan çıkması ve varlıkları ciddi ölçüde devalüe edilmiş bir ulusal para birimi cinsinden ifade edilmesi durumunda büyük bir servet yitireceklerdir.

Hiç kimse, Yunanistan’daki bu sonucun, işçi sınıfının mücadeleyi reddetmesinden kaynaklandığını iddia edemez. İşçiler AB’nin kemer sıkma programına “hayır” oyu

verdiler ve gençler ile orta sınıfın geniş kesimlerini arkalarında harekete geçirdiler. Yunanistan'daki işçi sınıfının karşısına çıkan başlıca engel, Syriza'nın gerici rolüydü.

Troçki, şunları yazarken, günümüzde Syriza'nın savunularının rolünü çok iyi betimlemişti: "Yenilgilere kozmik gelişmeler zincirinde zorunlu bir halka olarak alışma arayışı içindeki iktidarsız felsefe, yenilginin örgütleyicisi olan programlar, partiler, kişilikler gibi etmenler sorusunu hiçbir şekilde yöneltemez ve bunu yapmayı reddeder. Bu yazgıcılık ve bezginlik felsefesi, devrimci eylemin teorisi olarak Marksizme cepheden karşıdır."

Bugün Syriza'nın savunucuları işlevi görenlerin tamamının (İspanya'da Podemos; Fransa'da Yeni Anti-Kapitalist Parti ve Jean-Luc Mélenchon'un Sol Cephe'si; ABD'de Uluslararası Sosyalist Örgüt; Almanya'da Sol Parti) bunu yapmalarının nedeni, iktidara gelmeleri durumunda başka türlü davranmayacak olmalarıdır. Bu çok sayıda küçük-burjuva grubu işçi sınıfına felaketten başka bir şey getiremezler.

Temel sorun, işçi sınıfının perspektif ve siyasi önderlik krizinin çözülmesidir ve bu Sosyalist Devrimin Dünya Partisi olarak Dördüncü Enternasyonal'in, Uluslararası Komite'nin önderliği altında inşasını gerektirmektedir.

Syriza'nın ihanetinin sonuçları: Teslimiyet koşullarından işgal koşullarına

Barry Grey / 13.07.2015

Pazar gecesi toplanan Avro Bölgesi hükümet başkanları, Yunanistan'a, ülkenin bağımsızlığını etkili bir şekilde ortadan kaldıracak ve onu Alman bankalarının ekonomik sömürgesi haline getirecek yeni ultimatomlar yayımladı.

Yunan parlamentosunun, Çarşamba günü, çeşitli ağır önlemler dayatan bir dizi yasayı geçirmesinde ya da Yunanistan'ın ortak Avrupa para biriminden çıkartılmasında en saldırgan biçimde ısrar eden, Alman hükümetiydi. Bu, büyük ihtimalle, Yunan ekonomisinin hemen çökmesine neden olacaktı.

Avro Bölgesi yetkililerinin yeni bir kurtarma paketi üzerine görüşmeleri başlatmaya yönelik koşullarını sıralayan taslak açıklaması şunları içeriyor: daha yüksek bütçe fazlası hedefi ve bu hedeflere ulaşılamaması durumunda otomatik harcama kesintileri; emekli maaşlarında daha kapsamlı kesintiler; daha yüksek oranda katma değer vergileri; kamu sektöründe daha kapsamlı özelleştirmeler; işten çıkartmalara karşı önlemlerin kaldırılması; toplu sözleşme ve grev hakkına sınırlamalar getirilmesi; Syriza'nın iktidara gelmesinden bu yana çıkartılmış, "kurumlarla [Avrupa Birliği,

Syriza ve sahte sol

Avrupa Merkez Bankası ve Uluslararası Para Fonu] bağdaşmayan ve programın taahhütlerine ters olan" yasaların rafa kaldırılması.

Toplantıda tartışılan bir diğer talep, ülkenin borcunu tamamen ödemekte kullanılacak, dışarıdan bir firmanın kontrolünde bir fona, kamu varlıklarından 50 milyar avro yatırmaktı. Bu miktar, yaklaşık olarak, Yunanistan'ın AB'nin Avrupa İstikrar Mekanizması'ndan talep ettiği borç miktarına eşit.

Kapalı kapılar arkasında yapılan toplantılara ilişkin medyada yer alan haberler, Yunan Başbakan Alexis Tsipras'a yönelik aşağılamayı ve talep edilen şeyin ülkenin bir Üçüncü Dünya sömürgesi konumuna indirgenmesi olduğunu netleştirdi. *Bloomberg*, haberine, "AB Tsipras'tan Tam Teslimiyet İstiyor" başlığını attı. *Guardian* gazetesi, "Yunan krizi: Merkel Tsipras'a kurtarma karşılığında mali bağımsızlıktan vazgeçmesini anlatıyor" başlıklı bir makalede, önde gelen bir AB yetkilisinin Tsipras'a yönelik muameleyi "manevi su işkencesi uygulaması" olarak adlandıran sözlerini aktardı.

Guardian'da yayımlanan bir başka makale, AB'nin yeni bir kurtarma paketi üzerine görüşmelere başlanması için belirlediği koşulları, "Ya koşullarımızı kabul edersin ya da gidersin. Karar senin." şeklinde betimledi. Yazar, yeni bir Yunan kurtarma paketi için öne sürülen koşulların "acımasız ötesi" olduğunu yazdı.

Almanya ve önde gelen AB güçleri, Yunanistan'a istila ve işgal edilmiş bir ülke gibi davranıyorlar. Onlar ülkenin servetine el koyuyor, onun ekonomik ve toplumsal politikaları üzerinde diktatörce denetim uyguluyorlar. Onlar, işlerde, emekli maaşlarında ve sosyal hizmetlerde yaşanan ve işçi sınıfının yaşam standartlarını şimdiden yarı yarıya düşürmüş ve ülkedeki sağlık sisteminin çökertmiş olan kesintilerin bilinmeyen bir süreliğine yoğunlaştırılacağına ilişkin kesin güvenceler istiyorlar.

Bu politikaların yol açacağı acıları ölçmek zor. Onlar, kitlesel yoksulluk, hastalık ve ölüm anlamına gelecekler. Yunanistan, daha önce savaş ile ilişkilendirilen koşulların barış zamanında dayatılması için bir laboratuara dönüştürülüyor.

Amaç, Yunanistan'ı, benzeri koşulları tüm Avrupa'daki işçi sınıfına dayatmak için somut bir ders ve örnek olay haline getirmektir. Saldırının başını, Yunanistan'ı 75 yıl önce istila etmiş ve onun yüz binlerce yurttaşını öldürmüş emperyalist bir güç olan Almanya çekiyor.

Tsipras'ın tepkisi, kendi teslimiyetini örtbas etmektir. O, AB önderleri tarafından azarlanırken bile, "dürüst bir anlaşma"yı savundu. Belirtildiğine göre, Tsipras ve Maliye Bakanı Euclid Tsakalotos, yeni AB talepleri listesini yerine getirmek için, istendiği gibi, yasanın Çarşamba gecesi geçmesi yönünde çaba harcama konusunda anlaşmışlar.

Syriza'nın küçük düşürücü teslimiyeti, tarihte işçi sınıfına yönelik en sefil ihanetler arasında yer almaktadır. Yunan seçmenler, yalnızca 8 gün önce, Tsipras'ın çağrısıyla yapılan referandumda, AB'nin talep ettiği yeni kemer sıkma önlemlerini ezici bir şekilde reddetmişlerdi. Tsipras ve hükümeti, halkın bu emrini hemen reddettiler ve

yalnızca dört gün sonra, Yunan kitleler tarafından reddedilmiş olan 9 milyar avroluk kesintilerden çok daha acımasız (13 milyar avroluk) bir kesinti uygulama yönünde bir öneride bulundular.

Onlar şimdi, daha derin kesintiler uygulayarak ve Alman emperyalizmi ile bankalara Yunan hükümetinin politikaları üzerinde veto ve ekonomiyi denetleme yetkisi vererek, çok daha ileri gitmeye hazırlanıyorlar.

Tsipras'ın eylemlerini, Yunan burjuvazisinin ve ayrıcalıklı üst-orta sınıfın Syriza'da temsil edilen kesimlerinin sınıfsal çıkarları belirlemektedir. Onlara göre, referandumdaki "hayır" oyu, Alman ve Avrupa emperyalizmine teslimiyete bir alternatif olmadığı anlamına geliyordu. Tsipras, -ne umduğu ne de istediği-referandum sonuçlarını, geniş yoksul ve ezilen kitleleri ardında harekete geçiren işçi sınıfının artan radikalleşmesinin bir ifadesi olarak değerlendirdi.

Syriza tarafından temsil edilen toplum kesimleri için, bağımsız kitlesel bir işçi sınıfı hareketi ihtimali, Almanya'dan ve diğer Avrupalı büyük güçlerden gelen tehditlerden binlerce kez daha tehlikelidir.

Syriza'nın ihaneti, yalnızca Yunanistan'ı çok daha kabus gibi ekonomik bir konuma yerleştirmekle kalmamış, işçi sınıfı içinde son derece büyük bir kafa karışıklığına yol açmıştır. Bu, yalnızca faşist Altın Şafak partisini güçlendirecek ve ordunun olası bir darbe hazırlıklarını kolaylaştıracak, tehlikeli bir durumdur.

Wall Street Journal (WSJ) gazetesi, Pazar günü şunları yazdı: "Bir hafta önce, Yunanlılar, yeni bir Avrupa kurtarma paketinin koşullarını ses getirici şekilde reddeden oylamanın ardından sokaklarda eğleniyorlardı. Pazar günü, aynı sokaklar, nasıl olup da henüz haddini bildirmiş olduklarından çok daha çetin bir anlaşmayı sineye çekme durumuyla karşı karşıya kaldıklarını anlamaya çalışan şaşkın ve kafası karışmış insanlarla doluydu."

WSJ, 37 yaşındaki bir kahve dükkanı çalışanının "İnsanlar akıl sağlıklarını yitirmeye başladılar. Benim kafam da çok karışık... Ben 'hayır' oyu verdim ama bu fiilen 'evet' anlamına geldi. Bu bir şaka mı?" sözlerini aktardı.

Bu arada, Syriza'nın "parçalanıyor" olduğu ve Tsipras'ın parlamentodaki çoğunluğunu yitirdiği belirtiliyor. Onun muhalif güçleri partiden atması ve geçtiğimiz Ocak ayında yerini aldığı açıkça kemer sıkma yanlısı partiler ile bir "ulusal birlik" koalisyonu için görüşmelere başlaması ya da yeni seçimlere gitmesi bekleniyor.

Syriza'nın politikaları, başından beri yanlısalar, küçük manevralar ve kötü niyet bileşimidir. Tsipras'ın ve danışmanlarının tek stratejisi, göstermelik ödünler için Avrupa egemen sınıflarına başvurmaktı. Onlar, her defasında bir tuğla duvara çarptılar, geri çekildiler ve her bir geri çekilme, emperyalist güçleri daha fazlasını istemeye teşvik etti.

Tsipras'ın, Yunan halkını çok daha kötü bir felaketten korumak için böyle davrandığı iddiası bir yalandır. O, Yunan halkını değil ama Yunan burjuvazisini kurtarmak için

syryza ve sahte sol

görüşmeler yapıyor. Talep edilen şey, Yunan toplumunun, Yunanistanlı seçkinlerin çıkarlarını kitleler zararına korumak için, neredeyse intihar etmesidir.

Yunan işçi sınıfının çıkarları farklı bir strateji gerektirmektedir. Yunan işçi sınıfı, Avrupa Birliği'ni ve bankaları yenilgiye uğratmak için, emperyalizmin Yunanistan içindeki beşinci kolunu olan Yunan burjuvazisine karşı harekete geçirilmelidir. Bu, Syriza ve Yunan sermayesinin tüm diğer temsilcileri ile ilişkilerin kesilmesi ve sosyalist bir programa dayalı bir işçi hükümeti için bağımsız bir siyasi hareketin geliştirilmesi demektir.

AB, Uluslararası Para Fonu ve Avrupa Merkez Bankası ile olan tüm görüşmelere son verilmelidir. Yunanistan'ın borçları ödenmemelidir. Bankaların, büyük şirketlerin ve toplumun zengin unsurlarının varlıklarına el konulmalı ve bunlar işçi sınıfının demokratik denetimi altına alınmalıdır.

Avrupalı ve ABD'li işçilere, Yunan işçi sınıfını savunmaları ve kendi egemen sınıflarına karşı mücadelelerini ilerletmeleri yönünde doğrudan bir çağrı yapılmalıdır.

Syriza'nın ihaneti ve bunun korkunç sonuçları, işçi sınıfı için tek gerçekçi politikanın kapitalist sisteme karşı devrimci mücadele üzerine kurulu bir politika olduğunu ortaya koymaktadır.

Yunan işçilerini savunun! Schäuble ile Merkel'in dayatmasına karşı çıkın!

Sosyalist Eşitlik Partisi (Almanya) / 14.07.2015

Sosyalist Eşitlik Partisi (PSG - Almanya), Pazar günkü Avro Grup zirvesinde Almanya Başbakanı Angela Merkel ve Maliye Bakanı Wolfgang Schäuble tarafından Yunanistan'a dayatılan anlaşmayı şiddetle mahkum eder. Bizler, Almanya'daki ve tüm Avrupa'daki işçileri, Yunanistan'daki işçiler ile dayanışmalarını ilan etmeye ve Alman hükümetinin politikalarına karşı kitlesel direniş örgütlemeye çağırıyoruz.

Yunanistan Başbakanı Alexis Tsipras hükümetinin Pazartesi sabahı teslim olduğu yeni kemer sıkma talepleri, Yunan halkının, sadece bir hafta önce düzenlenmiş olan referandumda büyük bir çoğunlukla reddettiği önlemlerin çok daha ötesine geçmektedir. Bu önlemlerin uygulanması, milyonlarca Yunanlı için açlık, işsizlik, hastalık ve hatta ölüm demektir. Yunanistan, fiilen, Almanya'nın ve Avrupa'nın en güçlü mali baskı gruplarının himayesi altında bir devlete dönüştürülecektir.

Troyka (Avrupa Birliği, Avrupa Merkez Bankası ve Uluslararası Para Fonu) Atina'ya dönüyor ve hükümet politikalarını dikte edecek. Parlamentonun rolü, kemer sıkma önlemlerini incelemeyen onaylamak ve otomatik bütçe kesintilerine imza atmaktır.

olacaktır. 50 milyar avro değerindeki devlet mülkiyeti, 1990'da Doğu Almanya'daki devlet mülkiyetini tasfiye etmek için kurulmuş olan Treuhandstalt'ı örnek alarak, en yüksek teklifi verene satılacağı bir fona aktarılacak.

Anlaşma, Yunan işçi sınıfının acımasızca sömürülmesi ve yağmalanması için sınırsız bir yetki anlamına gelmektedir.

Düzenin savunucusu yorumcular bile, anlaşmanın demokratik olmayan karakterini göz ardı edemedi. Wolfgang Münchau, *Financial Times*'ta, Yunanistan'ın alacaklılarını, "Avrupalıların 19. yüzyılın ve 20. yüzyılın başlarındaki milliyetçi iktidar mücadelelerine" dönmele, Avro Bölgesi'ni "Almanya'nın çıkarlarına işleyen" bir sisteme dönüştürmekle ve "geçerli düzene meydan okuyanları mutlak yoksullukla tehdit ederek bir arada tutmak"la suçladı.

New York Times'ta, Paul Krugman, Avro Grup'u, "katıksız kindarlık, ulusal egemenliğin tamamen ortadan kaldırılması ve kurtarma umudu olmamak" ile itham etti.

Schäuble'nin ve Merkel'in acımasız eylemleri, Alman tarihindeki en karanlık bölümü hatırlatıyor. Hitler'in Wehrmacht'ının [Silahlı Kuvvetler] Yunanistan'ı işgal etmesi, acımasız bir terör rejimi kurması ve ülkeyi kıyasıya yağmalamasından bu yana 75 yıldan daha az bir zaman geçti. Yüksek işgal maliyetlerinin uygulanması, Yunanistan'ın sanayi mallarının neredeyse tamamının ihraç edilmesi ve makinelerin ve araçların çalınması, yüz binlerce insanın canını alan bir kıtlığa yol açmıştı.

Wehrmacht, partizan savaşçıların direnişine, aralarında Distomo, Lingiades ve Kommeno'nun da bulunduğu çok sayıda köyün sakinlerini katlederek karşılık vermişti. En az 30.000 sivil bu misillemelere kurban gitti. Sekiz bin Musevi sürgün edildi ve öldürüldü. Dünyanın en eski Musevi topluluklarından birini oluşturan Selanik'teki Museviler bütünüyle yok edildi. Şimdiye kadar bu kurbanların hiçbirinin bedeli ödenmedi ve faillerin neredeyse hiçbiri cezalandırılmadı.

Şimdi, Schäuble ile Merkel öncülerinin izinden yürüyor. Alman egemen sınıfı, geçmişin sindirilmemiş tüm pisliklerini dışarıya kusuyor. Onların kibri, bir kez daha, kendilerini Avrupa'nın üstün ırkı olarak gördükleri izlenimi uyandırıyor.

Politikacılar, Yunan halkına son derece aşağılık klişeler ve önyargılar yağdıran omurgasız bir basın tarafından destekleniyor. Medya, propagandayı yapıyor ve kamuoyunun kafasını karıştırıp onu yanlış yönlendirmek için elinden geleni ardına koymuyor.

Hükümet, ayrıca, Almanya'nın II. Dünya Savaşı'ndaki suçlarını önemsizleştirmek için tarihi çarpıtan, Humboldt Üniversitesi'ndeki Jörg Baberowski gibi tarihçilere güveniyor. Alman hükümeti, Yunan işçi sınıfının yoksullaştırılmasının tarihsel bir gereklilik olduğunu ilan eden ekonomistler ve Avrupa'da Alman hegemonyası için siyasi argümanlar formüle eden Herfried Münkler gibi siyaset bilimciler tarafından destekleniyor.

syriya ve sahte sol

Alman parlamentosunda temsil edilen tüm partiler hükümeti destekliyor. Sosyal Demokrat Parti'nin (SPD) Schäuble'yi ve Merkel'i sağdan geçmeye çalışan başkanı Sigmar Gabriel, bu konuda başı çekiyor.

Onların hepsi, tarihin unutulmuş olduğuna inanıyorlar. Fakat kendilerini kandırıyorlar. Yunanistan, Almanya ve Avrupa işçi sınıfı, onların Almanya'nın tarihsel suçlarını tekrarlamalarına izin veremez ve vermeyecek.

Alman hükümeti, Yunanistan'daki saldırgan eylemlerinde iki hedefin peşinde koşuyor. O, Avrupa'da ve Almanya'da izlediği kemer sıkma yoluna yönelik tüm direnişi yıldırmak için bir örnek oluşturmayı amaçlamaktadır. Alman hükümeti, Avrupa'daki baskın konumunu güçlendirmek istiyor.

Hükümet, 2008 mali kriziyle birlikte, Almanya'nın üstünlüğünü, artık uzlaşmalar ve mali yardımlar yoluyla sürdürmeyeceğine karar vermişti. Almanya, Münkler'in sözleriyle, Avrupa'nın "veznedar"ı yerine "şef"i haline gelmek zorundaydı. Geçtiğimiz yılın başında, önde gelen hükümet yetkilileri, Almanya'nın, Avrupa'da ve dünyada, gerçek etkisine uygun bir rol oynamasını talep ettiler.

Bu yeni büyük güç politikası, ilk kez, Alman hükümetinin ülkeyi bir iç savaşa sürükleyen ve NATO'yu, nükleer silah sahibi Rusya ile bir askeri çatışmanın eşğine getiren Batı yanlısı bir darbeyi desteklediği Ukrayna'da test edildi. Aynı politikalar, Atina'da bir sivil darbe anlamına gelen uygulamalarla sürdürülüyor.

Avrupa Birliği'nin yüzü zaman içinde dönüştürüldü. Onun, Avrupa halklarının barış içinde birarada yaşamasına yönelik bir mekanizma değil; aksine, en güçlü emperyalist devletlerin egemenliğinin ve işçi sınıfının acımasız sömürsününün bir aracı olduğu, her zamankinden daha açık hale geliyor. Halk kitleleri, AB'ye, artık, bir tikslenme ve nefret karışımıyla bakıyorlar.

Almanya, bir dünya gücü konumuna ulaşmak için AB'yi daha açık bir şekilde kullandıkça, Avrupa içindeki (özellikle Almanya ile Fransa arasında) ulusal çatışmalar da o kadar yoğunlaşıyor. Pazar günkü zirve öncesinde, Berlin ile iç siyasi kaygılar nedeniyle Yunanistan'a karşı daha uzlaşmacı bir yol izlemeyi tercih eden Paris arasında sert görüşmeler yaşandı. Fransız hükümeti, Alman hegemonyasından çok daha fazla kendi işçi sınıfından gelecek tehditten korktuğu için, sonunda Almanya'nın dayatmalarına boyun eğdi. Bununla birlikte, bu gerilimler, , Avrupa'yı kimin kontrol edeceği üzerine ABD ile Almanya arasında gelişen çatışma yüzünden yeniden alevlenecek.

İşçi sınıfını umutsuz yoksulluğa ve kıtayı bir kez daha savaşa ve diktatörlüğe sürüklemekle tehdit eden bu tehlikeli eylemlere karşı çıkmak, Almanya'daki ve tüm Avrupa'daki işçi sınıfının görevidir. Bu amaçla, Yunanistan'daki olaylardan ve Syriza'nın oynadığı rolden dersler çıkarmak yaşamsaldır.

Tarihte, Tsipras'ın ve hükümetinin son birkaç gün içinde gerçekleştirdiği korkak ve utanç verici ihanetin bir benzerini bulmak zordur. Ocak ayında kemer sıkma

politikasına son verme sözüne dayanarak seçilen Tsipras'ın partisi, Berlin'e ve Brüksel'e birbiri ardına ödünler verdi.

Syriza, sonunda, AB destekli kemer sıkma önlemleri lehine bir çoğunluk çıkacağını umarak, bir referandum örgütledi. Bunun yerine kemer sıkma karşı ezici bir çoğunlukla karşılaşan Syriza, Alman dayatmasına, bir hafta içinde bütünüyle teslim oldu. Sağcı bir burjuva hükümeti bile bu kadar ileri gidemezdi.

Bu teslim oluş, PSG'nin, Syriza'nın sol ve kesinlikle sosyalist bir parti olmadığı; tersine, asıl olarak kendi refahıyla ilgilenen varlıklı, bencil orta sınıf tabakaları temsil eden sahte-sol bir örgüt olduğu değerlendirmesini doğrulamaktadır. Onlar, korku duydukları işçi sınıfına karşı aşağılama duygusundan başka bir şeye sahip değiller. Onların teslimiyeti, gerici, milliyetçi bir bakış açısıyla, kendisine Brüksel'in ve Berlin'in emirlerinin, sözde "solcu" Syriza'dan daha kararlı bir karşıtı süsü veren Altın Şafak gibi aşırı sağcı radikallerin değirmenine su taşımaktadır.

Syriza için söylenenler, onun, aralarında Almanya'daki Sol Parti'nin ve İspanya'daki Podemos'un da bulunduğu uluslararası fikirdaşları için de geçerlidir.

Sol Parti, Yunanistan'ın yazgısında muazzam bir sorumluluk taşımaktadır. Bu parti, Şubat ayında, kemer sıkma önlemlerini de kapsayan, Yunanistan'a "yardım programı" için oy verdi. O, güvenilirliğini biraz olsun korumak için, ara sıra Alman hükümetini eleştiriyor ama Yunan işçilerini desteklemek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor.

Sol Parti, Yunan işçilerinin savunusu için tek bir gösteri bile örgütlemeyi reddetti. Eğer Sol Parti Berlin'de iktidara gelirse, Syriza ile aynı yolu izleyecektir. Bu, onun eyalet düzeyindeki iktidar sicili eliyle daha şimdiden kanıtlanmıştır.

Sol Parti, tren sürücülerinin, posta ve çocuk bakım işçilerinin, hastane çalışanlarının ve diğerlerinin grevlerini sona erdirip satarak Alman hükümetine yardım etmeye çalışan sendikalar ile yakın çalışma içinde.

Almanya işçi sınıfı, Yunanistan'daki sınıf kardeşlerini savunmak için ayağa kalkmalıdır. PSG, tüm işçileri toplumsal mücadelelere katılmaya çağırır. Tüm gençlik ve bütün işçi sınıfı: Yunan işçilerini destekleyin! Schäuble ile Merkel'in dayatmalarına karşı dayanışma grevleri örgütleyin! Sol Parti'den ve Sosyal Demokrat Parti'den kopun ve bağımsız bir şekilde örgütlenin!

Temel sorun, Yunanistan'da, Almanya'da ve Avrupa kıtası genelinde bir devrimci önderliğin inşa edilmesinin gerekliliğidir. Dördüncü Enternasyonal'in Uluslararası Komitesi'nin (DEUK) Almanya şubesi PSG'ye katılın ve DEUK'un, Avrupa'nın her yerinde, işçi sınıfının birliği ve Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri uğruna mücadele edecek şubelerini inşa edin!

Sahte sol, Syriza'nın ihanetini örtbas etmeye çalışıyor

Alex Lantier / 25.08.2015

Yunanistan parlamentosunda Çarşamba günü yapılan ve Başbakan Alexis Tsipras'ın Berlin tarafından dayatılan 900 sayfanın üzerindeki Avrupa Birliği (AB) kemer sıkma önlemlerini geçirdiği oylama, Tsipras'ın partisi Syriza'nın ("Radikal Sol Koalisyon") Yunan halkına yıkıcı ihanetini tamamlıyor.

Syriza, AB memorandumunu sona erdirme yönündeki seçim sözünü ve 5 Temmuz referandumundaki AB kemer sıkma programı karşıtı yüzde 61'lik "hayır" oyunu ayaklar altına alarak, kemer sıkmayı, sanki dünyadaki en doğal politikaymış gibi, neredeyse bir gecede sahiplendi. Onun sosyal kesintiler, gerici yasal "reformlar" ve toplamda on milyarlarca avroluk özelleştirme gündemi, Yunanistan'ı harabeye çevirecek. Sonuçlar, zaten açlık, işsizlik ve tıbbi bakım yoksunluğuna katlanan Yunan işçileri için korkunç olacak.

Ocak seçimleri sırasında solcu bir meşale olarak pazarlanan Tsipras'ın, sıradan, piyasa yanlısı bir gerici olduğu kanıtlandı. Basın analizleri, halihazırda, onu, 1981'de bir ulusal reform programı üzerine Fransa'nın cumhurbaşkanı seçilen ve ardından, iki yıldan kısa bir süre içinde, işçi sınıfına saldırmak için bir "kemer sıkmaya dönüş" başlatan Sosyalist Parti lideri François Mitterrand ile kıyaslıyor. Politikalarının katılığı açısından Tsipras için daha doğru bir kıyaslama, Mitterrand'ın rolü kadar kirli olan bir başka Fransız politikacıdır: ismen bir sosyalistlikten, Nazi işgali altında Mareşal Philippe Pétain'in sağ kolu işlevi gören biri olmaya dönüşen Pierre Laval.

Syriza'nın bir kolu, Yunanistan'daki işçiler ve gençlik arasında kaynayan öfkeyi frenleme, siyasi olarak yeniden gruplaşma ve onların ihanetinden herhangi bir ders çıkarmayı önleme çabası içinde, bahaneler uydurmak için sol muhalif numarası yapıyor. Bu hainlerin açıklamalarından biri, "Syriza Gençliği'nin memorandum anlaşması ve Syriza'nın geleceği üzerine bildirisi"dir. Açıklama, İspanya'daki Podemos ve Fransa'daki Yeni Anti-Kapitalist Parti gibi onların uluslararası çapta destekledikleri benzer örgütleri etkilemesi yüzünden Syriza'nın teşhir edilmesini önlemek için her şeyi göz almış sahte sol bir dergi olan *International Viewpoint*'te yayımlandı.

Syriza Gençliği (SG) adlı örgütlenme, açıklamasına, Tsipras'ın AB'nin düzenlediği darbe konusundaki politikalarını suçlayarak başlıyor. SG, Syriza'nın AB'yle 13 Temmuz anlaşması, "hiç şüphesiz, Yunanistan'daki radikal Sol güçlerin büyük bir yenilgisidir. Alacaklarının gerçekleştirdiği eşi görülmemiş hükümet darbesi, hükümetin bunaltıcı bir siyasi çıkmaza girmesine yol açan bir dizi açık şantaj eyleminin yalnızca son bölümüydü." diye yazıyor.

Yunanistan'da Syriza'ya karşı herhangi bir "hükümet darbesi" söz konusu değildi. AB ile görüşen ve acımasız kemer sıkma programının planlanmasını, müzakere edilmesini ve geçmesini yöneten Tsipras, baştan sona iktidardaydı. AB, tahmin edildiği üzere kemer sıkma (Syriza'nın karşı çıkararak seçildiği program) üzerinde ısrar

ederken, Syriza, ilk olarak, Şubat'ta AB kemer sıkma memorandumunun uzatılmasını kabul ederek ve daha sonra, Temmuz'da, yeni kemer sıkma önlemlerini dayatarak, defalarca teslim oldu.

SG, gerici politikalarını, sahte solun açıklamalarında her zaman olduğu gibi, bir derinlik havası vermek için tasarlanmış anlaşılmasız bir dilin arkasına gizlemeye çalışıyor. O, "Müzakerelerin sonucunu, sadece alacaklıların tercihleriyle belirlenmiş olarak yorumlamak oldukça eksiltilecektir. Biz, avro bölgesi içindeki güçler ilişkisinin küçümsenmesini, akılcı argümanların 'kurumlar'ı 'karşılıklı olarak yararlı' bir anlaşma lehinde ikna edebileceğine ama bir Grexist [Yunanistan'ın avrodan çıkması] tehdidinin bizim baskın çıkma önerimiz için kolaylaştırıcı bir rol oynayabileceğine olan sarsılmaz inancı olumsuz şekilde değerlendirmeye mecburuz. Tüm bu noktalar, kesinlikle, alternatif bir kopma planının olmayışına katkıda bulundu... bunların tamamı, bizim siyasi olarak rehine olmamızda belirleyici bir faktördü." diyor.

Açıkçası, SG, Tsipras hükümetinin politikasının, hatalı düşüncelerin ve temelsiz olduğu kanıtlanmış boş umutların sonucu olduğunu iddia ediyor. Gerçekte, Syriza'nın politikaları, örgütün doğasından kaynaklanan kasıtlı aldatmaların ürünüydü. O, iktidara, işçi sınıfı karşıtı önlemleri uygulamaya ve Yunanistan'da ve Avrupa'da kapitalizmi savunmaya bütünüyle hazırlanmış olarak gelmişti. SG ve Sol Platform gibi güçlerin Yunanistan'daki rolü, bu planları örtbas etmek ve Syriza'nın sınıf karakterini gizlemektir.

SG, belki de en açıklayıcı ifadesinde, Syriza'nın, "görüşmelerin teknik yanına ilişkin uzun süreli hoşgörüsü ve kesin olduğu düşünülen 'onurlu bir uzlaşma' bekleyişinin, teknokratların egemenliğine karşı toplumsal katılımın oluşturulmuş olduğuna ilişkin coşkuya ve dinamizme yer bırakmadığını..." yazıyor.

Bu ne anlama geliyor? Tsipras ve Syriza, müzakereleri zamana yaydı, zamana oynadı ve halk muhalefetinin kafasını karıştırmak için elinden geleni yaptı.

Hiç kimse, ezici "hayır" oyundan sonra, işçi sınıfının ve Yunan halkının yoksul kesimlerinin savaşmak istemediğini iddia edemez. "Hayır" oyu, tüm Avrupa'daki işçi sınıfı içinde geniş destek ve coşku uyandırdı. Ancak ortaya çıkan başlıca engel, bizzat Syriza'nın, işçi sınıfının AB'ye ve kemer sıkmaya karşı mücadelede harekete geçmesine kesin olarak karşı çıkmasıydı.

Yunan burjuvazisinin ve varlıklı orta sınıf kesimlerin çıkarlarını yansıtan Syriza, AB ile bir kopuşu önlemek ve avro para birimini korumak için her şeyi göze almıştı. O, AB ile bir anlaşmayı fiilen her koşulda kabul etmeye ve onu işçi sınıfına dayatmaya hazırды.

Bununla birlikte, SG, Syriza'nın, AB'yi ve Yunan teknokratları işçi sınıfına yönelik saldırıları gerçekleştirmek için neden rahat bıraktığı konusunda sessiz kalıyor. O, Syriza'nın "beceriksiz" parlamento grubuna, "partinin önderliğinin yetersiz siyasi beslenmesi"ne ve hatta "partinin (ve onun gençlik örgütünün) işleyişinin

yetersizliği"ne çıkışıyor. Her Şeye rağmen, o, Syriza'nın siyasi çizgisinde kökten değişmesi gereken hiçbir Şey olmadığında ısrar ediyor.

Syriza, çok sayıda sahte sol ve küçük-burjuva örgüte özgü bir siyasi modele; karizmatik medyatik bir kişilik, çaresiz sağcı bir hain etrafında bir parti kurma modeli üzerine kuruludur. "Seksi Alexi", Syriza içinde, İşpanya'daki Podemos partisinde Pablo Iglesias, Fransa'daki Yeni Anti-Kapitalist Parti'de Olivier Besancenot ya da İtalya'daki Beş Yıldız Hareketi'ndeki Beppe Grillo tarafından oynanan rolü oynamaktadır. Bunlar, politikaları, gereksinim duyulduğunda mali sermaye tarafından yönlendirilebilen ve altüst edilebilen örgütlerdir.

SG, Syriza içinde, onun iktidara gelmesinin temsil ettiği "tarihsel zafer" in yeni bir AB kemer sıkma memorandumunun uygulanmasının yansımalarından nasıl korunacağını tartışmak için, derhal acil durum toplantılarının düzenlenmesi çağırısı yapıyor.

Onlar, Syriza'nın, düzenlenen toplantılarda, "tüm üyelerini, Sol'un ilkelerine ve değerlerine ilişkin yönteme yabancı kişişel saldırılara karşı korumalıdır. Bu bağlamda, referandum sonucunun büyük önemini bir kenara bırakmak, kesinlikle düşünülemez. Bu konuda, hükümet, olağanüstü Őantađa, mali boğulmaya, kapalı bankalara, medya taşkınlığına karşı sözü halka vermeyi seçerek, insanları ana karakter yapmayı başarmıştır... O, kendi içinde, zafer kazanmış bir dinamik taşımaktadır." diye yazıyor.

Syriza'nın iktidara gelmesi tarihsel bir zafer değil; tarihsel bir sahtekarlıktı ve SG, bu sahtekarlığı basitçe örtbas ediyor. O, Syriza'nın siciline hiçbir eleştiri yapılmaması gerektiğinde ısrar ederken bile, Tsipras'ın (ardından hızla Yunan halkına yönelik kapsamlı kemer sıkma programını uyguladığı) referandumunu, bir diğer zafer olarak sunmaktadır.

SG'nin argümanları, siyasi olarak bağımsız bir işçi sınıfı hareketinin ortaya çıkmasını engellemek, kitleler üzerindeki etkisini mümkün olduğunca sürdürmek ve İşpanya'da, Fransa'da ve başka yerlerde benzer hükümetler kurmak için her Şeyi göze almış olan sahte sol açısından tipiktir. Onların Yunan halkına ihaneti, İşpanya'daki Podemos'un, Fransa'daki Sol Cephe'nin veya bir dizi benzer sahte sol gruplaşmanın, iktidara gelmeleri durumunda ne yapacakları konusunda uluslararası işçi sınıfına yönelik bir yarıdır.

Yunanistan'daki ihanetin etkisinden kurtulmak, yalnızca, mali sermayenin küçük-burjuva, Marksizm karşıtı ajanları olarak sahte solun sınıfsal ve siyasi rolünün acımasızca teşhiriyle mümkündür.
